

Biến Thái ! Tránh Xa Ta Ra !!!

Contents

Biến Thái ! Tránh Xa Ta Ra !!!	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	12
10. Chương 10	14
11. Chương 11	16
12. Chương 12	18
13. Chương 13	20
14. Chương 14	23
15. Chương 15	25
16. Chương 16	27
17. Chương 17	30
18. Chương 18	32
19. Chương 19	34
20. Chương 20	36
21. Chương 21	41
22. Chương 22	43
23. Chương 23	46
24. Chương 24	48
25. Chương Ngoại Truyện 1	50
26. Chương 25	51
27. Chương 26	55
28. Chương 27	57
29. Chương Ngoại Truyện 2	60
30. Chương 28	62
31. Chương 29	65
32. Chương 30	67
33. Chương 31	69
34. Chương Ngoại Truyện 3	73
35. Chương 32	75
36. Chương 33	78
37. Chương 34	79
38. Chương 35	82
39. Chương 36	84
40. Chương 37	86
41. Chương 38	88

42. Chương 39	91
43. Chương 40	93
44. Chương 41	95
45. Chương 42	96
46. Chương 43	98
47. Chương 44	100
48. Chương 45	101
49. Chương 46	104
50. Chương 47	105
51. Chương Ngoại Truyện 4	108
52. Chương Ngoại Truyện Đặc Biệt 1	112
53. Chương Ngoại Truyện Đặc Biệt 2	113

Biến Thái ! Tránh Xa Ta Ra !!!

Giới thiệu

10h45' . . Khách sạn 5 sao Lưu Ly. . . - Haizzz. . . Cái con nhỏ Ngân Châu chết tiệt này, ở cái khách

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bien-thai-tranh-xa-ta-ra>

1. Chương 1

Chương 1: Sao chối hạ phàm

Sưu tầm

10h45'...Khách sạn 5 sao Lưu Ly...

- Haizzz...Cái con nhỏ Ngân Châu chết tiệt này, ở cái khách sạn lớn thế làm cái quái gì vậy trời? Đi tìm này giờ cũng không thấy cái phòng 418 ở đâu hết à!!!

Cổ Ngân Châu chính là cô bạn thân vừa từ nước ngoài về nên chọn khách sạn này để nghỉ ngơi. Nhưng tức một nỗi lại bắt tôi phải đến gặp để cho nó tâm sự vui buồn trong 2 năm qua. Khỉ gió!!! Tâm sự cái sở thú! Ngay cả phòng nó ở đâu tôi cũng chả biết luôn mà còn bày vẽ!!! Tức thật...

- A!!! Đây rồi!!!

Sao mấy giờ đồng hồ mài mòn cái sàn đá hoa cương thì cuối cùng tôi cũng có thể dừng lại trước căn phòng số 418.

Nhưng hình như ông trời muốn chơi tôi hay sao í! Lúc tôi vừa định đẩy cửa vào phòng thì “phụt”...một khoảng tối bao trùm lấy tôi.

Oái! Mất điện sao? Đừng...đừng sợ mà!!! Nhất Hiểu Nguyệt à, mày đừng có nhát như thỏ thế!!! Lưu Ly là khách sạn thượng hạng, bảo đảm là có máy phát điện mà!!! Cứ vào trong trước, ngày mai trời lại sáng thôi!!!

Khi tôi bước vào phòng thì bên ngoài đã có điện nhưng trong phòng lại tối om như mực. Trời ạ!!! Lại trò khỉ gì nữa đây???

- Cổ - Ngân - Châu!!!! Sao bà không mở đèn lên thế hả??? Tính hù tôi vỡ tim sao???

Cạch...Nhưng khi đèn mở thì tôi cực kỳ hoảng loạn. Trời ạ!!! Sao lại có đàn ông ở đây?

- Anh là ai? Tại sao anh dám vào phòng bạn tôi hả?

- Cô kia! Ăn nói cho cẩn thận một chút!!! Đây là phòng của tôi!-Người đàn ông kia gầm gừ cứ như tôi vừa phá vỡ đêm xuân của họ vậy. Trên giường còn có một cô gái thanh tú, mặt đỏ ửng, cuộn người trong chăn.

- Phòng của bạn tôi thì có!!! Anh tự tiện như thế? Tôi sẽ cho người lên khiêng anh đi đó!!!-Tôi lớn tiếng.

- Hơ! Cô chắc chắn phòng này là của bạn cô ư? Vậy xin hỏi bạn cô là ai?

- Bạn tôi là Cổ-Ngân-Châu!!! Mời anh và cô gái kia ra ngoài cho!!!

- Cô là ai?

Anh ta hình như không hề có ý định rời giường mà thông thả hỏi tiếp.

- Là bạn của Cổ Ngân Châu!

- Tôi hỏi là tên của cô ấy!!!-Anh ta nhú mày khó chịu.

- Nhất-Hiểu-Nguyệt.

- Ý nghĩa?

Hừ! Sao nghe giống phỏng vấn quá vậy nhỉ???

- “Nhất” trong “duy nhất”, “Hiểu” là “biết”, “Nguyệt” tức là “mặt trăng”. Tóm lại, có nghĩa là “chỉ hiểu một ánh trăng”.

- Xin chào! Tôi là Lâm Thế Ưu !-Anh ta cười cười.

- Nhảm nhí!!! Tôi không hỏi anh là ai!!! Anh cút đi!!!

- Bạn cô phòng bao nhiêu?

- 418!!!

- HỦ!-Không hẹn mà anh ta lần cô gái trên giường hừ một tiếng tỏ vẻ chán ghét. Anh ta bực dọc:

- Thưa cô nương, đây là phòng 419 ạ!!!

- HẢ??? Thế...thế sao??? Xin...xin lỗi vì đã phiền hai người!!! Chào!!!

A!!!!!!! Ngượng chết đi được!!! Hix. Tôi đã vào nhầm phòng ư? Lại còn vào người ta sắp...nữa chứ!!! Huhu...Nhất Hiểu Nguyệt tôi chưa bao giờ muốn chết như bây giờ cả. Nhưng tôi có cảm giác dường như chuyện này chỉ mới là khởi điểm chứ chưa kết thúc!!!

2. Chương 2

Chương 2: Ác mộng thang máy

Sưu tầm

- Phù! Cuối cùng cũng thoát! -Tôi đưa tay lên trán quệt mồ hôi đi. Quả là khủng khiếp!!! Tôi vừa vào nhầm phòng lúc người ta đang ân ái với nhau ư??? Trời ạ!!! Tôi chưa bao giờ muốn chết như bây giờ cả!Chúa ơi! Cứ nhớ tới cái cảnh cô gái ấy cuộn người trong chăn, mặt đỏ ửng còn tên kia thì ngang ngược ôm lấy cô ta là tôi ăn bao nhiêu cứ muốn nôn hết bấy nhiêu.

- A!!! Tức chết mất!!!- tôi giậm chân đùng đùng trong thang máy. Đột nhiên cái thang máy hình như..ngừng lại?! HẢ??? Tôi là super girl sao? chỉ giậm chân thôi đã làm cái thang máy đình công luôn rồi!!!

Tôi định gọi lễ tân thì phát hiện...điện thoại mất sóng!!! Huhu...Tức là đêm nay tôi phải ngủ ở đây sao???

OA...

Rầm...rầm...

- Có ai không??? Giúp tôi với!!!-Tôi gào lên nhưng một chút động tĩnh cũng chẳng thấy.

Tích tắc...tích tắc...11h30'

Huhuhu...Sao không thấy ai hết vậy???

Trong lúc tôi lơ mơ thì thấy một bóng người tiến vào. Là anh ta ư???

- Là cô! Nhất-Hiếu-Nguyệt

- Xin lỗi! Không quen!

“Tránh voi chả xấu mặt nào”, tốt nhất đừng dính dáng tới anh ta!!!

- Ai da!!! Sao cô mau quên thế? Cô hại tôi một chút hứng thú với cơ thể của Lam Như cũng không có vậy mà chưa gì đã quên ư???

Hừ! Đúng là cái đồ nhỏ mọn,mỏ nhọn mà!!! Chỉ vào nhầm phòng thôi mà làm thấy ghê!

Mà giận cũng phải thôi.Cũng may là anh ta không phải đang động phòng đêm tân hôn nha!!! Nếu không chắc ba đời sau của Nhất Hiếu Nguyệt này cũng bị nhà họ Lâm của anh ta cạy đến một mẫu xương cũng chẳng còn! Hix.

Đi thang máy với anh ta quả là ác mộng. Cả đoạn anh ta cứ nhìn chằm chằm vào tôi như muốn ăn tươi nuốt sống. Quá đáng hơn, tôi dường như có cảm giác ánh mắt ấy như xuyên qua lớp áo của tôi a!

Ding...

Huhu...Cảm tạ Đức mẹ Maria đã đưa con ra khỏi địa ngục ạ!!!

- Nhất Hiếu Nguyệt! Hy vọng chúng ta sẽ còn gặp lại!-Anh ta nói. Tôi chỉ biết nhăn răng ra cười tỏ vẻ đồng tình nhưng trong tâm lại gào tướng lên:

” Tôi nguyện cả đời này cả cái bóng anh tôi cũng không gặp! Anh chính là khắc tinh của Nhất Hiếu Nguyệt tôi!!!”

3. Chương 3

Chương 3: Gặp lại cố nhân

Sưu tầm

Bình tĩnh, Nhất Hiếu Nguyệt, chỉ cần mày vượt wa vòng phỏng vấn này thì tiền tiêu vặt tháng tới không cần vay ba mẹ nữa rồi!

Cộc..cộc...

-Vào!-Ồ! Một phát hiện mới, ông sếp của tôi cực kỳ kiệm lời!!!

- Xin...

Chỉ “chào” chưa kịp nhảy ra khỏi miệng thì tôi đã chôn chân, hóa thạch tại chỗ!!! Lại là anh ta nữa sao???

Tôi nợ nần gì anh ta nhỉ???

- Ô!!! Tưởng ai xa lạ thì ra là cô Hiếu Nguyệt ư???

Đến phỏng vấn sao???

Giả ngu chọc tức tôi hả???

- Nhưng tôi nghĩ có lẽ buổi phỏng vấn này không thành rồi a!!!
- Ai nói! Lâm Thế Ưu này công tư phân minh, chỉ cần cô có năng lực tôi chắc chắn nhận cô a!!!
- Tôi không có năng lực gì đâu!!!
- Sai! Nói chuyện với tôi hơn 15' mà không chút run rẩy là năng lực mà người thư ký rất cần..
- Anh...
- Trợ lý!!! Cô xuống phòng quản lý còn Nhất Hiểu Nguyệt ở lại đây!!!
- Gì CỐ???-Tôi sợ người.
- Thắc mắc cái gì?
- Anh...anh..Tôi ko thích hợp làm thư ký của anh!-Tôi cố gắng hòa nhã với anh ta! Khốn kiếp, nếu ko phải xúi quẩy rơi vào thế hạ phong thì tôi mềm mỏng thế này sao??? Đừng có hòng.
- Không nói nhiều. Ngày mai bắt đầu!!! Bye!
- HẢ???

Tôi đang há mồm ko tin nổi thì bị anh ta đẩy mạnh ra ngoài đến nỗi té cái phịch xuống đất! Cô gái khi này nhìn tôi với ánh mắt dán hai chữ “đáng đời!”.

Huhuhu...Tôi có làm gì sai đâu!!!

4. Chương 4

Chương 4: Ghét sếp

Sưu tầm

Kiểm chế, cố gắng kiểm chế, vì miếng cơm manh áo, hãy nhẫn nhịn cho qua đi!!!!...

Thật là một ngày làm việc chẳng mấy suôn sẻ, mấy giờ liền tôi phải vừa làm việc vừa cố gắng không bay vào tát cho anh ta mấy cái. Hix! Cứ cái đà này chắc tương lai Nhất Hiểu Nguyệt tôi viếng tổ tông sớm quá!!!

- Làm việc chăm chỉ như thế là tốt!-Anh ta mắt hiện ý cười. Tôi cố gắng nhăn răng ra, nói:
 - Cảm ơn sếp!!!
- “Khỉ gió!!! Ai cần anh khen chứ!!!”, tôi tự nhủ.
- Rồi tiếp đó, anh ta cứ kiểm cố này cố nọ hết sai tôi đi lấy nước rồi tới đi lấy tài liệu, vờn qua vờn lại chóng hết cả mặt, hoa hết cả mắt người ta luôn. Haizzz...Giờ tôi mới biết, thư ký là để gọi cho sang chứ thực chất nó chẳng khác ôsin là bao nhiêu!!!
- Những thứ sếp cần tôi đều đem tới hết rồi! Xong chưa?-Tôi cố gắng không phang cho anh ta đôi giày cao gót này.
 - Uhm...Còn thiếu một thứ nữa!!!-Anh ta suy ngẫm hồi lâu rồi thốt lên. Ồ...Í...E!!! Xin nói trước là mắt trái tôi đã giật lia lia rồi nhé!
 - Là thứ gì?
 - Khăn tay của tôi!
 - Gì???
 - Khăn-tay-của-tôi!!! Cô đi lấy nhé. Tầng trệt thôi mà!!!
 - Ó...Uhm...
 - ORZ...Suýt quên nữa, thang máy hỏng rồi! Cô chịu khó đi thang bộ nha!!!-Anh ta thản nhiên.

- HẢ???

Trời ơi! Anh ta sát nhân a??? Đây ít nhiều gì cũng là tầng mười đó nha! Đi xuống đó cho tôi cần lười chết à?!

- Đi...Đi...thang bộ sao? Đây là tầng mười mà!

Bộ anh ta tưởng tôi là siêu nhân hay sao nhỉ?

- Không sao đâu! Coi như rèn luyện thân thể đi!!! Nha?

- Vâng...

Huhu...Tiền lương ơi! Mày không được phụ lòng tao nhé!!! Nhất định phải đạt tới con số thiên văn đấy!!!
Oaoa...

5. Chương 5

Chương 5: Cầu thang - địa bàn của ác quỷ

Sưu tầm

- Trời ơi!!!

Hix! Chỉ cần nhìn cái cầu thang dài loằng ngoằng này thôi là tôi cũng đủ oải rồi!!! Khỉ gió! Anh ta chơi tôi sao? Bắt tôi đi lên đi xuống ít lắm cũng hơn một tiếng chỉ để lấy cái khăn tay thôi à? Sao không dùng khăn giấy chứ, tôi có nè, tha hồ mà dùng, tôi chẳng thêm tiếc nha!!!

Đi được tới tầng bảy, tôi chống tay vào gối, cúi người thở không ra hơi. Má ơi! Chi bằng tôi đập đầu vào tường chết quách cho xong chuyện!!!

- Ê!!! Là Nhất Hiểu Nguyệt đó à?-Một cô gái cực kỳ xinh đẹp tiến tới gần tôi.

- Ồ! Là tôi nè!!!

- Lam Như! Cô xem, phải con nhỏ ấy không???

Lam Như? Cái tên này nghe quen quen...

“...Cô hại tôi một chút hứng thú với cơ thể Lam Như cũng không có...”

Là cô gái đêm đó hay sao???

- Đúng! Là nó đó!-Cô gái tên Lam Như cất tiếng.

- Không có chuyện gì ấy chứ?-Tôi ngó nghiêng hỏi đám người bọn họ.

- Hứ! Nói đi, cô là gì của giám đốc???

- Thì...Là thư ký a!!!

Hơ hơ...Đám người này lạ lùng thật, không phải họ thần tượng tôi đã “anh dũng” từ tầng mười “phi” xuống tầng 7 bằng thang bộ ấy chứ?!

- Nhảm! Cô nói dối! Sao sắp lại kém thế chứ? Lựa một con nhỏ hai lúa vào làm!-Một người khác hất hàm nói.

- Nè! Tôi không hiểu mấy người muốn nói gì nhưng mà làm ơn tránh đường đi! Tôi phải làm việc!

- Con nhỏ này...

Một người khác đưa tay định tát tôi thì sau lưng tôi vang lên một giọng nói:

- Các người tùm năm tùm bảy ở đây làm trò gì thế hả???

- Sếp...

Chúa ơi! Quỷ tới rồi!! Chuồn thôi!!!

- Nhất Hiểu Nguyệt! Xảy ra chuyện gì vậy hả???

- Là...là...

- Tất cả các cô đi hết cho tôi!

Hahaha...Các cô? Tức là có tôi? Hứ! Không cần anh đuổi tôi cũng đi mà!

- Nhất Hiểu Nguyệt! Không cần đi lấy khăn tay nữa! Lên làm việc!

- Uhm...

Tôi là con chó anh nuôi à? Muốn đuổi thì đuổi, muốn đánh thì đánh? Làm ơn đi! Tôi-là-người.

- Hơ! Chỉ sai cô đi lấy có cái khăn tay mà hơn cả tiếng đồng hồ! Trừ tiền thưởng của cô!!!

- Sao cơ????

Má ơi! Sét đánh ngang tai a!!! Huhuhu...Tiền thưởng của tôi!!! Lâm Thế Ưu...Tôi nguyên rửa anh đời đời kiếp kiếp sẽ gặp tai ương à xem!!!

- Sao...sao lại trừ tiền của tôi chứ???-Tôi shock tới mức không dám tin vào những gì mình vừa nghe.

- Cô nghe chưa rõ à??? Tôi bảo cô đi lấy khăn tay mà cô lại đứng tùm năm tùm ba ở đó trò chuyện. Chưa hét cho cô một trận đã là phước ba đời rồi!!!

- NÀY!!!!-Tôi đột nhiên hoá thành cọp mẹ gào tướng lên làm anh ta theo quán tính bật người về sau.- Chỉ có thể đòi trừ tiền tôi à? Tôi không có chuyện mà là bị người ta chặn đường gây sự!!! Ngu!!!

Chết tôi rồi! Tôi lỡ nói thẳng cha ấy ngu ư? Huhu...Hắn hẹp hòi như thế sẽ lấy cớ này trừ tiền tôi nữa à xem. Oaoaoa...Cái miệng hại cái thân thiệt mà!!!

- Là ai chặn đường cô?-Mặt anh ta đột nhiên đen lại. Hô hô!!! Lần đầu tiên tôi được quan sát kỹ sự biến đổi trạng thái trên gương mặt của một người nha!!!

- Là hôn thê của anh!

Đột nhiên anh ta lườm tôi một cái, hỏi:

- Cô bị điên hả? Ai là hôn thê của tôi chứ?

- Thì là cô gái tên Lam Như a! Bộ...không phải sao?

- Hahahaha!!!!-Anh ta đột nhiên ôm bụng cười như bị đười ươi nhập. Anh ta bị-diên!!!

- Này! Anh ổn không???

- Hơn cả ổn! Ai nói cô ta là hôn thê của tôi? Tôi còn chưa muốn lấy vợ!!!

Chưa muốn lấy vợ? Chảnh thế! Nói thẳng không ai thèm lấy cho rồi!

- Cô. Ngày mai chuẩn bị đi Hàn Quốc chung với tôi!

ẦM...

- Để...để làm gì???

- Hơ! Nhiệm vụ của thư ký là phải theo chân sếp mà! Giống như...chó con theo chân chủ vậy!!!

- HẢ???? Anh...Anh...

Anh ta dám ví tôi là chó à?!!!!

6. Chương 6

Chương 6: Ngọt ngào ở Hàn Quốc

Sưu tầm

- Sếp! Chờ tôi với!!!-Tôi đi sau anh ta miệng không ngừng kêu gào.

Khốn kiếp! Đàn ông con trai thế à?! Ôm theo nguyên cái vali to oành rồi bắt tôi kéo theo trong khi bản thân ung dung đi phía trước ngắm cảnh. May cho anh ta là sếp của tôi không chắc tôi đã “oánh” anh ta thật rồi.

- Hiểu Nguyệt! Tôi nơi rồi!-Anh ta dừng bước trước một khách sạn sang trọng. Tôi há mồm to như bóng đèn ngắc cổ nhìn cái khách sạn cao chót vót.

- Cô làm trò khùng điên gì vậy hả?-Anh ta gắt lên làm tôi mới ý thức được hành động ngốc nghếch của mình.

Lẽ tăn...

- Chúng tôi thuê một phòng, ở 1 tháng.-Anh ta bình tĩnh nói. Tiếng Hàn anh ta nói lưu loát làm tôi giật mình.

- Hai phòng mà...-Tôi chen ngang, anh ta trừng mắt:

- Cô trả tiền nhé!!!

- Nhưng...nếu một phòng thì phải 2 giường nha!

Anh ta bắt đầu cười gian, quay qua lẽ tăn, tiếp:

- Chúng tôi là vợ chồng...

Sau đó anh ta lôi cổ tôi đi mất.

Sặc...Tôi muốn phun máu chết cho xong. Tôi ghét anh lắm!!!!!!!

- - - -

WAO!!! Toàn là đồ đắt tiền không à, phải cẩn thận một chút kẻo vỡ là không có money mà đền.

- Này! Tất cả cũng tại Sếp hết...Bây giờ chỉ có một cái giường thì làm sao đây???-Tôi mặt nhăn như khi ăn ớt nói với anh ta.

- Nhất Hiểu Nguyệt, bây giờ không phải giờ làm việc cô gọi tôi là Thế Ưu đi chứ!!!

Nhìn cái mặt anh ta gian như sói í. Hơ! Đáng tiếc là tôi không phải là cô bé quàng khăn đỏ ngây thơ đâu...

- O...Gọi như thế có phần...không được thuận miệng cho lắm.

- Cô biết đọc hay không?

Gật đầu.

- Vậy đọc thử tên tôi xem!

- Lâm Thế Ưu.

- Đấy! Đơn giản mà!-Anh ta nhún vai, tôi thì tức muốn bóp cổ anh ta luôn. (Amen +_+”)

- Này! Cái giường này sao đây???

- Sao là sao? Haizzz...Chỉ có một cái giường thì cùng ngủ đi!

- SAO???? Hơ hơ...Thôi khỏi, tôi ngủ dưới đất cho. Tôi quen ngủ dưới đất rồi!!!!

Xùy! Đúng là biến thái hết sức...

- Không được! Cô là con gái ngủ dưới đất bị bệnh thì sao?

- Hơ...Tôi khỏe như trâu thì bệnh hoạn gì cho nổi! Nếu nói thế thì anh xuống đất nằm đi!

- Không được! Tôi không quen ngủ dưới đất!-Anh ta tiến tới gần tôi, bàn tay to lớn vuốt má tôi làm tôi ớn lạnh.- Chúng ta ngủ chung một cái giường cũng có sao đâu!

Hừ! Nếu là với người khác thì không sao nhưng với anh ta thì...

- Hi! Chúng ta một nam một nữ ở chung một phòng đã là không tiện rồi, huống hồ...

“Giấc mơ ngọt ngào vương theo làn mây, mang bao hơi ấm thoảng bên đời em...”

Tôi đang chuẩn bị biện minh tiếp thì chuông điện thoại vang lên. WHAT???? Cổ Ngân Châu???

Tôi quay sang anh ta cười hối lỗi rồi nhanh chóng chuồn đi.

- Alo...

[HIẾU NGUYỆT!!!!!! Tại sao lần trước tôi bảo bà đợi tôi ở khách sạn mà bà bỏ đi đâu thế hả???

Chưa gì tôi đã nghe Ngân Châu thét ra lửa.

Ày yaaaa...phải giải thích thế nào đây? Là gặp một tên biến thái sau đó bỏ chạy mất dép a???

- Tôi...

[Hừ! Bà đang ở đâu đấy???

- Hàn Quốc...

[Gì???? Hahaha...]

- Ngân Châu. Bà cười cái khỉ gì vậy hả????-Tôi tức giận, có gì đáng cười đâu chứ?

[Bà làm gì ở Hàn Quốc thế? Đừng nói với tôi là bà đang tay trong tay đi dạo với chàng hoàng tử nào nhé!!! Hahaha...]

- KHÙNG!!! Tôi là đang đi công tác.

Grừ, cho bà điếc luôn.

[Chặc, trời ạ. Thế mà tôi cứ tưởng...haizzz...]

- Ê! Bà nói thế là ý gì??? Ý bà nói là tôi không có ai thềm à?! Xin lỗi nhé, chẳng qua tôi không thềm thôi!!!

Con nhỏ này dám vô duyên vô cớ chạm đến nỗi đau của tôi. Cứ như nó thì hay lắm í. cũng đã có người yêu đâu mà dám lên mặt với tôi.

[Ok! Bạn hiền không cần nóng nảy như thế. Thực ra...25 không phải là cái tuổi để chôn mình trong nấm mồ hôn nhân a! Nè, bà đi với ai đấy???

- Bà hỏi làm gì?

[Sặc,tôi thừa biết là bà không có money đi Hàn mà. Nói đi, là cá vàng nhà nào đấy?]

Hừ, một sự sỉ nhục lớn trong cuộc đời...

- Cổ-Ngân-Châu!!!! Tôi đủ tiền hay không là chuyện của tôi. Hừ! Phải, là tôi cướp nhà băng lấy tiền đi Hàn đó!!!!

[Ê...]

Không muốn nghe con nhỏ này huyền thuyên nhảm nhí nên tôi cúp máy cái rụp.

Tuy nhiên, người tính không bằng trời tính. Tôi vừa quay đầu lại liền gặp Lâm Thế Ưu.

Hở??? Đừng...đừng có nói....nãy giờ anh ta...nghe hết rồi nha???

Do hôm nay tác giả ngủ-ngủ-khỏe ở nhà nên sẽ post 4 chap liền ọi người. ^ ^

- Anh...anh...-Tôi lắp bắp nói không nên lời.

- Chắc, chắc, giờ tôi mới biết...hóa ra cô cướp nhà băng sao?-Anh ta nhìn tôi với đôi mắt vô tội, nhưng...ăn sâu trong đó là một con dao chực chờ rút ra đâm chết tôi a.

- Anh...anh hiểu lắm rồi. Là do con bạn của tôi...nó...

- Cô 25 tuổi? Nhìn không ra nha...

Hahaha...Tôi dường da kỹ thế nhìn ra sao nổi chứ! Hehe...Tôi biết tôi đẹp rồi chứ bộ.

- Còn tưởng là 28 chứ!

Choang...Giấc mơ tươi đẹp vỡ tan tành. Đáng ghét!

- Thì ra cô còn chưa có bạn trai ư? Ok, tôi hy sinh làm bạn trai của cô vậy. Miễn phí 100%

Xùy, không thêm. Làm như mình đẹp lắm không bằng, đi chê tôi...

- Nhưng tôi không cần đâu sắp. Hừ!-Tôi xoay người đi ra khỏi khách sạn.

Hàn Quốc, giáng sinh càng thêm lạnh nhưng không khí thì vô cùng ấm áp. Từng đôi tình nhân dắt tay nhau trên phố. Huhu...Chỉ có mình tôi lẻ loi thôi à!

- Ê! Trời lạnh mà không lấy áo khoác, tính tự sát hả???

Lâm Thế Ưu từ phía sau chạy lên khoác lên người tôi cái áo bông. Ồ! Quả nhiên là ấm hân nha.

- Đây! Tôi với cô đi trượt băng nào!

- Oái!!!...-Tôi chưa kịp phản ứng thì bị anh ta kéo đi.

- Thật ngại quá...Tôi...không biết trượt băng.

- Không sao. Để tôi dạy cho cô.

- Nhưng...

Tôi định nói thêm nhưng không muốn làm anh ta cụt hứng nên đành ngậm miệng. Haizzz....Lâm Thế Ưu, số tôi không có duyên với bộ môn trượt băng, chỉ sợ anh dạy đến sang năm tôi cũng không rành.

7. Chương 7

Chương 7: Trượt băng, nắm tay và ... kiss

Sưu tầm

- Cô phải nghiêng người về phía trước một chút, chân đứng vững, cố gắng duy trì thăng bằng nhé!

Cả người tôi cứng ngắc cử động theo chỉ dẫn của anh ta.

- Phải. Thả lỏng một chút nào...

- Bây giờ có thể trượt chứ?-Tôi dè dặt hỏi.

- Còn thiếu một việc quan trọng.

- Việc gì?

- Đó là...nắm tay tôi.

- HẢ???-Tôi trợn mắt, há mồm to như cá sấu.

- Hừ! Cô muốn té chết sao???

- Không...không muốn.

- Vậy còn không nghe lời?!

Bàn tay to lớn của anh ta nắm chặt lấy tay tôi. Bối rồi, bối rồi...

- Chú ý trượt băng!-Anh ta lườm lườm. Tôi đơ như khúc gỗ.

- A!!!!!!-Tôi đột nhiên mất thăng bằng la lên oai oái.

- Hiểu Nguyệt!-Phía sau lưng vang lên tiếng một người gọi tên tôi. Liền sau đó là một lực mạnh kéo tôi lại.

- Uhm...-Môi tôi có mùi máu à???

Khi mở bừng hai mắt tôi thấy một cảnh tượng vô cùng...

Tôi và anh ta kiss...Huhu...Nhưng điều quan trọng hơn là..môi anh ta bị chảy máu a!

- Anh...Không sao chứ???

- Không sao. Hừ! Nhất Hiểu Nguyệt. Chẳng phải tôi bảo cô tập trung và thả lỏng a? Ai cho phép cô nghĩ ngợi tào lao thế?!

- Xin...xin lỗi. Đây...môi anh chảy máu rồi, sao giờ?

- Mặc kệ nó.

- Nhưng...như vậy không được hay cho lắm.

- Chứ cô muốn sao???

Tôi lấy khăn giấy lau nhẹ môi anh ta. Cảm giác tê tê luồn vào ngón tay, gây ra một trận tê dại. Haizzzz...Đúng là “ngón tay liền tim” mà!!!

8. Chương 8

Chương 8: Giấc ngủ không trọn vẹn

Sưu tầm

Đêm, khí lạnh chiếm lĩnh không gian. Tôi với anh ta lang thang đi về khách sạn. Haizzzz....Ít ra không phải một mình lẻ loi.

- Tôi đi ngủ!-Anh ta dứt lời liền leo lên giường ngủ, chưa hết, lại còn kéo cả tôi theo.

- Tôi...tôi chưa muốn ngủ. Anh...Ngủ trước nhé!

Để tránh mặt anh ta tôi liền đi ra ban công đứng đó.

“Giấc mơ ngọt ngào vương theo làn mây, mang bao hơi ấm thoảng bên đời em...”

Hừ! Đêm hôm khuya khoắt ai gọi đến thế nhỉ???

- Alo...-Tôi bắt máy, trong lòng nảy sinh bất an.

- Nhất-Hiểu-Nguyệt...Cô phải tránh xa anh Thế Ưu của tôi ra.-Đầu dây bên kia vang lên một giọng nữ tràn đầy cảm phẫn.

- Là ai đó?

- Hơ...Hồ Lam Như.

- Đây! Tôi đối với Sếp chỉ quan hệ cấp trên cấp dưới, không có tư thông như mấy người đầu nha!!!

- Mà...Không có? Không có mà sếp dẫn mày đi Hàn Quốc ư?

- ỦA? Sao không nói tại mấy người không có năng lực làm việc đi. Xùy!

- Mày...

- Hồ Lam Như...Không được làm phiền bạn gái của tôi.

Tôi chưa kịp nói lại thì điện thoại bị giật mất. Hóa ra là Lâm Thế Ưu...ỦA??? Mà...mà khi này...Tôi là bạn gái anh ta hồi nào???

- Lâm Thế Ưu à...Anh...nói như vậy hình như không được hay cho lắm.

- Cô thì biết cái gì. Hừ! Đi ngủ.-Anh ta ôm ngang eo tôi, nhắc bổng tôi lên giường.

- Oái...-Tôi sợ quá nên hét lên

- La cái con khỉ. Làm ơn, cô 25 chứ không phải 15 đâu.

- Anh...Anh...

Khốn kiếp, dám chà xát lên nỗi đau của tôi.

- Cô không định sống độc thân tới già đó chứ?!

- Ban đầu, cũng định thế...

- Vì sao?

- Hừ! Đàn ông tốt trên thế giới này chết hết rồi...

- Ai nói! Vẫn còn có tôi mà...

- Xùy! Anh ta tốt nhất trong số những tên hạ lưu nhất.

- Nhất-Hiểu-Nguyệt!!!!!! Cô muốn bị ném từ ban công xuống không hả??? Dám nói tôi hạ lưu?

- Không dám, thưa SẾP!!!!-Tôi tức giận trợn tròn mắt, giả điếc không thèm nói chuyện với anh ta.

- Hiểu Nguyệt...-Anh ta nhẹ giọng gọi tên tôi.

- Hử?

- Nếu...Tôi nói tôi thích cô...cô có tin không?

ẦM...Như một tiếng sét xẹt qua đỉnh đầu, tôi đơ như tượng thạch cao.

- Tôi...tôi...tin-Không biết vì sao tôi lại trả lời như thế.

- Thật sao???

Tôi không có cơ hội trả lời, vì anh ta đang nằm đè lên người tôi và...hôn tôi.

Lạ hơn là tôi không có chút giác quan nào để kháng cự lại. Chẳng lẽ tôi cũng thích anh ta?!

Anh ta siết tôi trong vòng tay, ngửi ngon lành. Còn tôi, một màn đấu tranh nội tâm “yêu hay không yêu” kịch liệt diễn ra.

9. Chương 9

Chương 9: Kiếp con trâu

Sưu tầm

Sau một thời gian đi công tác ở Hàn Quốc, tôi trở về liền đánh một giấc no nê mặc kệ cái di động gào hét ồm ồm, đình tai nhức óc.

Nhưng đó cũng là điều tôi hối hận nhất của tôi vì ngày hôm sau, vừa bước chân vào phòng chuẩn bị làm việc thì đã bị ông sếp quý cho nghe kinh sám hối rồi a!!!

- Nhất Hiểu Nguyệt! Tại sao hôm qua cô không nghe máy???

- Ô...Tôi bị sốt nên ngủ say, có lẽ không nghe được tiếng điện thoại kêu!-Tôi mỉm cười, cố gắng ra vẻ ta đây là thực nữ vạn người yêu mến.

- Ô! Thế à?-Hắn nâng cao giọng, tiến lại gần tôi. Tôi theo bản năng sinh tồn lui về sau.

- Nói láo!!! Cô tưởng tôi không biết gì hả??? Nói, cô với bạn trai làm cái gì hả???-Hắn đột nhiên đổ bệnh tóm lấy cổ áo tôi, nhấc lên. Trời a! Quỷ cũng bị bệnh hay sao???

- Tôi...tôi không có bạn trai nên làm gì có ai để mờ ám chứ!!!

- Nói láo!!!

- Ê! Đủ rồi nha! La cái quái gì hả??? Anh cần liên cho tôi. Tôi từ tốn giải thích đã là máy cho anh rồi, hay anh muốn ăn dế hả??? Tôi có bạn trai hay không là chuyện riêng của tôi. Ở công ty, thời gian làm việc của tôi do anh quyết định nhưng ở nhà thời gian là của riêng tôi. Anh không có quyền sai bảo!!!!-Tôi giương hình tượng “yếu điệu thực nữ” xa mấy trăm km mà to mồm rống lên với hắn. Tức quá! Tức quá!

Nhưng nhìn cái mặt hắc ngắc nhiên trông buồn cười chết nên tôi nhất thời hả giận vô cùng. Khà khà...Đừng có trông mặt mà bắt hình dong nhé tên kia!!!

- Oa...Không nhìn ra cô cũng thuộc dạng “thú quý hiếm” nha!-Hắn trợn hỏa mắt nhìn tôi. Thú-quý-hiếm???
Hơ, tôi là người mà hắn ví kiểu đó hả???

- Anh...anh...TÔI LÀ NGƯỜI NHA!!!

- Nhất Hiếu Nguyệt! Tốt nhất cô không nên cãi lại tôi, hiện tại tôi là sếp của cô nha!-Hắn một tay nâng cằm, tay kia quần lấy eo tôi, thì thầm một cách mờ ám.

- Hừ! Vậy tôi nghĩ việc là xong chưa gì??? Buông ra...-Tôi đẩy hắn ra, tiếp.-Anh yên tâm, ngày mai tôi sẽ đưa đơn nghỉ việc đến.

Tôi quay người định bỏ đi thì hắn kéo lại, gần giọng:

- Cô đừng có làm ra vẻ thanh tao thoát tục nữa, ngay từ hôm cô đi nhằm phòng thì tôi đã biết ý đồ của cô rồi... Ui...

Hắn chưa nói hết thì bị tôi một phát giẫm lên chân hắn, hắn ôm chân nhảy lò cò vòng vòng trông cực kỳ hài hước. (Tôi mang giày cao gót nha!!!^^)

- Cô...sao cô...

- Hehe...Chừa nhé!

Tôi định bỏ đi thì hần mất đà té nhào vào người tôi. Chưa kịp đứng dậy thì...Cạch...Cửa mở. Bóng của Hồ Lam Như xuất hiện ngoài cửa...

CHƯƠNG 9.3

KIỆP CON TRÂU!

Tôi còn tưởng cô ta sẽ gào thét inh ỏi hay bay tới giẫm cho tôi mấy phát, ai ngờ...

- Thưa sếp! Đây là bản báo cáo tuần trước mà tổ tư vấn chưa hoàn thành. Bây giờ đã hoàn chỉnh rồi.-Cô ta phớt lờ như không thấy cảnh tượng thân mật vừa rồi mà tiếp tục báo cáo.

Huhu...Nhục nhĩ quá!!!

- Cô cứ để đó...Bực hơn là ông sếp này mặt dày như trái sầu riêng, chẳng những không chịu đứng lên mà còn kéo tôi ngồi sát lại nữa. Hừ! May mà hần không buông ra, nếu không lập tức tôi “thưởng” cho hần một phát giày cao gót nữa rồi!

- Ê! Biến chỗ khác...-Tôi lờm lờm. Bỗng dưng Lam Như nhìn tôi âm thầm nở nụ cười ma quỷ, tiếp:

- Hiếu Nguyệt à! Ở dưới có người muốn gặp cô...

- Gặp tôi...

- Nói cô ấy không rảnh!-Tôi chưa nói hết thì Lâm Thế Ưu chen vào. Ma quỷ! Hắn không phá tôi thì không chịu được sao???

- Nhưng người này là mẹ của Hiếu Nguyệt!
- CÁI GÌ???-Tôi với hần đồng thanh la toáng lên. Má ơi! Sét đánh ngang tai.

10. Chương 10

Chương 10: Nguy cơ núi lửa phun trào

Sưu tầm

- Mẹ à! Sao bỗng nhiên mẹ đến đây thế???-Do không muốn bị đồng nghiệp bàn ra tán vào nên tôi đành xin nghỉ phép dẫn mẹ ra quán cafe ngồi nói chuyện.

Mẹ tôi là Trần Tuyết Ngọc. Quan niệm của mẹ về hôn nhân phải nói là cực kỳ cổ hủ. Phụ nữ nào ngoài 27 mà không gả được thì trong mắt mẹ tôi không đáng một xu. Mà tôi bây giờ cũng đã 25 rồi!!!

- Con gái, mẹ vừa tìm được một chàng trai rất tốt nha. Ngoại hình không phải là quá tệ, hơn nữa kiếm tiền rất giỏi. Sau này con tha hồ ăn sung mặc sướng.-Mẹ tôi nói cười ha hả mà chẳng để ý tới đứa con gái đang muốn khóc rống là tôi.

- Mẹ à! Con cũng không phải bị liệt. Tiền có thể tự kiếm nha!

Bình...Mẹ tôi cầm tập hồ sơ đánh tôi không thương tiếc.

- Cô thì biết cái gì! Sung sướng không chịu cứ ham hố cực khổ là sao? Đúng là đời sau tệ hơn đời trước mà!!!

Haizzz...Tôi thấy giống bán thân chết đi được. Ép dầu, ép mỡ chứ ai nỡ ép duyên cơ chứ!!!

- Mẹ à! Mẹ là đang gả con hay là bán con?

- Gả hay bán gì miễn có người rước cô đi thôi.

Oaoa...Không cần tuyệt tình vậy chứ!!!

- Mẹ à! Con gái không muốn lấy chồng, con gái muốn phụng dưỡng cha mẹ suốt đời.

Tôi bày ra gương mặt ta là đứa con hiếu thảo với mẹ.

- Phụng dưỡng? Ăn gạo chùa thì có!!! Không nói nhiều, ngày mai lập tức đi-xem-mắt.

Haizz..Một khi mẹ tôi đã quyết thì khỏi xin xỏ cho hao hơi.

Quý bạn trẻ sau này có muốn kết hôn tốt nhất nên chọn đối tượng IQ thấp hơn mình một bậc, như vậy sẽ không lo bị bắt nạt về sau nha!

Lủi thủi trở về nhà, tôi thấy có một bóng người đứng trước cửa. HẢ??? Hồ...Hồ Lam Như???

- Lam...Lam Như...Cô tìm tôi có việc gì???

Chắc, không phải tìm đến báo thù chứ? Haizzz...Không biết nữa nha, gì chứ chuyện đọc suy nghĩ qua ánh mắt là tôi ngu lắm! (Còn chuyện trượt băng nữa chị ơi!)

- Đi uống bia với tôi nhé?-Cô ta quay lại nhìn tôi. WAO! Thật sự nhìn không ra nha! 1h trước cô ta còn lườm tôi, nói cạnh nói kéo tôi mà bây giờ lại tiều tụy như thế, hốc mắt đỏ hoe như vừa khóc xong.

- Uống bia? Cô...có chuyện gì buồn sao???

- Không nói nhiều. Cô có đi uống với tôi không?

Lần đầu tiên tôi có cảm giác đáng thương cho cô ta. Chắc hẳn cô ta vừa gặp chuyện gì đó rồi. Thôi, dù gì tôi cũng đang buồn hằm hiu như tép riu, đi uống bia một chút cũng tốt lắm.

10h đêm...

Đường phố lạnh vắng, đèn đường thừa thớt, không khí vô cùng lý tưởng cho những ai sầu não, muốn quên hết sự đời.

Hồ Lam Như say như sắp ngã đến nơi, miệng không ngừng lẩm nhẩm:

- Không thèm anh ta...Không yêu anh ta...Bỏ rơi anh ta...

Tình hình của tôi cũng chẳng hề khả quan hơn, say lèm nhèm:

- Đừng để ý, đừng để ý...

Ai da, bây giờ trông hai chúng tôi thật là giống ma men nha.

Đại loại là...hôm nay cô ta...bị-thất-tình. Mà người duy nhất có tư cách bỏ rơi cô ấy là ai? Hehe...Chính là “ông sếp sầu riêng” của tôi đó. Chắc, tôi còn tưởng cô ta ham hố hư vinh, không ngờ là thật lòng thật dạ. Thằng cha ác ôn kia xuống miệng cũng ác liệt thật chứ! Đúng là...đàn ông lăm tiền nhiều tật. Sau này tôi chắc chắn sẽ ở giá cho xong. (Là chị ấy đang say rượu nhá bà con. Đừng quan tâm đến...)

- Hiểu...Hiểu Nguyệt. Tôi...có cái gì...hức...không tốt a? Vì sao...hức...anh ta nhất định...hức...bỏ rơi tôi? Cô...hức...cũng rất ghét...hức...anh ta phải không???-Lam Như vừa nói vừa nấc lên từng tiếng chẳng rõ là do say rượu hay là do khóc mà nên.

- Phải,phải...Hắn...biến thái chết đi được. Haha...Trước...trước khi cô vào...tôi đã cho hắn...ăn dếp. Haha...Đồ mặt dày như trái sầu riêng. Sầu riêng...haha...

- Haha...Đúng vậy, hắn là sầu riêng a. Ta sẽ về lấy dao chặt hắn ra làm tám mảnh. Sếp của ta là sầu riêng, haha...Hức...-Lam Như cũng tán thành.

Vừa về đến nhà, tôi liền nằm vật ra sofa ngủ khò khò liền, chẳng thèm để ý đến sức khỏe hay cái điện thoại chỉ chút cuộc gọi nhờ của sếp. Cũng tốt! Bệnh rồi sẽ không phải đi làm, không cần gặp mặt ông sếp sầu riêng ấy nữa. Bệnh rồi sẽ không phải đi xem mắt, không cần khó xử trước mặt mọi người a! Hehe...Vậy là, tôi đi vào giấc ngủ một cách êm đềm.

Ta cảnh cáo trước, chap sau những ai yếu tim, sức đề kháng kém hay bị thiếu máu thì không được đọc. Ta cũng không biết có nên viết hay không, vì chap sau ta chưa đủ tuổi viết.

Sáng hôm sau...

- Đứa con bất hiếu. Mau mau dậy cho ta xem. Mau dậy!

Chẹp chẹp. Ai bất lịch sự thế nhỉ??? Người ta đang ngủ mà réo ầm ĩ. Giọng nghe quen thật, hình như là...mẹ của tôi?

- Mẹ! Không cần la hét nữa, con dậy liền...

- Nhanh lên. Hôm nay đi xem mắt đấy!

Haizzz...Vốn tưởng bệnh một trận sẽ không sao. Ai ngờ sức tôi khỏe như trâu như bò, chẳng bệnh hoạn gì cả. Tức thật.

Cũng không sao, ít ra khỏi phải gặp mặt thằng cha biến thái!!! Blè...

- Nhớ cư xử cho đúng mực nha! Con mà quậy phá là chết đó!

- Dạ...

Hazzzz...Tôi dù gì cũng là người thông minh tài trí, chẳng lẽ giữa chốn đông người thế này lại tự mình làm xấu hổ mình ư? Khùng mới làm thế!

Khi bước vào nhà hàng, hai chân tôi như nhũn ra. Phía đằng xa có một gương mặt cực-kỳ-thân-quen. Huhu...Chết rồi! Kỳ này chết không kịp ngáp rồi!!!

- Hiểu Nguyệt...Con làm gì vậy hả???-Mẹ tất nhiên không chịu nổi tôi ngồi thả hồn trên mây nên giựt dây kéo tôi xuống tức khắc.

- Mẹ...Con...con muốn...

Tôi chưa kịp nói hết thì đèn nhà hàng tắt ngấm. Tiếp đó, tôi thấy dường như có ai đó bịt miệng mình bế đi. Sặc...Hừ! Bảo đảm là thằng cha đó. Vì chỉ có hắn mới dám cư xử với tôi như thế thôi!!!

Lúc tỉnh táo lại tôi mới ý thức được mình ở trong một căn phòng rất là rộng lớn và kế bên chính là thằng cha “sếp sầu riêng” của tôi.

- Sếp...Chẳng phải...anh ở công ti sao???

Hắn không thèm trả lời mà dùng môi chế trụ môi tôi. A!!!! Lợi dụng thời cơ a! Tuy nhiên, tôi cảm thấy có gì đó không bình thường, chỉ là hôn mà tại sao thân thể tôi lại nóng phừng phực như thế? Hơ...Hóa ra...bàn tay bất chính của hắn đang dao động khắp thân thể tôi. Yaaaaa!!!! Ta nhất định sẽ báo cảnh sát.

- Hơ...Thế Ưu...Anh...anh làm gì thế?-Tôi bắt đầu thấy lo cho bản thân nha.

- Đem em trở thành người của tôi!

- HẢ??? Khoan đã, chúng ta đi quá xa rồi! Chúng ta chỉ là...Nè...

Trong khi tôi đang lúng túng phân rõ quan hệ thì hắn tranh thủ cởi áo tôi ra. Chúa ơi!!! Huhu...Mẹ tôi chắc chắn giết chết tôi nha!!!

- Làm ơn nghe tôi giải thích...

- Tôi nhất định sẽ cưới em.

- Vì...vì sao?-Tôi nhất thời bị hắn làm cho loạn trí.

- Vì...tôi yêu em...

- Nhưng...

Đáng tiếc, tôi chưa kịp ý thức được thì đã thấy mình khỏa thân nằm dưới người hắn. Trời! Chẳng lẽ kiếp này tôi phải dính với hắn luôn hả???

- Tôi...chưa từng...-Tôi lắp bắp định nói nhưng nghĩ lại nên thôi. Haizzz...Số trời sắp đặt, hướng hồ dù cố gắng tôi cũng không thể thay đổi được gì!!!

- Dù em đối với tôi không có cảm giác gì, không hề yêu thương tôi, nhưng tôi nguyện...suốt đời bên cạnh em, suốt đời yêu thương, bảo vệ cho em.-Hắn thì thầm bên tai tôi, lời nói cực kỳ có hiệu lực. Chỉ một loáng sau, tôi đã chấp nhận cho hắn ăn sạch sẽ.

Khi tỉnh lại, tôi thấy bản thân chỉ đắp chăn mỏng tanh, hắn thì tỉnh queo từ lúc nào.

- Hơ...Chuyện hồi nãy...đừng để bụng nha!-Tôi cười hề hề nhưng tâm lại nghĩ khác. Tôi nghĩ hắn nhất định phải suốt đời không quên, lại còn phải cưới tôi, thực hiện những gì hắn đã hứa nữa kìa.

- Đi nào.-Hắn nói. Tôi chỉ biết há hốc mồm.

- Đi đâu?

- Gặp mẹ em. Bàn về đám cưới sắp tới của chúng ta.

- Ồ...HẢ???? Cái...cái gì??? Chết rồi, mẹ...mẹ giết em mất!!!-Tôi la loạn cào cào.

- Hơ. Cũng là kiếm chỗ gả phức em đi thôi. Gả cho anh cũng rất tốt mà! Phải không?

Trời ạ! Sao hắn nói cứ như tôi đi bán thân thể! Mẹ tôi với hắn chắc chung một bọn quá! Huhu...Vậy là xem như nửa đời còn lại của Nhất Hiểu Nguyệt tôi sẽ bị chôn sống trong nấm mồ hôn nhân rồi.

11. Chương 11

Chương 11: Người mẹ gương mẫu

Sưu tầm

Tôi cùng Lâm Thế Ưu đi tới chỗ hẹn cũ nhưng lại không thấy mẹ đâu, giác quan thứ sáu cho tôi biết kì này tôi tiêu đời cái chắc!!!

Vác cái thân mềm oặt như cọng bún thiêu ra bãi đỗ xe, mắt nhắm mắt mũi tôi liền đâm sầm vào một người.

- Mẹ!-Tôi kêu lên một tiếng. Cơ hồ muốn quay đầu bỏ chạy thiệt lẹ.

- Con nhỏ này!!! Nãy giờ mày đi đâu hả??? Có phải không muốn xem mắt nên bày trò không hả??? Mày muốn chết chắc?!!!-Mẹ tôi mắng te tua. Tôi thật muốn gào lên oan ức.

- Mẹ à...Con...

Huhu...Con gái xin lỗi mẹ! Lúc đi thì băng thanh ngọc khiết, lúc về thì mắt hết trong sạch.

Tôi rất muốn giải thích nhưng lời chưa ra khỏi miệng thì phải ngậm ngùi nuốt lại. Oaoa...Còn không phải tại hấn hại tôi thê thảm vậy sao? Tôi muốn bỏ chạy, tôi muốn bỏ chạy a!!!

- Thưa bác...Sở dĩ Hiểu Nguyệt không chịu đi xem mắt là vì...vì cô ấy đã có bạn trai rồi!-Hấn đứng bên cạnh giải vây cho tôi. Phù! Mém chết!

- Có bạn trai? Cậu ư?-Mẹ tôi trên mặt viết rõ 2 chữ: Nghi ngờ.

- Vâng. Công việc ổn định, là sếp của một tập đoàn. Ngoại hình thì...tin chắc bác có thể đánh giá chính xác.

Sặc...Tự cao tự đại. Hừ! Tôi còn tưởng là tổng thống Obama giới thiệu ấy chứ!!! Vậy mà mẹ tôi nghe tới mức 2 con người muốn nhảy ra ngoài. Kế đó, bà đẩy đứa con gái thân yêu này qua một bên rồi tiến tới gần hấn, cười tươi như hoa:

- Chắc, cháu là bạn trai của Hiểu Nguyệt nhà bác hả??? Thiệt tình...Con nhỏ này sao lại ngu như thế!!! Đã có bạn trai còn giấu giếm giếm, mày thích chết à?!

Mẹ ơi! Hấn mới làm bạn trai của con 2 tiếng trước thôi. Sao mẹ lại kì thị như thế! Hừ! Nếu mẹ biết hấn vừa cướp đi trong sạch của con để xem mẹ có còn nhỏ nhẹ với hấn thế hay không???

- Mẹ à! Chúng ta về nhà thôi!-Tôi lên tiếng nhắc nhở.Cả người ê ẩm không thôi. Đứng vững cũng khó nên đành dựa vào người hấn sẵn mượn dịp nói với mẹ tôi chúng tôi “tình thương mến thương” a!

- Ôi dào! Gấp gáp cái gì!!! Này! Có gì hôm nay con ở lại nhà Hiểu Nguyệt luôn nhé!

Mẹ! Mẹ biết mẹ đang làm cái gì không hả??? Mẹ đang dẫn một tên đâm tặc vào nhà con ấy!!!

- Được vậy thì hay quá! Bác với Nguyệt cứ lên xe con để con chở nhé!!!-Grừ! Cái đồ cáo già đội lốt thỏ non. Hấn bỏ bùa chú gì với mẹ tôi thế này!!! Hic!

- Con gái ngoan! Hôm nay con cứ ở đây nói chuyện, tâm sự với bạn trai đi nhé. Cơm nước cứ để mẹ lo.

Bóng mẹ tôi vừa khuất tôi lê tấm thân tàn tạ lên phòng trong bụng chỉ muốn mọc thêm cái cánh để bay lên phòng cho lẹ mà thôi.

- Mẹ em vui thật đấy!-Anh ta đứng đằng sau nãy giờ chỉ toàn cười nói với mẹ tôi bây giờ đột nhiên chuyển đối tượng.

- Cảm ơn.

Sở dĩ tôi không nói nhiều xa xả như mấy bữa trước bởi vì chẳng còn sức lực đâu mà nói nữa. Hức! Mẹ ơi, sao mẹ nỡ lòng đối xử với con gái như vậy.

- Vẫn còn thấy khó chịu hả???

- Anh nói xem!-Tôi tức muốn lộn ruột. Thằng cha này chẳng bao giờ biết đến cảm nhận của người khác hết. Không biết có phải kiếp trước tôi cưỡng hiếp hấn hay không mà kiếp này hấn theo đuổi tôi dai như đũa đỏi í!

- Em yên tâm! Tôi sẽ cưới em mà!

- Hừ!

Tôi không nói thêm, chỉ biết chạy vèo lên phòng. Hừ! Thằng cha này chắc là quỷ sai tới bắt nạt tôi rồi! Huhu...

Hừm! Ngồi ăn cơm chung với hắn thật sự là khiến tôi khó chịu vô cùng. Thà hắn cứ như bình thường còn hơn phải dịu dàng, hiền lành như thế.

- Nguyệt à! Món này cũng rất ngon, ăn nhiều một chút nhé!-Hắn cười như hoa gắp qua cho tôi. Chúa ơi!

Mẹ tôi nhìn thấy cảnh tượng thân tương ái này không khỏi mỉm cười. Hơ...Cười gì chứ? Nếu mẹ là con cam đoan chỉ muốn quỳ xuống van hắn cách xa mình một chút thôi!

- Thế Ưu à! Hay hôm nay cháu ở lại đây luôn nhé?-Mẹ tôi ngó ý. Tôi suýt nữa chết ghen. Mẹ ơi! Nhà mình chỉ có 2 phòng thôi!!!

- Mẹ! Không cần đâu, anh ấy nhà cao cửa rộng việc gì phải ở đây chứ!!!-Tôi nhắc khéo mẹ.

- Cô nín đi!-Mẹ tôi lườm một cái sắc như dao. Huhu...Sao ai cũng dùng thái độ này để đối xử với tôi thế hả???

- Ừm...Nguyệt à! Anh sẽ ở lại đây! Nếu em thấy không tiện thì anh ngủ ở phòng khách?

- Không được!-Tôi với mẹ đồng thanh. Tuy nhiên, ý nghĩa lại khác nhau hoàn toàn. Tôi không được vì hắn không-thể-ở-nhà-tôi!!! Còn mẹ tôi không được là vì không-thể-để-hắn-ngủ-ở-phòng-khách! T_T

Màn đêm buông nhanh, gió lạnh lạnh xuyên qua màn cửa ủa vào phòng. Tôi nằm trên giường suy nghĩ miên man. Còn cái người ngủ say như chết ấy thì nằm dưới đất. Haizzzz...Thiệt tình...bây giờ tôi thấy không cần hắn chịu trách nhiệm gì nữa đâu! Một quá! Cứ như ma đói í, bám dai không dứt!

Không biết hắn nghĩ gì mà thái độ lại thay đổi nhanh như vậy?

Tôi với tay lấy cái điện thoại, nhấn cho Cổ Ngân Châu một mẩu tin: “Này, thế nào là yêu một người hả?”

Chờ mãi không thấy nó nhắn tin lại nên tôi ngủ khi nào không hay. Chỉ biết rằng, dường như có ai đó...ôm tôi, để tôi ngủ trong vòng tay ấm áp.

12. Chương 12

Chương 12: Hoạn nạn có nhau

Sưu tầm

- Con gái! Hôm nay con có được nghỉ không???-Mẹ tôi hỏi. Ồ...Í...E...Chuông cảnh báo đêm xấu đã vang lên.

- Nghỉ cũng được nhưng mà sẽ bị trừ lương đấy!!!-Tôi liếc hắn một cái đầy ý tứ. Mẹ tôi vừa định mở miệng nói gì đó thì bị hắn chặn lại:

- Bác không cần lo. Hiểu Nguyệt à! Anh cho phép đấy! Nghỉ đi.

- Anh...-Tôi tức muốn nhào tới xé xác hắn. Hừm! Vì sao hắn không phải chuột, tôi không phải mèo nhỉ?

- Em đừng nóng mà. Anh biết em tham công tiếc việc nhưng không nên để mẹ lâu lâu lên thăm lại phải buồn thế!!!

Tôi nhìn trộm biểu cảm “buồn bã” của mẹ mình. Haizzzz...Cái này phải gọi là cảm kích chứ!!! Từ khi thằng cha này xuất hiện là mẹ một cước đá văng con gái yêu dấu ra. Tức thật!

- Haha...Hai đứa cùng nghỉ có được không? Cùng mẹ đi chùa cúng Quan Âm nhé!

- Mẹ! Anh ấy rất bận. Con với mẹ đi thôi là...

- Không sao! Con không phiền.

Hắn? Hắn tạo phản???

- Không nên! Công việc quan trọng nha!

- Không quan trọng bằng em với mẹ. Có câu “anh hùng khó qua ải mỹ nhân”.

Tôi cảm lạnh. Vấn đề ở chỗ, tôi không phải mỹ nhân còn hắn lại càng không phải anh hùng!!!

Mẹ tôi viện cớ “dân hai lúa, không quen đi xe xịn” nên ‘nhường’ cho tôi với anh ta báo hại bây giờ tôi phải ủ rũ ngồi trong xe với tâm tư hỗn độn.

Xui, hên, xui, hên...Tôi vừa đưa mắt ngắm khung cảnh lướt qua vừa lẩm bẩm như mấy bà lão. Nè, Cổ Ngân Châu nói cách này rất linh nha. Chỉ cần nói đến lần thứ 100 là được. Và, ưhm...bây giờ đã 98 rồi. Xui... (Lần 99) ...Tôi chưa kịp đếm lần thứ 100 thì...Két...

- A...Oái!!!-Trong xe vang lên tiếng hét thất thanh của tôi.

- Anh...Anh làm gì đấy???-Tôi bực dọc xoa cục u trên trán rồi quay sang hét lên. Tự nhiên đang chạy lại thẳng gặp. Muốn mưu sát tôi chắc!!! Nham hiểm thật.

- Hề hề...Chăm chú quá nhỉ??? Tới nơi rồi đấy!!!- Anh ta quay sang tôi cười xuề xòa.

- Cười gì chứ??? Đau muốn chết!!!

Tôi lườm anh ta rồi mở cửa bước xuống. Cái đồ mặt dày, đồ gấu chó, đồ con heo, đồ sấu riêng...

- Mẹ ơi!-Tôi chạy ào ngay đến mẹ. Đáng tiếc! Nụ cười của mẹ không dành cho tôi mà dành cho người đi sau tôi là...anh ta.

Mẹ ơi!!! Con gái “iu” dấu của mẹ đây nè!!!

- Haha...Thế Ưu à! Chùa ở đây linh lắm nha.-Mẹ tôi vẫn cười nói với anh ta mà không hề để ý đứa con gái đáng thương đang một mình ôm nỗi đau. Hừ! Tí nữa tôi nhất định phải hỏi thần phật xem mẹ lượm tôi ở đâu về vậy???

- Hiểu Nguyệt...

- Dạ?!!-Vừa nghe mẹ gọi tôi lập tức hồi sinh, cười toe toét, ai ngờ...

- Bên kia bói nhân duyên.

Thế là ý gì??? Mẹ tưởng con gái mẹ ế chắc??? Thật là...

- Nguyệt! Chúng ta qua bên kia.-Anh ta vừa nói vừa kéo tay tôi đi.

- Ê! Tôi...Tôi không qua đó. Tôi đi với mẹ mà!!!

- Đi đi! Con đi theo mẹ làm gì??? Lớn rồi mà còn theo đuôi như đĩa!!!-Mẹ tôi trừng mắt. Quén luyến mấy tôi cũng phải đi theo anh ta. Huhu...Tại sao? Tại sao? Tại sao mẹ lại đối xử với con gái thế chứ? Oaoa...

- Chắc, hai người rất có tướng vợ chồng nha. Chắc chắn sống tới trọn đời trọn kiếp đó!!!

Ầm...

Vừa nghe phán xong tôi đang yên vị trên ghế bồng té nhào xuống. Trọn...trọn đời trọn kiếp a??? Chẳng lẽ con đĩa này dai thế sao? Còn tướng vợ chồng nữa chứ? Huhu...Ông trời ơi! Làm ơn ột cục thiên thạch đè chết con đi ạ!!!

- Haha...Hiểu Nguyệt à! Em nghe gì không? Chúng ta sẽ chung sống bên nhau mãi mãi đấy! Em vui lắm phải không?-Mắt anh ta hiện lên ý cười. Tôi cũng nhăn nhẽ cười góp vui thực ra trong lòng chỉ muốn đến nơi nào đó vắng người để la cho đỡ tức. Ông trời đúng là ý thế làm càn mà!!!

Đi lang thang theo anh ấy một hồi, không khí im lặng bao trùm chúng tôi. Bản thân tôi cũng chẳng muốn phá vỡ hay thấy bức bối vì còn bận rộn suy nghĩ về mấy câu hỏi này.

Đột nhiên, người đi trước tôi dừng bước, quay lại, dùng ánh mắt ám áp như nắng mùa xuân nhìn tôi. Trong khi tôi đang hóa thạch thì khoảng cách còn lại giữa chúng tôi là...0 cm và, môi anh ta đã chạm vào môi tôi. Một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng lại kéo dài rất lâu.

Mặt trời nhích dần về phía Tây, ánh dương đỏ rực bao phủ lấy cả một không gian rộng lớn. Tuy nhiên, tôi hoàn toàn không có tâm trạng để ý đến điều này vì tôi đã bị lạc. À không, còn cả tên mặt dày ấy nữa. Haizzz...Tự nhiên theo anh ta đi lòng vòng cho khổ thế không biết!

- Này! Đã tìm được đường ra chưa???

- Vẫn chưa! Công nhận nơi này rộng thiệt nha!

Trời ơi! Vẫn còn tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp ư? Anh ta bị tâm thần à?

- Trời sắp tối rồi đó!-Tôi tốt bụng nhắc nhở anh ta.

- Không sao! Yên tâm đi, còn có anh mà!-Lâm Thế Ưu quay sang tôi, nhovn miệng cười.

- Chính vì có anh tôi mới không an tâm đó!-Tôi nói nhỏ đủ bản thân nghe. Hức! Đói bụng quá à!

- Hiểu Nguyệt! Có phải chúng ta nên làm đám cưới sớm hay không?

Không biết có phải do đói quá hay không mà tôi nghe thành “Hiểu Nguyệt! Có phải chúng ta nên ra ngoài sớm hay không?” vì thế không chút chần chừ mà gật đầu ngay. Xời!

Trời tối...

Tôi sợ hãi đi nép bên cạnh anh ta. Mấy anh chị ma quỷ thân “iu” ơi! Làm ơn đừng có nhảy ra dọa chết em a!!! Em vẫn còn yêu đời lắm ạ! Có muốn dọa cư dọa cái tên đi trước ấy. Mặt anh ta rất là dày.

- A!-Người đằng trước đột nhiên hét lên. Hơ! Không phải linh ứng thể chứ???

- Chuyện gì?

- Không sao! Chỉ là đụng trúng cái cây.

- Ồ...

Nhưng hình như tôi thấy mặt anh ta không được ổn cho lắm...Anh ấy bị gì vậy???

13. Chương 13

Chương 13: Đọc nhiều truyện viễn tưởng là không tốt

Sưu tầm

- Em là trò gì thế hả???-Anh ta giọng nói khàn khàn, có phần bức bối. Cũng phải. Tôi cứ bám dính lấy anh ấy không bức mới lạ. Nhưng...tôi sợ ma!!!

- Hơ hơ...-Tôi bất đắc dĩ cười khan hai tiếng. Huhu...Sợ chết đi được!!!

- Nguyệt à! Lúc trước tôi nghe nói ở đây từng có người chết a!

- HẢ???? SAO????-Tôi xám mặt vội quay sang anh ta. Đùng có dọa tôi thế chứ!!!

- Em không biết? Haizzz...Lúc trước ở đây có người thất cổ tự tử, kể từ đó người ta hay đồn ở đây thường xuyên có cái bóng trắng lướt qua...HẢ??? Hiểu Nguyệt! Em bị gì thế hả?

- Có...có người chết? HUHUU...

- Á?! Sao...sao vậy?

- Tôi...tôi...tôi đọc truyện ma...nói rằng...người chết do tự tử thì âm khí rất nặng! Huhu...Thế Ưu...Chúng ta sẽ không bị nó bắt đi chứ?! Tôi sợ lắm!-Tôi ôm anh ta chặt cứng như sợ buông ra thì con ma đó sẽ nhào tới bắt tôi đi vậy.

- Đừng..đừng sợ!!!-HỒ! Tôi không nhìn nhầm chứ?! Sao tôi thấy anh ta đang nhin cười nhỉ?

Lúc trước đọc nhiều truyện ma nên bây giờ trí tưởng tượng đâm ra phong phú quá mức. Nhìn cái gì trong đêm đen tĩnh mịch cứ ngỡ là quái vật. Khổ thân!

- Nào! Ngoan, đừng có sợ nữa! Buông tay ra xem. Có anh mà!-Lâm Thế Ưu nhẹ nhàng gỡ tay tôi ra. Thế nhưng, do tôi chỉ mãi suy nghĩ mà lát nữa nhìn lại thì chẳng thấy anh ta đâu. Huhu...Một mình tôi ư?

Thoáng chốc, có một chiếc khăn trắng bịt mũi tôi, lập tức chìm vào hôn mê.

Ui da...Đầu đau quá đi mất!!! Hic! Cái quái gì xảy ra thế???

Ồ...Ai? Ai dám trói tay tôi, lại còn bịt mắt tôi nữa chứ??? Đất nước này là nước dân chủ nha!!!

- Chị ơi! Con nhỏ trong đó tính sao hả???-Giọng một người vang lên.

Hơ hơ...Ai nói cho tôi biết có chuyện gì thế hả???

- Tại con nhỏ đó mà tao ra nông nổi này. Chắc tao phải chặt tay chặt chân nó cho bỏ tức quá!!!

Hồ...Hồ Lam Như? Huhu...Không phải hôm nay là dứt kiếp của tôi rồi chứ hả? Không, tôi không muốn!!! Lâm Thế Ưu, làm ơn đến đây dẹp con điên này đi giúp tôi đi!!!

- Hừm! Chị làm vậy không hay đâu. Đất nước này còn luật pháp mà!

- Chứ mày tính xử lý thế nào hả???

- Hơ hơ...Cho sếp đá nó là xong...

Gì...gì kỳ vậy hả? Chẳng phải lần trước đi uống rượu với tôi nó còn bình thường mà. Hay nó bị người ngoài hành tinh tẩy não?! ORZ...Bây giờ không phải lúc nghĩ ngợi nhảm nhí mà phải thoát ra cái đả.

- Thế này nhé! Tìm đại một thằng về ngủ với nó để sếp tức là được!!!

- Haha...Làm theo ý mày đi!

Lũ khốn kiếp! Đợi tôi thoát ra nhất định sẽ xử đẹp bọn nó!

- A...-Đầu tôi bị va vào cạnh bàn nên đau điếng.

- Hình như nó tỉnh rồi đó chị?!

- Vào xem!

Tôi vờ nằm dài bất tỉnh. “Quân tử trả thù mười năm chưa muộn”, chờ đó!

- Hơ hơ...Để tao coi mày được sếp thương bao lâu nào!

- Bây giờ em ra ngoài tìm người nhé chị?!

- Ừhm...Đi sớm về sớm đó!

Tôi loay hoay tìm cách gỡ khăn bịt mắt ra, nhất định phải thoát cái đả.

- Mày có vẻ khổ nhỉ?-Hồ Lam Như tiến đến gần tôi. Tôi theo phản xạ lùi về sau. Ai da...Trói gì mà chặt thế này???

- Hừm! Mày muốn gì hả???

- Tại mày mà tao bị sếp bỏ rơi!

- Cái đó là tại mày chứ đổ thừa cho tao làm gì???

Bốp...

- A...-Con điên đó dám đánh tôi hả???Grừ...

- Mày im đi!!! Chờ khi sếp thấy mày ngủ với thằng khác để xem còn thích mày nữa hay không?

Vừa khi đó...

- Chị ơi! Em tìm được người rồi nè! Choa, công nhận mày tỉnh đúng giờ ghê!!!

- Mấy người...mấy người...không được làm bậy nha. Tôi...tôi đi báo cảnh sát đó!!!

- Tao thách mày đó! Hừ!-Lam Như cùng hai người còn lại ngênh mặt thách thức. Không được! Nhất Hiểu Nguyệt này thà chết trong hơn sống đục. Trước cũng chết, sau cũng chết. Hừm! Cho mấy người một trận rồi chết sau cũng được.

- Tôi...tôi...Tôi liều chết với mấy người!

Tay bị trói chặt nên có chút khó chịu. Tôi cứ đá chân loạn xạ, khi con nhỏ đàn em của Lam Như vừa định tát tôi thì tôi theo bản năng tránh đi, tiện thể gạt chân cho nó té luôn. Hơ hơ...Không ngờ tôi đơn thân độc mã lại có thể đánh giỏi thế!!! Tương lai có thể nối nghiệp Lý Liên Kiệt. Hehe...

Oái! Tôi lại suy nghĩ vớ vẩn gì nữa vậy nè!!!

- Cô gái ngoan! Đừng có nhọc công nữa. Chúng tôi tới 4 người, cô chỉ có một mình thôi à!!!-Tên đàn ông mà cô gái kia dẫn về tiến gần đến tôi, nở nụ cười thật giống ác quỷ. Tôi thật muốn khóc thét lên.

Thà để tôi bị Lâm Thế Ưu nhục nhã còn hơn là chết ở đây!!!

- Cầm lại gần tôi!!! Đồ điên!!!!-Tôi gào tướng lên.

Bình...Tên khốn kiếp kia đột nhiên ngã quỵ xuống. Lâm Thế Ưu???

- Sao giờ này mới tới hả??? Không đợi mùa trăng năm sau đến hốt xác tôi luôn?!!-Tôi lập tức biến cảm kích thành phần nộ. Huhu...May quá! Anh ta tới rồi, tôi cuối cùng cũng được cứu rồi!!!!

- Hồ Lam Như? Cô dám bắt cóc người của tôi hả???

- Sao anh bệnh vực nó quá vậy???-Hồ Lam Như hai mắt long lên sòng sọc.

- Cô là người không nào hả? Bạn gái kiêm vợ sắp cưới của tôi đương nhiên tôi phải bệnh vực. Không lẽ bệnh cô!-Anh ta hất mặt, tự tin nói.

- Hừ! Thứ mà tôi không có, người khác cũng đừng mong đụng vào được.

Dứt lời, nó dí sát cây dao lên cổ tôi. A!!!! Giết người a!!!!

- Nè!...-Lâm Thế Ưu lập tức chạy tới hất con dao đó ra. Phù! Mém chết.

- Ê! Coi chừng!

Đằng sau anh là tên tâm thần khi nãy, hấn đang giơ cao cây gậy chuẩn bị đánh xuống.

Bình...Một cước của anh làm tên đó văng ra. Choa! Cao thủ võ lâm!

...

Sau khi kết thúc trận ẩu đả, tôi mới để ý thấy trên người anh có khá nhiều vết thương. Bàn tay khi nãy hất con dao ra đang chảy khá nhiều máu, vậy mà anh ta cứ đứng đưng như không. Nước mắt tôi bị lòng tốt của anh cảm hóa, chảy ào ào như sông, như suối!

- Đừng khóc! Đừng khóc! Không sao đâu!!!

- Bị như vậy còn nói không sao? Thế nào với anh mới là có sao hả???

- Mất em mới là có sao!

- Lắm lời!

- A?! Em dám mắng sếp mình lắm lời hả???

- Ừ! Mắng đó! Ngu như heo í!!!

- Ít ra không sợ ma là được!-Anh cố tình nói cho tôi nghe. Vẫn còn dám giỡn dai.

- Lâm-Thế-Uy!!!! Anh nói cái gì đó???

14. Chương 14

Chương 14: Đi lệch quỹ đạo

Sưu tầm

Buổi tối, khi ngồi ngáy ra ở nhà thì tôi có cảm giác sao bỗng dừng mọi chuyện xảy ra lảng xẹt như thế???
Ờ thì...Lúc...lúc anh ta cứu tôi, quả thật...có chút kích động. Sặc, nhưng...không thể nào là...

Reng reng...

- Alô? Cổ Ngân Châu? Bà biết bây giờ là mấy giờ không hả???-Tôi có chút bức bối. Nó bên kia đầu dây cười nham nhở:

[Haha!!! Bạn hiền không cần gắt lên thế đâu! Chỉ là...thỉnh thoảng phone tới hỏi thăm thôi! Hề hề...]

Hừm...Hỏi thăm? Hừ! Là dò xem tôi có phải còn ế chồng gọn hay không ấy chứ.

- Tốt bụng quá nhỉ? Có cần tôi mỗi tối đều thấp nhang, quay về hướng Tây Bắc mà cảm tạ bà không hả???

[Haizzz...Nói chuyện sao mà khó nghe thế nhỉ? Này! Bà không lo chăm chút sửa lại cái tính hay hét của mình là ế thật đó!!!]

- Bà...

Quả nhiên chẳng có gì tốt lành hết!!! Tức quá!!! Cúp máy thôi!

Kinh kong...Tiếng chuông cửa đột ngột vang lên. Tôi sững sờ nhìn người trước mắt, tim như thắt lại, khó chịu vô cùng...

Tâm trạng tôi vốn chẳng tốt đẹp gì, vậy mà khi nhìn thấy gương mặt thuở nào của anh ta thì...càng thấy bức rức, khó chịu.

- Ủa??? Giờ này anh không ở nhà mà đến đây làm gì vậy???-Tôi có chút thắc mắc. Tay hần bị thương đã lành, nay trên đầu còn quấn băng dày cộm. Tội nghiệp thật!

- Hiểu Nguyệt! Nói đi cũng phải nói lại nha. Anh là ân nhân cứu mạng của em đó!!! Chưa gì đã kiếm có đuổi người ta đi!!!-Anh ta mặt mày nhăn nhó. Tôi chột dạ:

- Hồi...hồi nào? Chỉ...chỉ biết nghi tốt cho người xấu không a...

- Hả? Cái gì???-Anh ta nghe dứt câu liền trợn mắt nhìn tôi chằm chằm.

- Í quên...Là...là nghi xấu cho người tốt mới đúng. Nhầm!

- Em học văn thật là tệ. Đó! Ngay cả trình độ giao tiếp cũng kém. Không biết mời người ta vào nhà à???

Bỗng dưng tôi thấy mắt như hoa lên, đầu thì ong ong nhức nhối. Sao khó chịu thế này???

Thế nhưng, nếu không muốn bị anh ta nói móc nói méo thì tốt nhất nên ngoan ngoãn mà mở cửa. Vừa nghĩ đến đó, tôi âm thầm thở dài rồi bước ra mở cửa thả hổ vào nhà. Huhu...Ông trời ơi! Làm ơn thương tình con hiền lành nhân đức mà cứu con đi!!!

- Chà!!! Nhà em cũng không tệ chút nào!!! Xem ra tiền thưởng tháng này không cần trả rồi!!!-Anh ta vừa nói vừa vươn mình ngã người lên sofa nhà tôi. Tiền thưởng???

Tôi vừa nghe động tới tiền liền mặc xác cái đầu đau như búa bổ, chạy vù đến gần anh hỏi rõ:

- Sao tự nhiên lại trừ tiền chứ??? Em có làm gì đâu?!!!

Thật là oan uổng quá đi mất!!!

- Không làm gì??? Em làm anh bị thương đến mức này mà còn dám trả treo??? Cũng may là không bị thương khuôn mặt đẹp trai này!!!

- Hừ! Cái đó anh phải đi bắt đền Lam Như mới đúng nha!!! Tự nhiên trừ tiền người ta à!!! Vô duyên!!!-Tôi hăm hăm bước chân lên cầu thang muốn về phòng.

- Hồ Lam Như nghỉ việc, đàn em bị đuổi. Anh biết tìm ai đòi bây giờ? Nghĩ đi nghĩ lại cũng tại vì em mà anh thảm hại thế này, thôi thì tốt nhất là bắt em đền!!!

- Không nói đạo lý!!!-Tôi ghét, tôi khinh, tôi cóc thèm cái với thứ ngang như cua.

- Em đi đâu đấy???

Tôi cứ đều đặn bước đi không thèm trông đến anh ta.

- Này! Giận hả??? Ê...

- Em không dừng lại để anh theo em lên phòng thì khó coi lắm!!!

- ANH!!!! Em méc mẹ em!!!!-Tôi tròng mắt.

- Vô tư.-Anh ta vẫn tỉnh bơ. Tôi bất thành linh đóng sập cửa phòng lại.

- Oái!!! Hiểu Nguyệt? Còn anh thì sao?

- Kệ anh!!!-Tôi dứt khoát. Cho anh ngủ ở phòng khách làm mỗi uối luôn. Blè...

- Nè!!!

Tôi trở mình lên giường định ngủ nhưng cơn đau đầu liền ập tới. Tôi cứ thấy bản thân mơ màng mơ màng. Nhất định là bị bệnh rồi! Ôi! Xui quá!!!!

Huhu...Nhức đầu quá, nhức đầu quá, khó chịu quá!!!!...

Tôi cứ lặn qua lặn lại muốn ngủ mà không ngủ được. Cái đầu không chịu nghe lời như muốn nổ tung vậy. Chắc chết mất!!!

Còn anh ta, sau n lần gõ cửa chán chê thì cũng đành công, im bắt.

- Lâm...Lâm Thế...Ưu...

Vậy mà, tôi do đau đầu tới bán sống bán chết phải rên rĩ cầu khẩn giúp. Cửa vừa mở, một bóng người phi thân vào phòng tôi nhanh y chang Ngự miều Triển Chiêu luôn!!! Má ơi...

- Hiểu Nguyệt? Sao mặt em lại xanh như vậy? Hả??? Cả thân nhiệt cũng nóng lên??? Em bị bệnh mất rồi!!!

- Ôi! -Tôi ôm đầu mà ca cẩm.

Ông tướng ơi! Tôi gọi ông vào đây để nghe ông nói nhảm chắc?!!!

- Em sao vậy???-Tôi càng im lặng, anh ta càng lo lắng cuống cuồng.

- Đau đầu chết mất!!!-Tôi nói. Anh ta vẫn ngờ nghệch.

- Hừm! Tôi nói tôi đau-đầu!!!!!!-Tôi nhăn nhai lặp lại một lần. Sặc...

- Hả??? Uhm...Em có thuốc không? Thuốc để ở đâu??? Hả???-Lâm Thế Ưu lượn qua lượn lại trước mặt tôi. Thằng cha này...

- ANH!!! Anh đừng có đi qua đi lại như thế, tôi ngất mất!!!

- Thuốc để ở đâu???

- Không có.-Tôi buông hai từ. Hai từ có sức sát thương kinh khủng nhất hiện nay.

- KHÔNG CÓ????? KHÔNG CÓ CÁI GÌ????? THUỐC Ừ??????

Gật đầu trong đau khổ. Nếu đây là một cuốn truyện tranh, tác giả chắc chắn vẽ mặt tôi thì xám xịt+ ba vạch đen thui trên mặt. Còn anh ta thì lửa ngập đất trời, gương mặt của Thiên lôi đang giận dữ và...cuồng sát."

- Nhà là cho người ở, bộ cho chó mèo ở sao mà không có thuốc. Em tính ngược đãi bản thân đến chết à???

Huhu...Có chết tôi cũng sẽ chọn cách chết nào tử tế hơn một chút. Chết trước mặt anh chỉ sợ linh hồn siêu thoát không xong.

- Ngu!!! Đi! Tôi đưa em vào bệnh viện...

- Nè...-Tôi yếu ớt lên tiếng định cản lại nhưng xét cho cùng, nếu không muốn chết thì nên như thế.

Nhưng...Khi đến bệnh viện tôi phát hiện một điều còn khủng khiếp hơn việc đau đầu trăm vạn lần: Cửa nhà còn...chưa khóa!!!

15. Chương 15

Chương 15: Áp lực khó phản công

Sưu tầm

Tôi mất trái giật lia lịa. Nhà...nhà của tôi! Huhu...Đồ trong đó là đồng tiền xương máu của tôi đó nha!!! Tôi không thể để mất được.

Vậy là, tôi thuê thào nói với anh đang lo lắng tái cả mặt:

- Cửa...cửa...

- Hả??? Em muốn nói gì cơ?

- Cửa...nhà...chưa...khóa!

Thế giới ngưng đọng ba giây. Tiếp đến, anh ta nói như đang rít qua kẽ răng:

- Câm miệng lại đi!

- Ăn trộm...đồ của...-Tôi định cố gắng giải thích thêm tình trạng nguy cấp của ngôi nhà mến thương hiện giờ thì anh đã đưa tôi đến trước mặt bác sĩ.

Thằng nào dám ăn trộm đồ đạc nhà bà, bà nguyên rửa cho bây suốt đời suốt kiếp nghèo mạt rệp!!!

Ngôi nhà dấu yêu hiện ra trước mắt. Xe vừa dừng, tôi lập tức phi thân cái vèo vào nhà.

Ti vi còn. Laptop còn. Đồ ăn còn. Tất cả đều còn. Phù! May ghê!!!

- Gấp gấp gì chứ? Mất thì mua lại thôi.

Đúng là...

Tôi tiện thể lờm anh một cái đỡ tức, nói:

- Máy người giàu nó khác, tôi nghèo nó khác!

Tủi thân chết đi được!

- Haizzz...Thiệt tình, sao em chẳng chịu để ý sức khỏe gì hết vậy? Không được rồi!!!-Anh ta lắc đầu. Tôi bắt đầu thấy có “mùi” nguy hiểm.

- Thì sao?-Tôi có tí tẹo đề phòng.

- Thì...anh ở chung với em!!!!

- HẢ??????????

Thường thường chỉ có nữ ở nhà nam chứ làm gì có cái chuyện ngược đời, tráo trở kiểu này!

- Không được?

- KHÔNG BAO GIỜ ĐƯỢC!!!!!!

- Chuyện coi mắt “xui xẻo” lần trước...mẹ em...

- Hahaha... Thật ra ở một người cũng không vui. Không sao! Anh có thể ở, có thể ở mà!!!-Tôi miễn cưỡng cười như điên. Huhu...Đồ ác quỷ!!!

CHƯƠNG 15.2

ÁP LỰC KHÓ PHẢN CÔNG.

- Nguyệt ơi! Mau giặt đồ đi!!!-Anh ta ngồi chễm chệ trên sofa mà ra lệnh. Gì chứ? Rõ ràng là nhà của tôi mà, sao khi không lại hóa thành nhà của anh chứ? Ban đêm lại phải ngủ chung với anh làm tôi lúc nào cũng phải đề phòng kéo lại xúi quẩy “tiêu” một lần nữa.

- Nè! Sao anh không làm gì hết trơn vậy???-Tôi chống hông hô to. Anh cười:

- Anh là khách mà!

- Tôi nhớ 12 con giáp chẳng có con nào là con đĩa cả mà sao anh bám dai thế???-Tôi cau mày.

- Anh phải chịu trách nhiệm chứ?

- AI MƯỖN!!! Tôi thềm vào!!!!

- Haha...Ngoan đi nào.

Kinh kong...Chuông cửa ngân vang. Anh cuối cùng cũng chịu rời ghế ra mà làm một việc có ích: Mở-cửa.

- Là ai???-Tôi tò mò.

- Mẹ em í!-Anh tỉnh queo còn tôi...đã sớm hóa thành tượng đá!!!

Huhu...Vì sao mẹ tôi lại đến giờ này???

Run rẩy...run rẩy...Tôi đứng trước ánh mắt sấm soi của mẹ chỉ còn biết run và...run mà thôi. Huhu...Liệu mẹ có hiểu lầm không nhỉ?

- Nhất Hiểu Nguyệt! Mẹ cần lời giải thích!-Mẹ tôi lên tiếng, tôi càng run hơn. Cứ như tôi nói ra thì sẽ chết chắc vậy!

- Giải thích à?

- Tại sao con lại ở chung nhà với Lâm Thế Ưu? Con có biết làm thế sẽ chẳng còn ma nào rước bà cô già 26 tuổi như con hay không?-Mẹ tôi trách cứ.

Bà...bà cô già a??? 26 tuổi? Hừm. Mẹ cũng thật biết cách làm nhục con gái mình quá!!!

- Mẹ! Chúng con trong sạch...

- Dì a. Nếu bác cảm thấy chuyện này không tiện thì...có thể gả Nguyệt cho con!-Anh đứng bật dậy, chen vào cuộc đối thoại đang tới hồi gay cấn của hai mẹ con.

Mẹ tôi vừa nghe đến đó thì hai mắt sáng rực như đèn pha ô tô. Tôi thì ngốc ra mặt. Cái...cái gì? Hihi...Là tôi nghe nhầm hay là do anh ăn quàng nói bậy đây? Gả người mà làm như đi bán heo í!!!

- Tốt! Nếu hai đứa đã thành thế này thì cũng nên mau chóng kết hôn a!!!

- MẸ!!!!!!!!!!!! Không được! Con không chấp nhận.

- Ở đây đến phiên cô lên tiếng sao???-Mẹ tôi trừng mắt. Nhưng làm này tôi đã quyết tâm đá đảo luật hôn nhân bất công này nên gắng gượng hét lên:

- Con không lấy anh ta mà!

- Tại sao? Thế Ưu xét về ngoại hình, gia cảnh đều có điểm tốt. Tại sao cô không thích chứ? Đồ điên!!!

- Nhưng...

Bình...Một tập hồ sơ đánh ngay vào đầu tôi. Oaoa...

- Cô! Cấm cãi!-Mẹ tôi gườm tôi một cái.

Vậy là...phải kết hôn thật sao???? A!!!! Bọn họ âm mưu bán tôi đi mà!!!

16. Chương 16

Chương 16: Kết hôn và tuần trăng mật rắc rối

Sưu tầm

Tiệm áo cưới...

Tôi uể oải ngồi nhìn Cổ Ngân Châu hăng say lựa váy cưới cho tôi. Trông cái mặt nó kìa, cứ như là nó làm đám cưới không bằng!!! Hứ!

- Hahaha...Nguyệt ơi! Bà thấy cái váy này đẹp không???

- Đẹp!

Tôi chả thèm liếc qua cái váy, gật gù tán thưởng cho êm chuyện. Cũng phải, dù gì đây cũng là tiệm áo cưới nổi tiếng, ai ngu dại bày cái áo cưới xấu hoặc ra đây!!!

- Bà mau mau mặc thử đi!

Tôi chán nản đứng lên, vớ lấy áo cưới vào thay. Tâm trạng thực sự rất là tồi tệ.

Àm...Trong phòng thay đồ, Cổ Ngân Châu mặt mũi đen thui nhìn tôi chăm chăm, hét:

- Bà bị sốt hả??? Đi lựa áo cưới mà cứ như đi đưa ma! Kêu bà đi lấy chồng chứ đâu có kêu bà đi chết!!! Làm ơn đi, làm ơn cười lên một cái cho con nhờ!!!

- Hừ! Bà cứ thử như tôi thì biết. Thật là...Tôi chán lắm rồi! Bà tự lựa đi!!!-Nói dứt lời, tôi mở cửa bước ra rồi về luôn. Bỏ lại nó đứng phía sau gọi:

- Ê!!! Là đám cưới của bà chứ bộ của tôi sao??? Ê! Nguyệt!!!!

Ngày đám cưới đã sắp tới rồi. Anh nói rằng tôi không cần đi làm, nhưng...ORZ...Vậy thì chán chết luôn a!!! Haizzz...Thật ra...nhìn tôi vẫn còn trẻ chán, thế mà bọn họ kháo tôi già! Hứ!

Reng reng

- Alô?

[Em yêu! Áo cưới chọn xong chưa???]

- Rồi! Chọn xong rồi!

[Nhất Hiểu Nguyệt! Em nên biết rằng, đào hôn là kẻ sách rất, rất tồi. Nếu em không ngoan ngoãn đám cưới, đừng ép anh phải trối em lại để làm cô dâu nha!!! Em không phải định thế chứ??? Hử?]

- KHÔNG PHẢI-Tôi hoảng hồn hét lên. Chúa ơi!!!

[Ừm...Rất ngoan! Bye em nha!!! ^____^]

- T____T...

Tôi thiếu điều ném bay cái di động nữa là xong. Mẹ ơi! Lần này mẹ hại chết con gái rồi!!!

Và rồi...Cái ngày mà mọi người trông đợi còn tôi thì muốn chết ấy cũng đã tới... **CHƯƠNG 16.2**

KẾT HÔN VÀ TUẦN TRĂNG MẬT RẮC RỐI.

Mặt tôi cho dù có trang điểm thêm tầng tầng lớp lớp phấn nữa cũng chả thể nào tươi lên được. Huhu...Tôi hận, tôi hận!!!

- Hello!!! Way you, why are you sad???-Cổ Ngân Châu nhí nhảnh lao vào phòng, cười tươi đến toét cả miệng. Con nhỏ này...

- Bà đừng có giỡn nữa...

- Nè! Thử loại nước hoa này đi. Loại xịn đó nha! Mama bà bảo phải xịn cho bà, càng nhiều càng tốt! Hehe...

- Ê...

Tôi liếc khẽ qua nhãn hiệu (Để xem có phải đồ dỏm không ấy mà!!!!) thì hơi bất ngờ. Midnight poison (*)??? Cái hiệu này nghe quen quen nha!!! Ở đâu rồi ta???

- Thơm không? Đồ xịn đó nha!!! Xem ra mama bà mong bà gả đi lắm luôn!

Hừm! Sao không nói thành mama mong tôi đi ra ngoài sớm luôn đi!

(*) Midnight Poison, nghĩa là Độc dược đêm khuya, là một loại nước hoa của Pháp chuyên dành cho những quý bà gợi cảm. Sở dĩ gọi là độc dược, là vì Midnight Poison giống như bông hoa hồng đen có gai, khi tiếng chuông nửa đêm vang lên cũng là lúc nó nở rộ tỏa mùi hương chí mạng, nguy hiểm mà xinh đẹp, khiến đàn ông không thể kháng cự.

Tranh thủ lúc Ngân Châu đi ra ngoài, tôi nhanh chóng lượn lên mạng bằng cái di động yêu dấu thì mới phát hiện...công dụng của cái loại nước hoa này...hết sức là...biến-thái!!!!

Trời ơi!!!! Chết tôi rồi a!!! Midnight poison ơi là Midnight poison, mày hại chết tao rồi!!!!

Đêm nhanh chóng thay thế mặt trời. Trong nhà hàng, tiếng vồn vã nói cười, tiếng lanh canh nâng ly chúc mừng. Nàng trắng lơ lửng trên cao, khuyết mất một nửa như đang tươi cười. Còn nhân vật nữ chính ư? Đang rất, rất, rất là sâu não.

Tôi cứ đi hết bàn này tới bàn khác, uống hết ly rượu này tới ly rượu khác, gương mặt cứ thế mà hồng lên. ORZ...Lần đầu tiên tôi biết mình tử lượng cao đến phát khùng như thế a! Bà nội nó, sao không bỏ đại một viên thuốc mê vào ly cho xong chuyện. Thiệt tình...uống thế này, mình chả ăn được gì mà đã thấy no mất rồi! Thôi kệ, thà chết vì no còn hơn chết vì đói!!! =____=

Bữa tiệc dần dần vơi đi, tiếng vồn vã cũng bớt hẳn, ánh trăng cũng bị mây che khuất gần hết. Tôi với Lâm Thế Ưu tiễn khách, nụ cười thường trực trên môi tôi hạ xuống khi vị khách cuối cùng ra về. Chết tiệt! Vì sao anh còn tỉnh táo thế cơ chứ???

Mẹ ơi!!! Nước hoa gì gì đó của mẹ, ghét chết mất!!! Huhu...Tôi muốn được ngất, muốn được ngất!!! Oaoa...

Ai không có nhóm máu bt, đề nghị bỏ qua chap này. (Thật sự thì ta cũng có một ít nhóm máu bt đó!!! =____=)

- Vợ ơi!!!!...

Phòng tân hôn trang hoàng lộng lẫy, tôi bước vào, ngón chân, bàn chân, lưng, gáy, cổ, tay, ngón tay...Nói chung là cơ thể bắt đầu cảm thấy bủn rủn rồi. Bình tĩnh, bình tĩnh nào! Đừng sợ, có gì cứ đập cho anh một cước là xong. (Vấn đề là chị có dám đập hay không ạ???)

Boong...Đồng hồ điểm 12h, đó là lúc nước hoa phát huy công dụng mãnh liệt nhất, cũng là lúc tôi...Huhu...Chắc chết quá!!!

- Ô...Em...sực nhớ mình quên đem điện thoại theo. Anh chờ tí nha!...-Tôi kiểmk có dzọt đi. Chỉ cần 3 tiếng, 3 tiếng thôi.

Huhu...Nhưng làm gì có ai đi lấy điện thoại mà tới ba tiếng lận, tôi cũng đâu phải là rùa! T__T

- Em dùng nước hoa gì???-Anh nhanh chóng giữ tôi lại. Tôi á khẩu.

- ...

o(*O*)o

T__T

>____

Đó chính là biểu cảm của tôi khi nghe câu hỏi của anh. Tôi sai rồi, sai thật rồi, đây không phải là “chắc chết” mà là...chết chắc!!!

- Em dùng nước hoa gì?-Câu hỏi được lặp lại. Tôi ú ớ:

- Mid...mid....

Í! Không được. Nếu như nói là Midnight poison thì...chẳng phải anh sẽ cho là tôi quyến rũ anh ư???

- Midnight poison???

- O...

- Rất hợp với em! Sau này xài loại này luôn đi!

Hứ! Tôi đâu có khùng!!! Nguy rồi, anh...anh bị gì vậy???

Tôi định nói thêm gì nhưng anh nhanh chóng che miệng tôi lại, khóa trái cửa, đem tôi dịu dàng đặt trên giường lớn, bàn tay xoa nhẹ lưng tôi như muốn trấn an. Mặt tôi xám lại như mặt đường, cả người lạnh băng như xác chết.

- Thế...Thế Ừ???-Tôi có thể cảm nhận sau lưng mình là một bàn tay nóng hừng hực đang bất chính kéo khóa áo xuống. Một cảm giác không tên xông thẳng vào tim. Anh hôn môi tôi, nụ hôn vừa dịu dàng trấn an, vừa mãnh liệt đến tê dại làm tôi không cách nào kháng cự mà còn đáp lại anh. Giọng anh khàn khàn:

- Nhớ đó! Là em quyến rũ anh...

O__o

Gì kỳ vậy??? Sao lại là tôi quyến rũ??? Yaaaaa... (Chị ấy đang rất bức xúc!!!)

-...

Bộ váy cưới khệ nệ ban đầu làm tôi chỉ muốn vứt đi mà thay ngay bộ khác nhưng bây giờ tự nhiên muốn mặc lại nó vô cùng. Anh giờ tay định xé nội y của tôi nhưng lí trí kịp thời thức tỉnh, tôi dồn sức đẩy anh ra, nói:

- Không được xé!!! Bộ này đắt lắm nha!!! Đây là tiền mồ hôi nước mắt của em...

- Tiếc của gói!-Anh mất hứng lườm tôi một cái, tiếp:

- Vậy thì tự cởi đi!

- ...

Tôi như người cầm ngậm phải quả đắng, tay run đến độ không còn sức lực. Anh nóng nảy lao tới xé phắt đi, tôi đơ mắt 3.1s sau đó rưng rưng nước mắt nói:

- Chẳng phải...chẳng phải...em...em nói không...không được xé hay sao???

- Tiền của anh là tiền của em, sau này em có thể tiêu xài tùy ý!

\$__\$

Tôi vừa nghe đến chữ “tiền” lập tức hai mắt sáng như đèn pha ô tô. Chả khác mẹ tôi là bao. Còn anh, dễ dàng đạt được một đích, có một đêm xuân tràn ngập phong tình, tôi cũng đắm chìm trong cảm xúc ấy.

Tuần trăng mật diễn ra ở Hàn Quốc. Nơi đầu tiên chúng tôi cùng nhau hẹn hò trên danh nghĩa công tác. Sặc...Thật ra, nơi đó có một ám ảnh rất lớn đối với tôi là vì...học trượt bằng kiểu gì mà xém té gãy cổ. T__T (Kỷ niệm của bà chị này thật là độc đáo!)

Tất nhiên tuần trăng mật còn phải đi kèm với...Ừm...không trong sáng! Huhu...Kiểu này chắc tôi vĩnh biệt quá!!!

Lần này tôi cũng được sáng mắt ra, hóa ra anh tiêu xài hoang phí cực kỳ. Chúa ơi! Anh không tiếc tiền, tôi cũng biết tiếc cơ mà! Oaoa...

17. Chương 17

Chương 17: Chồng yêu là sói

Sưu tầm

Tôi uể oải nằm trên giường, cả gian phòng tràn ngập mùi hương mờ ám. Tuần trăng mật gì mà chán ngắt!!!!!!!!!!

- Vợ yêu. Anh có mua quà cho em đây!-Anh ngồi kế bên tôi cười khế. Mặt tôi hồng hồng, cả người còn lưu lại vết tích hoan ái lúc này.

- Quà gì???-Hừm! Chuyện động phòng lần trước tôi có chưa tính nha.

- Đây nè! Nước hoa Midnight poison đó!!!-Anh cười toe toét, tôi á khẩu luôn. Lại...là...nước hoa Midnight poison?!

- Anh...anh...

- Nhớ đó! Là em quyến rũ anh...

- Không phải mà!!!!!!-Tôi kháng nghị.

- Ô~ Vậy ai là người đã dùng nước hoa Midnight poison? Em có biết công dụng của nó mãnh liệt thể nào không??? Hử?

- Huhu...Là mẹ em để Cổ Ngân Châu xịt cho em mà! Em cũng rất sợ...Huhu...-Trước ánh mắt nhìn tôi chăm chăm, tôi không tự chủ được mà run lấy bầy. Bàn tay bất chính của anh gỡ cái chăn quần trên người tôi xuống, ánh mắt dán chặt vào cơ thể tôi.

- Em hiền thế sao???-Anh cúi người nói khế vào tai tôi, môi anh chạm nhẹ vào tai tôi tạo nên một luồng điện xộc thẳng vào cơ thể. Làm ơn bớt biến thái giùm đi!!!

- Anh...anh...em đi ra ngoài à!!!-Tôi kiểng cố đi ra ngoài. Chân chưa kịp chạm đất đã bị ai kia kéo ngược trở lại. Tôi “a” lên một tiếng, tay chống lên cơ ngực rắn chắc của anh để bảo trì khoảng cách. Anh kê sát mặt vào tôi, ngay cả hơi thở nóng rực của anh cũng cảm nhận rõ mồn một. Tôi...tôi thật sự không quen cảm giác này. Thà anh khùng khùng điên điên gì đó chứ đừng có như thế này!!!

- Hiểu Nguyệt...Vợ yêu à!!! Có ai nói với em là...châm lửa rồi thì không được bỏ chạy không???-Anh mờ ám nói. Nếu...Tôi nói là nếu, nếu anh không phải là chồng tôi...thì tôi chắc chắn cho anh một cước dính vào vách tường rồi a!!!!!! Nhưng tất nhiên, chỉ là nếu mà thôi. ORZ...

Nhưng...cái gì là châm lửa rồi không được bỏ chạy chứ???

- Anh...anh...

- Hửm? Anh thế nào???

- Anh tránh ra!

- Em đúng là rất khờ. Tuần trăng mật để làm gì? Là để bồi dưỡng tình cảm, không phải em nói muốn tránh là tránh!!!

- A...

Hừm!!! Tôi biết là tôi đẹp nhưng cũng không nên quá đáng như thế chứ!!! (Chị này bị tự kỷ à!)

Bàn tay anh rà đi soát lại trên người tôi, cơ thể tôi dần dần nóng lên. Đây là phản ứng tự nhiên, phản ứng tự nhiên thôi!

- Uhm...-Một tiếng kêu nho nhỏ bật ra khỏi miệng tôi. Tôi có cảm tưởng mình đang xoáy sâu vào đôi mắt đen và sâu hun hút của anh. Khó...khó chịu quá!

- Khó chịu sao???-Anh hỏi. Hơi thở nóng rực phả trước ngực tôi. Tôi chỉ biết gật đầu.

- Yêu anh không?-Anh lại hỏi. Cái này...cái này...Yêu? Không Yêu??? Kết hôn là bị ép mà!!!

- Uhm~

- Yêu hay không???

- Không...-Tôi chưa kịp nói hết thì bàn tay anh siết chặt cổ tay tôi hơn nữa. Như vậy...như vậy là không công bằng!!! Oaoa...

- Yêu anh. Được chưa???-Rất cuộc, người quy hàng đầu tiên chính là tôi. Tôi ghét cái trò này!!!

- Ngoan lắm! Hôn một cái.-Anh dứt lời liền cúi xuống đặt lên môi tôi một nụ hôn ngọt ngào, đầu óc tôi cứ thế mà lơ lửng.

Dưới sự kích thích mãnh liệt của anh, tôi dần cảm nhận được anh đang đi vào trong tôi. Tôi theo bản năng trừng to mắt nhìn vào gương mặt điển trai của anh. Còn anh, cứ như vậy mà dịu dàng hôn tôi, hơi nóng cứ thế mà bao trọn căn phòng.

- Uhm...Khó chịu...-Tôi bật lên thành tiếng.

- Từ từ sẽ quen...

- Rất...khó chịu...-Tôi có vẻ không màng đến lời nói của anh.

- Sẽ nhanh hết thấy khó chịu...

- Nhưng...

- Ngoan nha!...

- Uhm...Nhưng mà...

- Chỉ một chút nữa thôi...

- Uhm~

Không gian tràn ngập mùi hương mờ ám. Tôi giận dữ co chân đạp phắt anh xuống giường.

- Oái!!! Em làm sao đấy????-Anh ngỡ ngàng. Tôi cầm gối, xác định chuẩn cái bản mặt đáng ghét của anh, phang thẳng:

- Đây thì sao! Đây thì trắng nhé!!! Hứ!!! Anh...Cái đồ...Cuồng dâm!!!!

- Thì đã sao???-Anh mặt dày hỏi vặn lại tôi. Tôi nhếch lông mày (Thói quen của anh Thế Ưu đấy ạ!) mắng:

- Haizzz..Khi không mỗi vai ghê ha?!!!

- Vợ yêu. Để anh massage cho. Nha?

- Được.

...

10' sau...

- ORZ...Đau chân quá!!!-Tôi tiếp tục than.

- Để anh xoa bóp cho.-Anh vẫn còn hớn hử. Cho chết!

- Thôi. Anh đi mua đồ ăn đi. Em đói!

- Được. Em là thích ăn cái gì???

- Hamburger, Spaghetti, kem, bánh ngọt, cơm gà, chè trứng gà, chè đậu, cháo trắng...Uhm...Tạm thế đi! Nha???

- Được!-Mặt anh xám lại một nửa nhưng vẫn cố vui vẻ. Hừm!

...

- Vợ! Đồ ăn đây!

Lúc anh ôm cả núi đồ ăn về. Tôi đã quần áo chỉnh tề, phát tay ngó lơ:

- Tự nhiên hết thấy đói! Sorry. Hề hề...

-...

* ____*|||

Khà khà...Cho chết nhá!!!

[Huhu...Con gái ơi! Mẹ nhớ con quá!!!]

- Mẹ! Tại sao mẹ kêu Ngân Châu xị...cái loại...cái loại...nước hoa...a!!!!-Tôi giậm chân đùng đùng.

[Con à! Mẹ là muốn tốt cho con. Kinh nghiệm của người đi trước mà con!!!]

- Mẹ!!!!!!

[Ô~Mẹ làm phiền hai đứa quá hả??? Bye con nha!!!]

- Mẹ! Con chưa có nói hết. Mẹ đừng có tắt máy...nha...-Tôi chẳng kịp nói hết thì điện thoại báo ngắt kết nối. YA!!!!!!!!!! Tức trào máu luôn.

- VỢ! Em muốn đi mua gì không???-Anh hỏi. Tôi lóe lên một suy nghĩ. Há há...

...

- Ừm...Cái này...cái này...cái này...cái này...cái nào cũng đẹp hết a!!!-Tôi vợ đại. Quan trọng là cho anh tốn tiền xây xẩm luôn.

- Vậy lấy hết.

- Hihi...

...Túi xách...

- Em thích cái này, cái này, cái này...

Tôi chăm chú soi giá từng cái một rồi vợ lấy, anh vẫn vui lòng chấp nhận. Tôi suýt chút là khè ra lửa.

Lúc ra về. Anh tay phải ôm mười túi, tay trái ôm mười túi. Trán dù lấm tấm mồ hôi, mà vẫn phải gồng mình cười tươi. Hahaha...

Buổi tối ấy, anh cười gian, thì thầm với tôi:

- Em là đang trả thù???

- ...

Huhu...Vẫn là “trứng không thể khôn bằng rắn”, cuối cùng vẫn bị lật tẩy a. Oaoa...

18. Chương 18

Chương 18: Bạn hiền lên xe hoa

Sưu tầm

Vào một buổi sáng đẹp trời, tôi đang ung dung...ngủ thì...Reng reng...reng reng...

- Hừ! Gọi dai thế...tính cho thiên hạ khỏi nghĩ ngợi gì chắc!!!!-Tôi rất bức mình với số điện thoại này. Từ tối hôm qua nó cứ điện thoại suốt. Nếu không phải sợ thức dậy muộn tôi đã tắt máy lâu rồi. Có rảnh thì cứ gọi đến 116 mà phiền. Hừ!!!

- Alô.-Ngay cả đứa đàn độn cũng biết là tôi đang rất muốn chém người.

[Huhu!!!! Hiểu Nguyệt!!!!!!Bà nhất định phải cứu tôi!!!!]

- Hử? Cổ Ngân Châu???

Lại đổi số nữa hả trời?! Thảo nào...

[Là tôi! Là tôi nè!!!! Oaoaoa...]

- Này! Nếu bà gọi đến chỉ để khóc lóc là tôi cúp máy à nha!!!

[Đừng! Đừng. Huhu...Bà xem, cả nhà tôi ai cũng nói tôi sắp già rồi. Nếu còn không mau gả đi sẽ làm cây đại thụ ăn bám ở nhà suốt đời!!! Huhu...Bà xem có tức không. Tôi nhìn quyến rũ, trẻ như 20 thế mà họ dám nói tôi già!!!!]

- Hừm! Quyến rũ không có nghĩa là không già. Bà xem, ngay cả tôi cũng đã gả đi rồi. Không phải ư??? Bà còn không đi...thật tình sẽ thành cây đại thụ ăn bám đấy!!!-Tôi cố nhỏ nhẹ khuyên nó.

Khà khà...Kết hôn đi...Kết hôn đi! Kết hôn rồi lọ Midnight poison sẽ có chỗ sử dụng. Há há... Cái này gọi là...“ăn miếng trả miếng” đấy!!!

[Không đúng!!!! Tôi không thể kết hôn!!!!]

- Vì sao chứ? Bà thích tự do? Hằng ấy năm cũng đủ bay nhảy rồi mà!!! Thay gì làm cây đại thụ ăn bám ở nhà, chi bằng bà tự đi tìm cây đại thụ khác chắc hơn để bám còn tốt hơn nhiều!

[Huhu! Vì sao ngay cả bà cũng không cho tôi một lời an ủi cơ bản kia chứ!!!!]

- Ngân Châu...

[Tôi không muốn lấy!!! Không-muốn-lấy!]

- Này! Tôi cũng không phải má bà. Việc này đi mà thương lượng với gia đình bà ấy nhé!!! Tôi khuyên thế thôi. Nghe hay không là chuyện của bà cơ!

Tôi phát quạu, cúp máy ngay tức khắc. Nhanh thật! Mới đó mà sắp già rồi sao???

“Thay gì làm cây đại thụ ăn bám ở nhà, chi bằng bà tự đi tìm cây đại thụ khác chắc hơn để bám còn tốt hơn nhiều!”

Uhm...Liệu “cây đại thụ khác” của tôi có chắc chắn không nhỉ???

Không biết đã bao lâu thì điện thoại tôi lại rung lên báo tin nhắn đến. Tôi dù miệng đang ăn không ngót nhưng vẫn nhiều chuyện vớ lấy di động xem tin. Là con nhỏ Ngân Châu? Úi giời!!! Trời đánh còn tránh bữa ăn cơ!!!

“Hi! Tôi thấy bà nói cũng có lí. Dù sao tôi cũng không còn trẻ nữa. Có lẽ cũng phải tới lúc gả đi rồi nhỉ? Mà nè, hề hề...Bữa đó bà bận mấy cũng phải đến nhé! Pipi”

Hừm! Nó quyết định rồi ư? Tôi thừa biết nó tuy ngoài miệng cười hề hề, vui vẻ thế thôi chứ thực ra nó rất là buồn bực, còn hận không thể cắn lưỡi chết cho xong.

Lễ kết hôn thực sự rất náo nhiệt, dù là góc nhỏ nhất cũng tối thiểu là hai ba người tập trung bàn tán về điều gì đó.

Tôi nhanh tay tháo móc chai Midnight poison ra để nó khỏi nghi ngờ. Hừ! Này thì hại bạn nhá!!!

- Uả? Bà xịt cái gì vậy hả???

- Dầu thơm. Chắc, cái này là đất ghê lắm. Hơn cả cái chai Midnight poison bà xịt cho tôi nữa a!!!

- Hả? Midnight poison??? Ê! Bà...bà dừng lại ngay...dừng lại ngay cho tôi. Stop!!!!-Cổ Ngân Châu hét lên thảm thiết. Khà khà...

- Còn lâu nhé!!! Bà nằm mơ ư? Khó khăn lắm mới gặt được bà mà!!!

- Bà...Bà...Tôi giết chết bà!!!! Nhất-Hiểu-Nguyệt!!!!!!!

Hoa bay...bay...bay đến hoa cả mắt, cô dâu Cổ Ngân Châu thanh thoát bước ra, trên môi nở nụ cười đẹp như Hằng Nga. Khoảng nửa tiếng sau...ánh mắt nó hiện lên một tia sét lóe sáng tôi. Tôi cười hề hề ra vẻ: Ta đây không màng thế sự.

- Em lại phá phách gì nữa?-Anh kê sát vào tai tôi hỏi.
- Gì chứ??? Cái gì mà phá phách khó nghe thế. Người ta chỉ là...báo thù!
- Báo thù???...Sao không nói để anh báo thù giùm em.

(Nock out tập I)

- Anh...Anh...Hừ! Anh biết cái gì mà đòi báo thù giùm.-Tôi khoanh tay, ngoảnh mặt làm ngơ.
- Là chuyện gì???
- Ô...-Mặt tôi hồng hồng. Chẳng lẽ lại nói...
- Hừ?
- Thì...thì...thì tại...tại nó dám...dám xịt cái loại dầu thơm...cái loại dầu thơm...
- À! Hóa ra là thế. Xem ra...-Anh xoa xoa cằm ra chiều suy luận, tiếp.- Xem ra đêm nay chú rể sẽ hưng phấn lắm đây!!!

(Nock out tập II)

- Anh...anh...Anh thật là biến thái!!!!-Tôi nhin không được, nói thẳng luôn.
- Ủ! Đàn ông là vậy!!! Sau này em có thể tham khảo ý kiến của mẹ em!!!

(Nock out tập III)

- Hừ! Em là không nói với anh nữa nha!!!
- Đây...

*****_

Tôi với Ngân Châu có lẽ là tâm linh tương thông. Ngày ấy đám cưới tôi cũng uống rượu thiếu điều muốn ói ra tại chỗ và bây giờ Ngân Châu cũng thế. Hừm! Vô ích thôi bà bạn!!! Mấy thằng đẹp trai nó dai như đĩa đối í, còn lâu mới say a!

Nhìn lại, quả thật chồng của Cổ Ngân Châu cũng rất là handsome nha!!!

Tôi lo lắng Ngân Châu gặp nạn nên xin phép lui nó đi.

- Đây! Bà làm gì vậy???-Ngân Châu hỏi.
- Uống cái này!!!-Tôi gơ ra viên thuốc ngủ. Loại xịn nha!!!
- Cái này? Có lợi sao???
- Hay là bà muốn phá thân???
- Không!
- Vậy nhớ uống!!!
- Ừm.

...

Do váy cưới là không có túi nên nó cầm viên thuốc đó theo tôi vào lễ đường. Không ngờ khi tôi uống rượu, nó lại bất cẩn làm rơi vào ly rượu. HẢ???? Hiếu luôn!!! Huhu...Ngân Châu chết tiệt! Mà đúng là quái nữ!!!

19. Chương 19

Chương 19: Tai nạn ngoài ý muốn

Sưu tầm

Tôi chỉ còn có thể nhớ rằng, khi khách đã về hết thì Cổ Ngân Châu say đến mức nói mớ. Tôi thì thấy mọi thứ như nhạt nhòa. Ngân Châu chết tiệt, cầu Chúa ày gả qua nửa bán cầu bên kia luôn đi!!!

- Hức...Nguyệt, tôi tặng chồng tôi cho bà í!!! Tôi không lấy hân ta đâu!!!!

- Tặng cái đầu mày!!!-Dù đã hơi choáng nhưng tôi không chịu thua thiệt.

- Hix!!! Tôi không muốn lấy chồng, tôi chỉ thích có em bé!!!

- Không thể. Never, never can!!!

- Phải, phải ha!!! Ba mẹ tôi, a không, cả nhà tôi chắc chắn phanh thây tôi ra, đem gói thành bánh tét sau đó quăng xuống giếng rồi để hàng tấn, hàng tấn tất thối chôn vùi tôi a!!!-Nó nói gà nói vịt.

- Mày biết thì hay quá!!!

-...

- Nhưng tôi vẫn thích có em bé cơ!!!-Nó lại mè nheo. Hừm!!!

- Ủ?!

- Hay tôi thì lấy chồng bà, bà thì lấy chồng tôi. Nha?!

- Khùng nhá!!!

Tôi tức giận đẩy bật nó ra khỏi vai mình sau đó lảo đảo bước đi.

Tóm lại tôi chỉ nhớ có thế. Sáng nay vừa tỉnh dậy liền thấy một người vô-cùng-quen-thuộc nằm cạnh mình. Tôi theo thói quen gỡ di động ra, một tin nhắn của Cổ Ngân Châu hiển thị:

“Nhất-Hiểu-Nguyệt!!! Tôi với bà lập tức tuyệt giao, không tình nghĩa bạn bè gì hết trơn a!!! Đồ hại bạn!!!”

Á! Gì kì cục vậy? Tôi chỉ là ăn miếng trả miếng chứ bộ!!! Tôi không giận nó thì sao nó phải tuyệt giao với tôi cơ chứ??? Yaaa...

Trích:

khoan hay là ng' nằm cạnh hiểu nguyệt là chồng của cổ ngân châu

Ặc ặc...Không thể nào. Never!!! Cổ Ngân Châu mà biết là xách mã tấu chém chết chị Nguyệt đó!!! ^____^

Nhà anh rất lớn, rất rất là lớn nha!!! Ban đầu tôi cứ nhầm tử quần áo với tử chần hay nhầm phòng ngủ với phòng ngủ cho khách hại anh bao nhiêu lần cứ ca đi hát lại mấy câu nói cũ rích “em thật khó!!!”

Khờ cái đầu của anh nha!!!! Hứ! Có chồng nào đi nói vợ mình như vậy chứ. Kết quả...tôi giận anh suốt ba ngày liên, bếp núc lạnh tanh, nhà cửa cứ như là bị ma ám, bụi bặm mù mịt. Cuối cùng, vào một đêm không trăng chỉ có sao, tôi đang lim dim chuẩn bị ngủ thì anh bắt chính đả85t tay lên ngực tôi, nói:

- Vợ!!! Em đừng giận nữa mà!!!

- Hứ!-Tôi vẫn còn làm cao.

- Nè! Anh tính thẳng thắn,thấy sao nói vậy...Vợ!!! Không được giận nữa mà!!!-Anh lay lay người tôi.

- Cái gì mà thẳng thắn???? Ý anh bây giờ là em ngu thiệt đúng không??? Được...từ này trở đi, em không nấu ăn, không dọn dẹp, không giặt đồ, mọi chuyện anh cứ tự mình mà làm! Hứ!!!!!!!!!!!!!!

- Ê...Nè!!! ORZ...

Ba ngày tiếp theo, chiến tranh lạnh vẫn kéo dài. Thấy anh lâu quá không chủ động xin xỏ tôi nữa nên tôi rất là giận. Còn vờ vịt kéo chăn kéo gối ra phòng khách ma ngủ đến lưng cứng hết cả lên mà anh cũng lạnh tanh như vậy. Huhu...Sớm biết thế tôi không làm cao rồi! Chồng ơi...

Khổ thì cũng chỉ là khổ trong lòng, la hét thét gào cũng chỉ là diễn ra trong tâm, chứ ngoài mặt tôi lớp da sĩ diện cũng còn dày chán a! Tôi vẫn mặt lạnh đến công ty làm thư ký của anh thì phát hiện...Thư ký đã đổi người, người mới này là...Hồ Lam Như...Tôi sưng người mất 5s...

Tôi gắng gượng đẩy cửa vào, nói:

- Sếp...

- Nguyệt à! Anh đã đổi thư ký rồi a. Từ nay Hồ Lam Như sẽ làm thư ký của anh. Em cũng không cần đến công ty nữa. Em có thể ở nhà nghỉ ngơi.

Có lẽ anh là có ý tốt nhưng tôi lại nghe thành anh muốn “trục xuất” tôi ra khỏi tầm mắt anh. Bây giờ là địa vị thư ký của tôi, sau này chính là cướp chồng của tôi. Hừ!!! (Chị ấy đã hối hận)

- Được!-Tôi đi ra ngoài. Vừa bước vào thang máy đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, rất khó chịu.

Bước được ra khỏi công ty, tôi cảm thấy càng lúc càng khó chịu nên bắt taxi đi về nhà.

Sáng sớm tôi không ăn gì, hai ngày nay áp lực công việc, ăn uống không đầy đủ, ngay cả ngủ cũng không ngon. Hừm! Ngủ ngoài phòng khách thì ngủ kiểu gì mà ngon chứ!!!

Tôi lảo đảo bước vào phòng khách, đồ không kịp thay, giày không kịp bỏ liền ngã vật lên sofa đánh một giấc.

Lúc tôi tỉnh giấc là 10h30'...Thế nhưng anh vẫn chưa về. Anh giận tôi đến thế sao???

Tôi sơ ý làm rơi ly nước trên bàn xuống, đã thế còn ngu ngơ giẫm chân lên mấy mảnh vỡ. Trời ơi! Tôi bị ma nhập sao?!!!

Ngẩng đầu trông ra cửa, thấy cái bóng người mà tôi trông ngóng không có liền thấy một mảng thất vọng phồng lên trong tâm trí. Bên cạnh anh bây giờ là Hồ Lam Như sao???

Rất cuộc tôi cũng không kềm được nữa, nhấc điện thoại gọi vào máy anh muốn chủ động làm hòa, không ngờ điện thoại nằm ngoài vùng phủ sóng. Haizzz...

Đầu tôi bắt đầu choáng váng, bước đi lảo đảo. Tôi nghĩ chắc có lẽ tắm một cái thư giãn cũng tốt.

...

Tôi ngâm mình trong nước ấm, đầu mơ mơ hồ hồ và rồi tôi ngủ quên từ lúc nào không biết!!! Lâm Thế Ưu...

20. Chương 20

Chương 20: Lời tiên đoán

Sưu tầm

Xoảng...Một tiếng động thánh thót vang lên. Tôi giật mình tỉnh giấc, hà??? Tôi ngủ ở bồn tắm sao? Bây giờ đã mấy giờ rồi???

Tôi bước ra khỏi phòng tắm, đầu óc càng thêm choáng váng, cảm giác như đang ở trên một vòng tròn không ngừng quay, quay, quay...Cái quái gì vậy? Tại sao tôi lại nhìn thấy tới 2 bóng đèn, không, là 6 bóng đèn chứ, oái, bây giờ là...là...là bao nhiêu bóng đèn đây???

Tôi cố gắng xác định cái giường ở đâu rồi lết lên đó mà nằm. Cho dù ý chí tôi có vững như Thái Sơn đi chăng nữa thì cũng bị cái loại choáng váng này hành cho chết đi sống lại. Rất cuộc, tôi chịu không nổi chìm vào giấc ngủ...

Tôi trong giấc mơ thấy phía đằng xa có hai bóng người, một nam một nữ. Rất là quen...Nhìn bóng hai người đó xa dần, xa dần, tôi dồn hết tốc lực chạy rồi la hét nhưng hai người đó vẫn cứ vui vẻ, không màng cú ý đến tôi. Rất cuộc, khi bóng hai người đã bốc hơi khỏi tầm mắt, xung quanh chỉ còn một mảng trắng xóa bất tận, tôi mới lờ mờ nhận ra được người đi chung với cô gái kia chính là....Lâm Thế Ưu. Đáng tiếc, có lẽ đã quá muộn vì ngay cả bóng dáng anh tôi cũng không thấy nữa...

Có phải thế không??? Có phải đến khi tôi nhận ra mình thật sự sai rồi thì anh cũng bỏ tôi không??? Yaaaaa...Tôi không muốn!!!!

- Hiểu Nguyệt? Hiểu Nguyệt??? Em không sao chứ???-Tôi mơ hồ nghe thấy được có người đang la hét bên tai mình. Anh về rồi ư?

Bỗng nhiên tôi chợt nhớ lại giấc mơ đó, tôi hốt hoảng nắm chặt tay anh giống như buông ra thì anh sẽ biến mất như trong giấc mơ vậy. Tôi sẽ khôn bao giờ để giấc mơ ấy thành sự thật đâu!!! Không bao giờ!!!

- Huhu...Huhu...-Tôi đột nhiên khóc toáng lên. Anh vụng về an ủi tôi, nhưng tôi thì khóc không biết trời trăng gì nữa.

- Ngoan!!!-Anh vuốt tóc tôi và hỏi khi tôi đã ngừng khóc-Em không sao chứ?

- Ừ...Em đau đầu!!!-Tôi không nhéo, cọ mình vào lồng ngực anh.

- Không giận nữa sao???-Anh nhướn mày, giống như biết trước kết quả này vậy đó!!!

- Hết giận rồi. Này! Chân em bị chảy máu!!!-Tôi ám chỉ. Anh đưa mắt nhìn theo đầu ngón tay tôi đang chỉ chỉ vào chân. Anh trừng mắt:

- Em muốn tự sát sao??? Hay có ai mưu sát em???

- Là anh mưu sát!

- Anh???

- Phải!!! Anh không về hại em lo lắng đến mức choáng váng, đó, chân em bị vậy là tại ai??? TẠİ ANH!!!!!!!!!! Blè!!!

- Em...Em...Em thật là...ngang ngược quá!!!

Bình. Tôi cảm gối ôm đánh anh. Mắng:

- Học anh chứ ai. Mà nè, vì sao đổi thư ký, anh ghét em có phải không???-Tôi nước mắt rưng rưng. Anh múa may, xoa tay lắc đầu:

- Không. Không!!! Vì anh thấy em hơi mệt mỏi nên đổi người thay em thôi mà!!!

- Vì sao là Hồ Lam Như??? Á A!!!! Hay là anh với cô ta...tình cũ không rủ cũng tới???

- Tới cái đầu em í!!!

- A?!

- Bởi vì cô ta là người mà anh không ưa, cho nên sẽ vĩnh viễn không có chuyện anh sẽ để mắt đến cô ta.

- Không!!! Em vẫn thích em là thư ký của anh!!!-Tôi lì ra mặt.

- Đồ khờ!!! Sướng thì không muốn...

- Ừ...

- Haizzz...Sợ em thật rồi! Ok! Ngày mai ra lệnh cho em cùng anh đến công ty làm thư ký của anh!!!

- Tuân lệnh sếp!-Tôi cười vui vẻ, mặt còn tỏ ra nghe lời.

- Cổ Ngân Châu!!! Bà sống tốt chứ???

Hôm nay tôi hẹn Cổ Ngân Châu đi uống cà phê. Lâu lắm rồi hai đứa không ngồi bà tám thoải mái thế này!!!

Cổ Ngân Châu mặt xanh như tàu lá, hai mắt thâm cõ gấu trúc, nhìn bơ phờ đến lạ, khác hẳn với gương mặt tràn trề nhựa sống lúc trước đến mấy trăm km!!!

- Bà có sao không???-Tôi dè dặt hỏi nó. Cổ Ngân Châu đột nhiên vươn tay ra siết cổ tôi đến mức tôi trợn mắt thè lưỡi ra.

- ẶC... Ó...Ì...Ừ...ƯÔNG...LƯỢNG!!! (Phiên dịch: Có gì từ từ thương lượng!!!)

- Bà! Tất cả là bà hại tôi hết luôn!!! Ya!!! Tối hôm nay sẽ thay trời hành đạo, giết chết con nhò háo sắc này!!!!!!

Cũng may tôi là đặt phòng tư, nếu không sẽ làm trò cười cho thiên hạ mất thôi!!! Huhu...

- Cái dầu thơm chết tiệt của bà!!! Á!!!!!!!

Tôi hất tay nó ra. Thật là điên khùng mà!!!

- Bà bệnh chắc?! Hứ! Thế ai hôm nào đó xịt cho tôi hết nửa chai kia chứ?!! AI????-Tôi xỏ xiên. Nó ngứa dài.

- Bà nghĩ bà không hại chết tôi chắc??? Bà có biết nhờ ơn của bà mà tôi xem chút bị dọa chết không??? Chết vì dọa thì âm hồn sẽ bắt tán đó!!!-Tôi lè lưỡi hù nó!!!

- Hứ!!!

- Mà nè...Thằng cha ấy...không phải có khuynh hướng bạo lực học đường, í nhầm, bạo lực gia đình chứ???

- Hửn? Cho vàng cũng không dám. Chỉ là...chỉ là...

- Chỉ là???

- Chỉ là...cái chai dầu thơm của bà í, công dụng hơn người!!!-Nó gật gù. Haizzz...

- Đừng buồn. Dù sao chồng bà cũng rất là đẹp trai!!!...

- Mà bị hội chứng LHB (Hội chứng Love Handsome Boys) ư? Mở miệng là đẹp với chả xấu. Sau này có con đẹp thì mày nuôi xấu thì mày vứt ư??? Con điên!!!-Nó chau mày. Thiệt tình!!!

- Ê!!! Cuối tuần này bà rảnh không???-Tôi hỏi.

- Lúc nào cũng rảnh!!! Hihi...

- Vậy cuối tuần này tụi mình đi biển chơi. Vắng mặt không phép một ngày cho hai người đó yếu tim chơi?! Ha???

- Ok!!! Tôi thích. Tôi thích!!!-Nó mừng quýnh lên, tôi thấy nó mới là bị điên đó!!! =____=

Biển xanh cát vàng, trong gió thoang thoảng hương mặn mà của biển cả. Không khí trong lành đến thế không thưởng thức chính là quá ngu!!!

- Hahaha...Thích quá đi mất!!! Hahaha...-Cổ Ngân Châu thích thú sải chân chạy trên từng cơn sóng. Còn đồng Vali khùng bố ấy ư??? Bà đây xách chứ ai!!!

- NGÂN CHÂU!!! Bà mau trở lại đây!!! Tôi cũng đâu phải người hầu. Hứ!!!

- Thích quá!!! Chúng ta ở đây bao lâu??? Một tuần nhé!!! Nhé???

Óa!! Nếu thế thì tôi sẽ bị anh xả ở nhà chém bay đầu mất!!

- Không! Chỉ 3 ngày thôi!!!-Tôi thẳng thừng từ chối. Hừm!

- Í!!! Mau mau đi gửi đồ, chọn phòng rồi còn đi chơi nữa. Hihi...

- Hahaha...

Hoàng hôn vẫn còn lơ lửng, bờ biển có vẻ hoang vắng, chỉ có vai cặp tình nhân sánh vai bước cùng nhau. Tôi với Cổ Ngân Châu thì hực xây lâu đài cát.

- Nè!!! Bà đi lấy thêm cát đi. Tôi làm thêm cái tháp cho công chúa và cái tháp khác của hoàng tử nữa...-Tôi sai khiến. Nó ngẩn người rồi hỏi:

- Công chúa và hoàng tử là ở chung mà!!!

- Nhưng tôi thích họ ở riêng cơ!!!

Ở nhà không bắt nạt được “ai kia” thì có cái lâu đài cát này an ủi cũng đỡ tủi. Hix!!!

...

Lâu đài hoàn thành xong. Tôi lấy máy chụp ảnh chụp hình lại. Ngân Châu còn mè nheo đòi chụp với lâu đài cát ấy, vậy là, một trận cãi nhau ầm ỹ một góc biển.

Ánh dương gần lụi tàn. Biển sóng mạnh mẽ hơn bao giờ hết, lâu đài cát mà tụi tôi dày công cực khổ xây nên bị cơn sóng lớn đập nát không thương tiếc.

Gió thổi tóc bay tán loạn, mặt trời đỏ rực khoe khoang chút nắng tàn còn sót lại rồi chìm dần trong lòng đại dương. Lâu rồi tôi không có thời gian im lặng như thế này.

- Hiểu Nguyệt...-Cổ Ngân Châu nhỏ giọng.

- Gì?-Tôi hờ hững đáp lại.

Tôi cứ ngỡ nó nói điều gì tình cảm lắm cơ, nào ngờ...

- Bà chụp cho tôi một kiểu nữa nhé???

ẦM...Mẹ ơi!!!

- CỎ NGÂN CHÂU!!!!!!!!!!!!!!-Tôi hét ầm lên.

- Á!!!

Sáng ngày hôm sau, là ngày thứ hai tôi ở nơi này. Điện thoại tôi đã sử dụng chế độ không kết nối nên chẳng sợ bị quấy rầy.

Tôi bơi rất xa, rất xa, chỉ tiếc một nỗi là không thể chạm tới nơi cuối cùng của đại dương. Bơi khoảng một giờ sau tôi mới chịu lên bờ.

Buổi trưa, tôi với Cổ Ngân Châu sau khi chén sạch bữa trưa ngon lành thì đi khắp nơi mua sắm. Tám chuyện thì...Ôi thôi! Xuyên tới Bắc Cực chứ chả chơi.

Buổi chiều thì bọn tôi đem nướng mực trên biển. Hề hề...Đồ mình nấu dù cho có khét tè lè đi chẳng nữa cũng còn ngon chán đó! Haha...

- Ngân Châu! Bà ăn từ từ...Chờ tôi với nha.-Tôi e dè.

- Nằm mơ chắc!! Blè..

...

Khi tôi với Ngân Châu cười hihahaha đi về phòng thì trông thấy hai người rất-rất-rất-rất quen thuộc a!!!

Một người là chồng của Ngân Châu, một người là...

- Chồng...

Tôi nhả răng, cười nịnh nọt. Còn Ngân Châu ư? Nó đang trợn mắt há miệng nhìn chăm chăm vào hai người họ. Ông trời!!! Ông quả là không có mắt!!! T__T

CHƯƠNG 20.3

LỜI TIÊN ĐOÁN.

Biển xanh cát vàng, trong gió thoang thoảng hương mặn mà của biển cả. Không khí trong lành đến thế không thường thức chính là quá ngu!!!

- Hahaha...Thích quá đi mất!!! Hahaha...-Cổ Ngân Châu thích thú sải chân chạy trên từng cơn sóng. Còn đồng Vali khủng bố ấy ư??? Bà đây xách chứ ai!!!

- NGÂN CHÂU!!! Bà mau trở lại đây!!! Tôi cũng đâu phải người hầu. Hứ!!!

- Thích quá!!! Chúng ta ở đây bao lâu??? Một tuần nhé!!! Nhé???

Óa!! Nếu thế thì tôi sẽ bị anh xả ở nhà chém bay đầu mất!!

- Không! Chỉ 3 ngày thôi!!!-Tôi thẳng thừng từ chối. Hừm!

- Í!!! Mau mau đi gửi đồ, chọn phòng rồi còn đi chơi nữa. Hihi...

- Hahaha...

Hoàng hôn vẫn còn lơ lửng, bờ biển có vẻ hoang vắng, chỉ có vài cặp tình nhân sánh vai bước cùng nhau. Tôi với Cổ Ngân Châu hì hục xây lâu đài cát.

- Nè!!! Bà đi lấy thêm cát đi. Tôi làm thêm cái tháp cho công chúa và cái tháp khác của hoàng tử nữa...-Tôi sai khiến. Nó ngẩn người rồi hỏi:

- Công chúa và hoàng tử là ở chung mà!!!

- Nhưng tôi thích họ ở riêng cơ!!!

Ở nhà không bắt nạt được “ai kia” thì có cái lâu đài cát này an ủi cũng đỡ tủi. Hix!!!

...

Lâu đài hoàn thành xong. Tôi lấy máy chụp ảnh chụp hình lại. Ngân Châu còn mè nheo đòi chụp với lâu đài cát ấy, vậy là, một trận cãi nhau ầm ĩ một góc biển.

Ánh dương gần lụi tàn. Biển sóng mạnh mẽ hơn bao giờ hết, lâu đài cát mà tụi tôi dày công cực khổ xây nên bị cơn sóng lớn đập nát không thương tiếc.

Gió thổi tóc bay tán loạn, mặt trời đỏ rực khoe khoang chút nắng tàn còn sót lại rồi chìm dần trong lòng đại dương. Lâu rồi tôi không có thời gian im lặng như thế này.

- Hiểu Nguyệt...-Cổ Ngân Châu nhỏ giọng.

- Gì?-Tôi hờ hững đáp lại.

Tôi cứ ngỡ nó nói điều gì tình cảm lắm cơ, nào ngờ...

- Bà chụp cho tôi một kiểu nữa nhé???

ẦM...Mẹ ơi!!!

- CỎ NGÂN CHÂU!!!!!!!!!!!!!!-Tôi hét ầm lên.

- Á!!!

Sáng ngày hôm sau, là ngày thứ hai tôi ở nơi này. Điện thoại tôi đã sử dụng chế độ không kết nối nên chẳng sợ bị quấy rầy.

Tôi bơi rất xa, rất xa, chỉ tiếc một nỗi là không thể chạm tới nơi cuối cùng của đại dương. Bơi khoảng một giờ sau tôi mới chui lên bờ.

Buổi trưa, tôi với Cổ Ngân Châu sau khi chén sạch bữa trưa ngon lành thì đi khắp nơi mua sắm. Tám chuyện thì...Ôi thôi! Xuyên tới Bắc Cực chứ chả chơi.

Buổi chiều thì bọn tôi đem nướng mực trên biển. Hề hề...Đồ mình nấu dù cho có khét tè lè đi chẳng nữa cũng còn ngon chán đó! Haha...

- Ngân Châu! Bà ăn từ từ...Chừa tôi với nha.-Tôi e dè.

- Nằm mơ chắc!! Bìè..

...

Khi tôi với Ngân Châu cười hihihaha đi về phòng thì trông thấy hai người rất-rất-rất-rất quen thuộc a!!!

Một người là chồng của Ngân Châu, một người là...

- Chồng...

Tôi nhả răng, cười nịnh nọt. Còn Ngân Châu ư??? Nó đang há miệng, trợn mắt nhìn bọn họ kia kìa. Huhu...

Ông trời!!! Ông thật là không có mắt nha!!! T___T

21. Chương 21

Chương 21: Cường bức

Sưu tầm

Tôi có cảm giác hình như bản thân mình đang đi lên. Í không phải, không phải tôi đang tiến lên mà là...Cổ Ngân Châu đang đi lùi về phía cửa. Gì kì cục vậy???

- Vợ yêu à!!!...-Chồng của Cổ Ngân Châu cười “hiền” tiến lên bắt cánh tay Ngân Châu lại khi nó chỉ còn một bước nữa là thoát thân. Tôi thì hai chân đơ như cây cơ vậy.

- Xin phép! Tôi đưa vợ tôi đi trước!!! Tạm biệt.-Chồng của Ngân Châu gật đầu xin phép rồi kéo Ngân Châu đi.

- Nguyệt, Nguyệt...Cứu tôi với!!! Cứu tôi với!!!-Ngân Châu hét lên rần rần...

- Ngân Châu...

Tôi lo nó bị chém làm trăm mảnh nên mặc kệ gương mặt như âm tào quỷ sứ của Lâm Thế Ưu mà chạy theo hai người họ.

- Này! Tôi không phải trẻ em lên ba. Anh có quyền gì cảm đoán tôi chứ!!!

Vừa tới nơi, trong một căn phòng, tôi nghe thấy tiếng Ngân Châu gào đến nứt vách đồ tường.

- Hừm! Không, chẳng qua...sợ cô bị người ta bắt cóc thôi. Nhưng có lẽ tôi lo hơi thừa nhỉ? Đáng người cô...ừm...chắc có lẽ không ai thêm đâu!!!

- A! Anh...Hử!!!!-Nó tức giận. Cố gắng căng người khoe body chuẩn không cần chỉnh nào ngờ...

- Vòng 1 khiêm tốn như vậy mà cũng làm cao ư??? Thiệt là...

WHAT??? Tên chết tiệt này còn có mắt hay không? Size 90 như nó mà còn bị chê là khiêm tốn, vậy tôi thì là cái quái gì cơ chứ???

- Anh...Anh thì biết cái quái gì???

- Được! Để xem tôi biết cái gì nhé!!!

Dứt lời, chồng nó ép nó vào tường, tiếng nút áo bị bức ra làm tôi rợn cả người. Chết rồi!!! Chết thật rồi!! Làm gì đây???

Lấy bình hoa đập vào đầu hắn? Không được. Sẽ chết người nha!!!

Lấy guốc ném hắn? Vô ích.

Kêu người cứu??? Cứu cái gì? Họ là vợ chồng thì cứu cái gì???

- Huhu...-Trong phòng truyền ra tiếng khóc như trẻ em của Ngân Châu. Trời ơi!!!

...

- Nhìn cái gì???

- Á!!!-Tôi hoảng hồn khi thấy Lâm Thế Ưu đứng phía sau. Tôi cười cầu hòa:

- Hề hề... Hi!!!

- Đi!

Anh vừa nói vừa mang tôi đi về phòng. Ngân Châu! Kỳ này tôi với bà chết chung rồi!!! Vĩnh biệt!

- Em đi vắng bao lâu rồi???

- Hai ngày!!!-Tôi nói lí nhí. Đừng chứ!!!

- Hai ngày lâu không???

- Không. À...Lâu, lâu!!!

- Anh nhớ em lắm nha!!!

Anh bước tới gần tôi, đưa tay vuốt má tôi. Tay vuốt dọc xuống cổ, đi xuống nút áo đầu tiên.

- A...Đừng...

- Sao vậy??? Không cho anh yêu em ư???-Anh có vẻ hơi bất mãn. Má ơi! Có cho vàng tôi cũng không dám manh động. Huhu...

- Không...không phải đâu!!!

- Nhìn em hình như không thích...

- Không có. Không có!!!

- Em làm anh lo chết đi được!

- Ừ...A...-Bàn tay anh quá quắt di chuyển lung tung, tôi dù có ý chí lớn như thế nào đi chăng nữa thì cũng khó mà kèm được tiếng rên bật ra. Khó chịu chết đi được.

- Hiểu Nguyệt. Thả lỏng chút nữa đi...

Phải thả lỏng đến chừng nào chứ. Huuuuu...Cổ Ngân Châu, bà ở đâu cứu tôi với!!!

Máy lạnh cũng không thể xua nổi cái nóng của tình cảm mãnh liệt. Giường đơn có vẻ hơi chật chội, không gian cho dù nhỏ hẹp anh cũng không buông tha. T____T

Tôi thề...sau này không chọc giận anh nữa.

Đầu tôi choáng váng. Mệt mỏi vô cùng. ORZ...

- Dừng...dừng lại...-Tôi nói đứt quãng, anh cũng im lặng, không nói gì. Rốt cuộc tôi nói anh có nghe không hả???

- Dừng lại đi...-Tôi thở dốc.

Anh cứ như bị dục vọng che mờ mắt, lấy khăn tay nhét vào miệng tôi. Á!!!!!!

- Không đau chứ???

Tình cảm qua đi. Thất lực tôi đau đến không muốn sống nữa. Nước mắt rưng rưng.

- Đau chết luôn a!!!

Tôi trừng mắt. Đi mới có hai ngày mà...Ya!!!!!!!

- Đừng giận nữa!!! Nha???

- Tránh ra. Hứ!!!

- Thôi mà!!!

Bình...Tôi cầm gối đánh anh, mắng:

- Chẳng phải đã kêu anh dừng rồi ư???

- Anh...

- Không thèm nhìn mặt anh nữa!!!

Tôi mặc đồ vào, đi nhanh ra ngoài. Tức ới là tức!!!

Buổi tối, không biết anh và chồng của Ngân Châu có gian kế gì mà đòi ngủ lại đây. Tôi trong phòng đang chuẩn bị xếp chăn ngủ thì...Cộc...cộc...

- Anh ra mở cửa đi!!!-Tôi ra lệnh. Anh đần mặt, tôi nhướn mày hỏi lại:
- Sao? Không đồng tình??? Ui da, đau quá à!!! Huhu...
- O...
- 2s sau, người nào đó đành phải xuống nước đi mở cửa. Khà khà...
- Ngân Châu???
- Hiểu Nguyệt ơi...-Cổ Ngân Châu thò đầu vào, nhìn tôi chăm chăm sau đó ái ngại nhìn sang Lâm Thế Ưu. Tôi hiểu ý, cười cười:
- ANH!!!! Anh đi đâu chút đi, bọn em nói chuyện chút xíu. Nhé???
- Anh lưỡng lự hồi lâu rồi cũng thuận ý. Cửa vừa đóng, bóng người vừa khuất thì Cổ Ngân Châu hét oai oái lên.
- Hả??? Chuyện gì? Chuyện gì???-Tôi lo lắng.
- Huhu...Hắn, hắn, hắn...
- Cổ Ngân Châu dường như ngoài chữ “hắn” thì không còn nổi từ nào có thể biểu diễn được tình trạng thảm khốc của nó hiện giờ.
- Bà bị cái gì nhập thể??? Chồng bà đánh bà sao???
- Không...không phải...
- Chứ là gì???
- Hắn..hắn...hắn...
- Trời ơi!!! Bộ bà không còn từ nào khác để nói hả???-Tôi tức không chịu nổi, nói kiểu này...tôi đời cháu tôi cũng không hiểu.
- Hắn...hắn...hắn cường bức tôi!!!!!!!
- HẢ?????-Tôi trợn mắt, chút xíu nữa là rớt tròng mắt rồi. Cường..cường bức ư??? Oh-My-Chúa!!!
- Ngạc nhiên gì chứ??? Huhu...Hiểu Nguyệt ơi, bà...bà làm ơn cho tôi đêm nay ở lại đây, tôi không muốn lại...
- Nhưng, nhưng....
- Huhu...Làm ơn!!! Please, please...
- Trời ơi...Thôi được rồi!!! Được rồi!!!

22. Chương 22

CHƯƠNG 22.1

MỘT BUỔI SÁNG ĐẸP TRỜI.

Khoảng 7h thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa. Lâm Thế Ưu đêm qua chắc là không ngủ được nên sáng sớm, mới 5h đã lặn lội ra biển rồi. Tội nghiệp thật!

- Hơ? Ngân Châu...Chồng bà đến tìm...ỦA???? NGÂN CHÂU ĐÂU???

Tôi thoáng một cái quay đầu lại thì không thấy Ngân Châu đâu hết. Nó vừa mới ở đây mà?! Chẳng lẽ nó biết phép tàng hình sao???

- Không cần thắc mắc. Cô ấy...

Anh ta ung dung bước vào phòng tôi, mở tủ áo ra...

- Á!!! Ngân Châu? Bà núp trong đó làm gì? Không thấy ngạt ư???

- Vợ yêu à!!! Sao đêm qua không về, làm anh nhớ em muốn chết!!!
- Huhu...Nguyệt! Nguyệt! Nguyệt!!! Help me! Help me!!! Huhu...
- Em giận anh hả? Đừng giận mà!!! Nha?
- Nguyệt! Đừng để cái dáng vẻ hiền lành, quân tử của hắc lừng gạt. Hứ!
- Thôi bà ơi!!! Bà stop lại đi!!! Về với chồng bà kia!!!
- Á!!!!

Cửa vừa đóng, Ngân Châu hét lên ầm ầm. Mẹ ơi!!! Tôi thật hối hận khi làm bạn với con nhỏ này!!! Tưởng tôi kêu nó đi chết sao??? Hừm!!!

*****Sunflower

- Anh! Anh về rồi ư??? Hihi...
- Hừm!!!
- Giận sao?

Không giận cũng uống. Tự nhiên khi không bắt chồng mình ngủ trong bồn tắm. Nếu là tôi thì chắc tôi chém chết người đó rồi!!!

- Đừng giận mà!!! Sáng sớm anh đi ra ngoài như vậy chắc là chưa ăn gì đâu, hay là anh...

ẦM!!!!

Tiếng sập cửa vang lên dứt khoát. Kỳ này toi thật rồi!!! ORZ...

CHƯƠNG 22.2

MỘT BUỔI SÁNG ĐẸP TRỜI.

Tôi gõ cửa phòng tắm, miệng nói nho nhỏ:

- Thế Ưu?!!!
- ...
- Anh? Em đâu có ý muốn thế đâu!!!
- ...

ẦM!!! Tôi tức giận đập cửa phòng tắm lại cái rầm. Mắt bắt đầu thấy cay cay, lớn tiếng:

- Tôi mặc xác anh. Tôi đã xuống nước vậy rồi mà anh không thèm ngó tới. Kệ anh!!!!!!!!!!!!

ẦM!!!! Tôi bực bội đi ra khỏi phòng, chỉ mang theo ít tiền và điện thoại.

...

- Ngân...

Tôi đương định gõ cửa phòng tìm Ngân Châu đi dạo nào ngờ trong phòng truyền ra tiếng rên nhỏ nghe rất, rất, rất...rất gì cũng chả biết. Chỉ biết tôi chưa ăn sáng đã muốn nôn. Thôi! Phiền người ta kiểu này, tôi cũng đâu phải chưa phá đám một lần. ORZ...

Sáng sớm, sóng không mãnh liệt như ban chiều. Tôi la cà đi ven biển, ui da, sáng sớm không có cái gì ăn hết. Đói quá đi à!!! Huhu...Ghét nhất là ai-kia. Hứ!!!

*****Sunflower

Tôi bực bội quay người đi. Mới đi được 3 bước thì một bàn tay rơi lên vai tôi. Tôi ngoảnh đầu đi thẳng. Hứ!!!

- Đứng lại!

Tôi cũng không phải là con chó, đâu phải kêu dưng là dưng. Gót ngọc này đã bước thì mặc xác “ai kia” kêu réo.

- Em không đứng lại tối nay đừng có khóc lóc mà xin xỏ nha!!!

Lời nói đó vừa vang lên, mọi người tò mò nhìn về phía tôi, nhin nhục không nổi nên lời anh đi mất. Cái đồ...đồ...MẶT DÀY!!!!!!!!!!!!

CHƯƠNG 22.3

MỘT BUỔI SÁNG ĐẸP TRỜI.

- Chẳng phải hồi nãy anh không thềm nói gì sao???-Tôi kênh kiệu.

- Xin lỗi!

- Hừm!!!-Tôi mím môi.

- Em thích đi ăn gì???

- Không thích gì hết!!!

- À! Anh nhớ buổi sáng có đi ngang một quán hải sản. Ngon nha!!! Đi. Anh mời!!!

Anh dám không mời???

Mới-là-lạ!!! Blè!!!

- Được! Đi thôi!!!

Có thực mới vực được đạo mà!!!

...

- Ngân Châu??? Bà cũng đi ăn ư?-Tôi kinh ngạc. Mặt nó hồng lên, mắt đỏ ngầu. Khỏi nói thì người thông minh như tôi cũng hiểu chuyện gì xảy ra rồi. Haizzz...

- Ừm!-Nó e dè gật đầu.

- Hay quá! Sẵn có 4 người chúng ta, đi ăn cùng luôn đi!-Tôi hớn hỏ đề nghị. Khỏi phải nói họ vui thế nào rồi!!!

*****Sunflower

- Chúng ta chơi một trò chơi. 4 người chúng ta sẽ thay phiên nhau kể tiếp câu chuyện, người nào bí ý đầu tiên sẽ phải uống một ly này.

Chồng của Cổ Ngân Châu lên tiếng, đồng thời đặt lên bàn chai rượu Brandy nguyên chất nữa chứ! Hở??? Nhất định không thể thua được!!!!

...

- Tôi bắt đầu trước nhé???-Chồng của Ngân Châu lên tiếng.- Hừm! Một buổi sáng, có một cô gái rất xinh đẹp đi dạo trên bờ cát...

- Cô gái ấy đến đó chờ một người, người đó là bạn trai cô ấy!!!!...-Cổ Ngân Châu tiếp. Tới lượt tôi:

- Bạn trai cô ấy là một người thường xuyên tới trễ và nhiều lần làm cô ấy buồn. Hôm nay họ muốn chia tay...

- Đột nhiên, điện thoại cô ấy vang lên, bạn trai cô ấy gọi đến...

- Bạn trai cô ấy nói rằng anh ta không thể đến đó vì...-Chồng Ngân Châu cười gian.

- Vì...vì...vì...vì anh ta... anh ta...

- Anh ta thế nào???-Chồng nó hỏi vặn.-Em thua rồi!!!

- Hả???

- Mau uống đi!!! Nào!

Cổ Ngân Châu đau khổ nhắm mắt nuốt ực một hơi. Bây giờ thì tôi hiểu rồi!!!

23. Chương 23

Chương 23: Mang thai

Sưu tầm

Tôi cảm thấy bản thân mình dạo này có gì đó rất khác lạ. Từ cái lúc đi chơi về, tôi lúc nào cũng có cảm giác muốn ói, ăn gì cũng thấy không ngon nhưng lại thích mấy món chua. Ăn chua nhiều sẽ không tốt cho bao tử a?!!!

...

- Bác sĩ! Tôi không có bệnh chứ?

Hôm nay tôi âm thầm đi bệnh viện khám, dạo này anh bận bịu công việc. Đối tác có vẻ kiêu căng lắm cơ, mấy ngày rồi cứ kì kèo không chịu ký hợp đồng. Anh lần này đích thân đi gặp họ để tránh “đêm dài lắm mộng” nên lần này tôi tự đi khám luôn.

- Chúc mừng cô!!! Cô đã có em bé rồi!!!-Bác sĩ ấy tươi cười nói. Trong lòng tôi như lăn tăn những cơn sóng. Mừng cũng có mà lo cũng có. Có em bé sao???

- Thật chứ?!

- Thật! Chúc mừng cô!!!

- Hahaha...Hay quá! Tôi có con rồi, tôi sắp được làm mẹ rồi!!! Haha...

Tôi vui mừng đi ra khỏi bệnh viện. Con tôi mai sau tên gì nhỉ??? Nếu là con trai thì tên gì nhỉ??? Lâm? Phúc? Thiện???

Nếu là con gái thì là Vi? Linh? Trâm???

Ừm...Dù tên gì thì nó chắc chắn là một người xuất chúng. Haha...

Tôi định giữ bí mật hai ba ngày rồi mới cho anh biết. Không ngờ...

- Chắc là anh phải tạm vắng nhà một thời gian...Em đến công ty thay anh giám sát một số việc nhé???

- Anh đi bao lâu?-Tôi có hơi hụt hẫng.

- Đại khái là khoảng một tuần ha?!

- Một tuần???

- Sao??? Ít ư??? Cũng có lý, thêm...

- Thôi thôi!!! Nhiều đó đủ rồi. Anh...nhớ chăm sóc bản thân nhé!!!

- Ừm!

Ngày hôm sau, sau cái ngày anh đi qua Úc thì tôi thay anh đến công ty giám sát. Hồ Lam Như nhìn tôi với đôi mắt căm thù. Nhưng tôi mặc xác cô ta chứ. Hơi đầu mà quan tâm. Ha ha...Huống gì trong bụng tôi đang có con của anh ấy nữa nè!!!

- Dạo này cô có vẻ hạnh phúc nhỉ???-Hồ Lam Như giọng điệu vừa có chút mỉa mai vừa có chút ganh tỵ.

- Haha...Ngay cả cô nhìn cũng ra...chẳng lẽ tôi là người che giấu cảm xúc kém vậy ư???

- Hứ!!! Đùng có mà tự mãn!

...

Tôi thỉnh thoảng cũng điện thoại cho Ngân Châu để tám chuyện và điện cho anh để nhắc nhở. Anh mà không ăn sáng thì sẽ thấy choáng váng. Còn tối mà anh lo lắng quá sẽ lại lấy bia uống mà thế thì không tốt cho sức khỏe tí nào. Hừm.

- Ngân Châu??? Bà tới đây làm gì???-Tôi ngạc nhiên.

- Sợ bà buồn quá nên tôi đến tám chuyện “trực tuyến” cho vui!!! Hihi...

- À! Tôi...tôi cũng có một chuyện quan trọng muốn nói với bà nè!!!

- Chuyện gì???

- Tôi...tôi đã...đã có em bé rồi!!!

- HẢ????????? WHATTTTTTTTT???? MY-GOD!!!!-Nó trợn ngược hai mắt, hét toáng lên. Con nhỏ này...

- Bà im cái nào. Tôi hiện đang giữ bí mật. Đợi khi chồng tôi về tôi sẽ tiết lộ bí mật. Hihi...

- Tôi thấy không hay nha. Bà nên nói liền đi.

- Hi hi...Nói liền thì mất vui ngay!!!

- Chúc mừng bà vậy!!!

- Hihi...

Buổi chiều thứ ba, khi công ty tan sở về hết. Tôi lặng thầm ngồi lại xử lý công việc.

Thật là...Hằng ngày anh phải xử lý nhiều công việc như thế, chắc hẳn là rất mệt mỏi. Tôi bất giác đưa tay sờ lên bụng, sau này con nhất định phải thương ba nha!!!

Reng reng...

- Alô!

[Hi! Vợ yêu! Dạo này anh khỏe lắm. Em có khỏe không???]

- Khỏe!!! Hihi...Dạo này anh không bỏ bữa đấy chứ?!

[Nào dám!!! Anh không bỏ bữa cũng không thức khuya. Khi về em nhất định em phải thưởng cho anh nha!!!]

- Hứ! Nhảm nhí!!! Ghét!!!

[Hihi!!! Còn ngại nữa sao? Phải rồi, Hồ Lam Như không gây khó dễ cho em chứ?!]

- Không có đâu!!!

[Ừm! Vậy thì tốt!!! Bye honey!!!]

- Đừng có giỡn nữa!!! Hứ!!!

Tôi gác máy, trong lòng cảm thấy ấm áp lạ thường. Khả khả...anh sẽ phản ứng thế nào nếu biết tôi đang mang thai nhỉ???

Khoảng 10h30'...Tôi xếp lại tài liệu chuẩn bị ra về. Tới cầu thang, tôi bắt gặp Hồ Lam Như đang lờm tôi.

- Cô chưa về???-Tôi có chút ngạc nhiên.

- Mà! Mà! tưởng tao sẽ để yên ày chắc?! Nằm mơ!!!

- Cô muốn gì hả??? Hả??? Gây sự sao?

- Haha...Mày hại tao chưa đủ hả? Từ cái ngày đầu tiên gặp mày tao đã cảm thấy ghét mày rồi!!!

- Cô ghét là chuyện của cô!!! Tránh đường cái nào!!!

- Mày!!! Chết đi!!!

Nó dùng sức đẩy tôi, mấy hôm nay tôi không mang giày cao gót mà mang giày đế phẳng bình thường. Bị nó đẩy như thế, tôi trượt chân té xuống từng bậc thang. KHÔNG!!!!!!!!!!!!!!

24. Chương 24

Chương 24: Ly hôn

Sưu tầm

Lúc tôi mở mắt thì thấy bản thân đang nằm trong một khung cảnh trắng toát. Chẳng lẽ tôi chết rồi sao??? Huhu...Cái số sao mà bạc bẽo thế này!!!

Khoan,khoan!!! Khi này...khi này tôi mới té cầu thang??? Vậy còn con tôi??? Con tôi thế nào???

- Cô là Nhất Hiểu Nguyệt???-Bác sĩ bước vào. Tôi hoảng loạn nắm lấy cổ áo ông ta, hét lên:
- Con của tôi đâu??? Nó không sao chứ? Không sao chứ???
- Cô Hiểu Nguyệt! Cô Hiểu Nguyệt! Cô bình tĩnh cái đã!!! Bình tĩnh. Con của cô...không còn nữa!!!
- Cái...cái gì???-Tôi có cảm giác như bản thân mình đang chìm dần rồi đột ngột nhẹ bổng lên.
- Xin lỗi! Cô bình tĩnh lại, thực ra thì chuyện này...
- Con của tôi đã không còn???-Tôi có chút không tin tưởng.
- Xin lỗi...

Dứt lời, ông ta quay sang dặn dò cô y tá chuyện gì đó rồi bước ra ngoài. Tại sao???

Vài ngày sau, mỗi lần anh gọi điện thoại về, tôi cũng cố gắng tươi cười nói chuyện với anh. Và tuyệt đối giấu nhem chuyện con tôi không còn, vì tôi sợ nếu như anh biết thì anh sẽ ly hôn với tôi mất!

Buổi tối, khoảng chừng 4 ngày nữa thì anh sẽ về. Tôi sẽ giấu được bao lâu chứ?! Hồ Lam Như chắc chắn sẽ nhân cơ hội này bon chen vào tình cảm của chúng tôi. Biết thế thì tôi sớm nói với anh chuyện tôi mang thai rồi. Bây giờ hối hận đã không kịp nữa rồi!!! Không kịp nữa rồi!!!

Tôi sau nhiều ngày suy nghĩ rồi cuối cùng cũng có quyết định. Nếu anh biết thì 95% sẽ muốn ly hôn với tôi, chuyện này xảy ra thật thì sẽ đã kích tôi lắm. Vậy thì chi bằng tôi chủ động rời đi trước có vẻ hay hơn!

Tôi âm thầm sắp xếp lại đồ đạc, liên hệ với luật sư sau đó viết sẵn đơn ly hôn để trên bàn cho anh.

Không có tôi...anh sẽ sống tốt chứ? Anh sẽ không bỏ bữa sáng cũng sẽ không thức khuya chứ??? Anh có đi tìm tôi không??? Anh liệu có hận tôi không???

Reng reng...Chuông điện thoại cắt đứt mạch suy nghĩ liên miên của tôi.

- Anh???

[Ừ! Honey, báo cho em hai tin vui. Anh đã ký hợp đồng được với người ta rồi. Còn nữa, 2 ngày sau anh sẽ về. Vợ yêu phải bù đắp cho anh nha!!!]

- Anh...

[Sao vậy? Nghe giọng điệu có vẻ không vui, em sao thế?]

- Em...em hơi mệt. Không sao.

[Vậy phải nghỉ ngơi nhiều vào nhé! Bye bye!!!]

- Bye!

Điện thoại vừa tắt, nước mắt tôi không kiềm được mà rơi xuống. Xin lỗi, em lại làm anh thất vọng!

Tôi bắt xe đi đến bãi biển lần trước. Không có Ngân Châu tíu ta tíu tít thì hơi buồn đấy, nhưng mà bây giờ bản thân tôi có vui vẻ gì đâu!!!

Điện thoại tôi cắt đứt liên lạc, bản thân hiện tại giống như còn rùa nhỏ ngốc nghếch tự cô lập mình với thế giới bên ngoài. Mọi người thường bảo, vấp ngã rồi có thể làm lại từ đầu, nhưng bây giờ tôi phải làm gì mới đúng đây?!!!

- Chán quá!!!-Tôi nói nhỏ nhỏ. Đột nhiên có một bàn tay rơi lên vai tôi, cảnh này sao mà giống nhau đến thế???

- Cô gái...Cô đang có tâm sự gì sao???-Một bà cụ đi đến hỏi tôi. Tôi có chút thất vọng và hoang mang.

- Tôi...tôi...

- Tôi đã sống ở đây hơn nửa đời người, những cô gái thất tình buồn thảm gặp không ít, những cô gái hạnh phúc cũng không phải chưa gặp, cô là có tâm sự gì, nhìn mặt là đoán ra ngay!!!

- Vậy sao???

- Phải! Thật ra chuyện gì cũng còn đường giải quyết mà!

- Nhưng con tôi thì không thể nào sống lại.

- Cô nghĩ rằng ra đi và trốn tránh sẽ là con đường giải thoát cho cô sao??? Đừng khờ như vậy!!!

- Có những chuyện rất khó nói...

- Haizzz...Tuổi trẻ...-Bà ta quay người, đối tấm lưng còng về phía tôi thở dài rồi buông hai tiếng. Tiếp:

- Cô tạm thời cứ đến nhà bà già này ở. Tôi sống một mình, không con không cháu, cô cứ tự nhiên!!!

- Cảm...cảm ơn...

Ít ra vẫn còn nơi cho tôi dung thân.

Tôi đi được một đoạn, bất giác quay lại nhìn chằm chằm vào đường chân trời rực nắng trong lòng có chút đau thương không nói thành lời. Liệu anh có đi tìm tôi không? Anh có phải bắt đầu một cuộc sống khác với Lam Như và quên mất tôi hay không??? Có lẽ...chuyện này phải để thời gian trả lời...

Ngôi nhà bà cụ khá nhỏ. Ngôi nhà màu xanh lam hướng ra biển đón nhận cái không khí mát rượi của nơi này. Trong nhà, mùi nhang trầm xộc vào mũi tôi. Trên bàn thờ, hình ảnh một người đàn ông có nụ cười hiền lành đập vào mắt tôi.

- Người đó là chồng tôi...-Bà ta đến bên tôi, nói nhỏ. Tôi nhìn chằm chằm bà ta, ngay cả bản thân cũng không biết mình lấy gì làm lạ.

- Ngạc nhiên??? Ông ta là một người chồng tốt. Ông ấy không bỏ rơi tôi ngay giờ khắc tôi đau khổ nhất. Đó chính là lúc biết rằng mình bị vô sinh, có trời mới biết tôi thật sự hoang mang đến mức nào. Chúng tôi phải can đảm vượt qua những dị nghị của họ hàng mà đến với nhau cho nên chúng tôi rất trân trọng hạnh phúc mình đang có. Tuổi trẻ bây giờ...chưa gì đã nản lòng...Thật là chán quá đi!!! Hơ! Nên nhớ rằng...Hạnh phúc là do mình đấu tranh mà có, chẳng ai bố thí cho đâu!!!-Bà ta điềm nhiên. Khi nhắc đến chồng mình, bà ấy ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào đôi mắt đen trên bàn thờ. Đôi mắt bà ấy giống như đang lấp lánh.

“Hạnh phúc là do đấu tranh mà có...”

- Nhưng thôi...Xem như đây là thử thách mà ông trời ban cho hai người vậy!!!-Bà ta tiếp, sau đó đứng lên đi vào phòng.

Bà ấy bị vô sinh...nhưng chồng bà ấy không quan tâm, điềm nhiên sống cùng bà ấy đến trọn đời. Tôi có thể thấy, họ chính là cặp vợ chồng hạnh phúc như thế nào. Thật tuyệt vời!!!

Còn tôi, tôi may mắn hơn bà ta nhiều. Tôi chỉ sẩy thai chứ không phải bị vô sinh. Nhưng...anh có chịu đựng cái loại cảm giác dọa người thế này hay không???

- Nói chuyện từ này giờ tôi vẫn chưa biết tên cô...-Trên bàn ăn, khi không gian lắng đọng trong im lặng. Bà ta lên tiếng.

- Tôi tên là Nhất Hiểu Nguyệt!

- Tôi là Tâm Quế. Lúc trước tôi cũng giống như cô, mày thanh mi tú. Khả khả...Bây giờ đã già rồi... Sao??? Lại ngạc nhiên ư??? Ai chẳng có một tuổi thanh xuân cơ chứ?! Cô ngốc. Sau này cô cũng đừng mong còn xinh đẹp thế này, thời gian không chờ đợi ai đâu!!!

- Bà nói đúng!!!-Tôi nói nhỏ.

- Gì mà càng già càng cay mà! Phải rồi, chồng cô diện mạo thế nào. Có đẹp được như chồng của tôi không???-Bà ta nháy mắt. Tôi cảm thấy sống lưng hơi bị lạnh.

- Ô...Anh ấy...diện mạo không tồi. Cao hơn tôi, mắt sáng hơn tôi và cũng thấy ghét hơn tôi nữa!!!

- Nghe cô nói...hình như cô rất...yêu chồng cô thì phải???

- Ô...Có..chút chút!!! Hihi...

- Cười gì chứ? Nhìn cô cười thật là ngổ chét đi được!!!

Tôi què độ ngậm miệng lại luôn.

Ngày hôm sau, tức là ngày mà anh trở về nhà! Hừm. Anh có phải đang rất bức bối hay không??? Ừm...Tôi cũng chẳng biết nữa.

...

Đang ngồi chờ đợi, một bé gái chạy đến, nói với tôi:

- Dì ơi!! Dì giữ búp bê này giùm con, đừng để cậu kia lấy nhé!!!

Dứt lời, nó dúi con búp bê này vào tay tôi rồi chạy biến. Khoảng 10s sau có một bé trai chạy tới, thở hổn hển nói với tôi:

- Dì ơi! Dì có thấy một con bé trạc tuổi cháu, tay cầm con búp bê mất một con mắt hay không???

- Thấy! Nó chạy hướng kia!!!

- Cảm ơn dì!!!

...

Gì chứ? Cô bé ấy kêu tôi giữ búp bê giùm chứ có kêu tôi không nói hướng chạy đâu!!! Hừ!

Vàng hoàng hôn đỏ ối đan xen những áng mây vàng dịu. Biển rực rỡ nhất chính là lúc bình minh và hoàng hôn.

Tôi chờ lâu quá mà không thấy cô bé ấy trở lại lấy búp bê nên đành ôm con búp bê rách nát ấy về nhà bà cụ. Bất ngờ khi thấy hai đứa trẻ ấy ngồi ăn cơm. Hóa ra, hai đứa trẻ này là hai người bạn thân thiết của bà cụ. Nhìn ánh mắt ngây thơ của chúng, tôi bất chợt cũng thấy thư thái hơn rất nhiều.

25. Chương Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện 1: Đời sau tệ hơn đời trước!!!

Rất rất lâu về sau, khi Cổ Ngân Châu đã sinh được một đứa bé khaú khỉnh còn con tôi đã đi nhà trẻ thì xảy ra một biến cố...

Đó là chủ nhật, tôi cùng anh đưa con trai về nhà thăm mẹ. Mẹ tôi vừa thấy tôi đã ào ra xiết lấy, tôi xém chút tắt thở tại trận!!! Ack...

- Mẹ...

- Ô...Tôi còn tưởng cô đây quên luôn bà già này, không thèm về nữa chứ???

- Không có đâu!!! Hôm nay con đưa Lâm Hiểu Viên đến chơi với mẹ!!!

- Ô~ Sau này thằng bé này sẽ rất đẹp trai nha!!!-Mẹ tôi bẹo má thằng bé. Mẹ ơi!!!

- Ồ!!! Con rể ngoan, ngồi chơi nhé!!! Nhất Hiểu Nguyệt, theo mẹ!!!

...

Tôi đi theo mẹ thì biết chắc 100% không có chuyện gì hay ho. Quả thật là vậy!

- Con gái! Chẳng phải lúc trước con nói sẽ sinh 2 đứa hay sau, bây giờ tại sao chỉ có một đứa???

- Ô~ Mẹ à!!! Một đứa là đủ mệt rồi!!!

- Cô thì biết cái gì?!

- Con chịu nhưng chưa chắc chồng con đồng ý!!!-Tôi bày ra hạ sách để mẹ biết khó mà lui. Ông tướng Lâm Hiểu Viên này ở nhà nghịch kinh người, đồ chơi bày bừa bãi làm tôi phải dọn hụi hơi, chưa kể đến việc khóc nháo nhào cũng đủ làm tôi xây xẩm ha!

Bình...Một xấp tài liệu phang mạnh vào đầu tôi. Chúa ơi!!!

- Cô ngốc! Cô không biết dụ dỗ chồng mình chắc?!!!

Dụ dỗ??? Đây là hai từ hết sức mờ ám. Ồ... Nếu mà là 3 năm trước, vấn đề dụ dỗ này rất đơn giản. Chỉ cần mỉm cười, dùng mắt phóng tình chéo chéo là đã xong. Nhưng...làm ơn...Bây giờ đã là 3 năm sau rồi cơ!!! Từ dụ dỗ này, sau này để con cứng của tôi dùng xem ra có ích hơn! Hắc hắc...

- Mẹ! Vấn đề ở chỗ...con là người bị dụ dỗ trước nha!!!

- ...

Mẹ tôi dờ dẫm. Sau đó bà lắc đầu theo kiểu “bó tay toàn tập”, nói:

- Gia môn bất hạnh! Đời sau lại tệ hơn đời trước! Haizzz...

Lúc tôi mở cửa ra, anh không biết đứng đó từ bao giờ, nhìn tôi cười gian xảo.

Tôi hôm đó, tôi về nhà bị anh “dần” một trận trên giường muốn hồn xiêu phách lạc. Mẹ ơi!!! Con gái bất hiếu, quả thật đời sau là tệ hơn đời trước ạ!!! Vấn đề dụ dỗ này, con nghĩ sau này mẹ nên bàn với chồng con thì hơn. T___T|||

26. Chương 25

CHƯƠNG 25.1

NHỚ.

Khoảng mấy ngày sau, tôi vừa mở điện thoại lên thì luật sư của tôi điện thoại đến, hẹn ra ngoài nói chuyện. Tôi nghĩ có lẽ anh đã ký đơn ly hôn rồi.

[Cô Hiểu Nguyệt. Chúng ta hiện tại có thể gặp mặt trao đổi một số vấn đề được không???

- Cũng được!!!- Tôi ậm ừ. Cũng...nên biết chút tin tức về anh chứ.

...

- Á!!!!-Tôi hoảng sợ vô cùng khi nhìn thấy vị luật sư điển trai ngày trước nay mặt mũi bầm tím, thâm đen. Anh ta bị giang hồ “xử” sao???

- Cô Hiểu Nguyệt!!! Cô Hiểu Nguyệt. Đừng sợ, là tôi đây!!!-Anh ấy giải thích.

- Trời đất, chúa ơi!!! Anh bị cái gì mà...te tua như sữa biển vậy hả???

- Là...là...Thật ngại quá. Có một số rắc rối xảy ra nên tôi không thể giúp cô ly hôn được rồi!!!

- Cái gì???

- Mặt mũi tôi thế này là do chồng cô gây ra đấy!!! Tôi vừa nhắc tới hai chữ “ly hôn” thì anh ta liền lao vào đánh tôi...-Anh ấy nghiêm giọng.

Sao có thể chứ?! Mặc dù anh nhiều lúc khùng khùng điên điên nhưng đâu đến nỗi đánh người bừa bãi thế này???

- Tin hay không tùy cô thôi!!! Còn nữa, tôi khuyên cô nên tranh thủ mà về sớm thôi với anh ta đi, nếu không thì đừng hối hận!!!

Nói xong, anh ta bỏ về. Hứ!!! Tôi cứ không thèm đấy. Đã sao???

*****Sunflower

Ở đời có một câu rất chí lý: “Nói trước bước không qua.” Quả thật là vậy!!!

Sáng hôm sau, hương biển cả nồng nàn lướt qua làn váy. Tôi đang ung dung, thong thả đi dọc bờ biển thì phía xa xa có một tốp người hướng tôi chạy đến!!!

Không phải chứ? Tắm biển thôi mà, có cần kéo luôn bà con dòng họ ra đây hay không??? Haizzz...

Nhưng có lẽ tôi đã nhầm, họ tới là để bắt tôi a!!!

-Á!!!!!!!!!!!!!! Mấy người bắt tôi làm gì??? Tôi nghèo lắm nha!!!!!!-Tôi la oai oái. Một người trong số họ nói:

- Bắt cô để lãnh thưởng. Vừa có một vị giám đốc đẹp trai treo thưởng cho ai bắt được cô đấy. Xem ra cô nên cầu siêu ỉnh đi. Vĩnh biệt!!!

- HẢ?????

Một vị giám đốc đẹp trai???? Treo thưởng cho ai bắt được tôi???

Á!!!! Chúa ơi!!! Đồ chồng ngu si!!!!!!!!

CHƯƠNG 25.2

NHỚ.

5' trôi qua...

10' trôi qua...

15' trôi qua...

20' trôi qua...

Trời ơi!!! Tôi chịu đựng vậy là đủ rồi ghen!!!

- Nè, nè, nè...Rất cuộc cái giám đốc đẹp trai mà mấy người nói đang ở đâu vậy hả??? Cứ lòi tôi đi vòng vòng như thế làm chi?! Tôi-là-người mà!!!

- Cô gái ơi!!! Phía trước cơ, rất nhanh, chỉ khoảng 1km thôi à!!!

1...1km á!!!! Có lộn không vậy? Đi bấy nhiêu tôi không say nắng chết thì gót giày cũng mòn luôn a!!!

- Làm ơn! Tôi van mấy người, bắt taxi đi đi!!!-Tôi xuống nước. Tôi có chứng minh nhân dân cơ mà, tại sao bị xiềng xích lòi đi thế này!!! Hứ!

...

Tới nơi, đó là một chiếc xe hơi sang hết cỡ. Nhìn là biết tận thế (Ít ra đối với tôi) tới rồi cơ! Huhu...

- Để cô ấy vào đây đi!!!-“Người nào đó” lên tiếng. Chảnh! Sau đó chìa ra một cọc tiền cho bọn họ. Money!!!!

- Cô! Vào đi!!!-Bọn họ không chút lưu tình đẩy tôi cái vèo vào trong. Chết tiệt cái đám người này!!!

*****Sunflower

- Em có biết nguyên nhân không???

Biết...không biết người ta nói tôi ngu thì sao???

- Em có nên giải thích hay không???

Đương nhiên là...không.

- Em muốn im lặng tới bao giờ?

Tới khi nào anh cũng im luôn mới thôi. Ủa? Mà anh im thì tôi nói làm gì???

- Em nghĩ im lặng là xong ư?

Chắc thế!

- N-h-ấ-t H-i-ể-u N-g-u-y-ệ-t!!!!!!!!!!

- A?!!-Tôi hoang mang đáp lại. Thật là dọa người quá đi!

- Tôi hỏi em tại sao ly hôn??? Em không trả lời, có phải em muốn chôn xác trên xe tôi không hả???

Tôi sợ hãi vô cùng. Bắt đầu bắt chước Ngân Châu hai mắt long lanh, ngập nước. Nhưng làm như cái mặt tôi trời sinh nó gian sẵn hay sao í, anh chỉ cười rồi nói:

- Nhìn như khi bị ép diễn xiếc ấy trời!!!

- TT_____TT

- Nói!!!

- Anh có thể không hỏi không???

- Tất nhiên là...hi hi...

- Hihi...-Tôi nhăn răng cười theo, nào ngờ...

- Không!!!

Haizz...Biết mà!

- Anh chỉ cần ký tên thôi, sau này anh sẽ biết!!!

- Vậy hả???

- Phải!

- Em thích bị treo cổ chết hay là chết đuối???

-...

Tôi bầm, bầm, bầm, bầm...

Tôi chém, chém, chém, chém...

Tôi cào, cào, cào, cào...

Tôi cắn, cắn, cắn, cắn...

Cái đồ đáng ghét này, không bức người ta vào ngõ cụt sẽ chết sao??? Hứ!

- Em...Em không muốn nói!!!

Tôi dù sao cũng không dám khẳng định sự việc ấy!!!

- Em tính làm tôi điên lên hả???

Hai mắt anh đỏ ngầu. Chân mày tẹo nữa là thành một đường thẳng luôn cơ! Tôi sợ hãi hô lên:

- Vì em bị sảy thai!!!

Rồi, hiểu rồi!!!

CHƯƠNG 25.3

NHỚ.

Anh nghe tới câu đó liền ngờ ngàng không thôi. Tôi cúi gầm mặt, trong ánh mắt có chất lỏng lẻo sáng toan tràn ra.

- Cái...cái gì???-Anh hỏi lại một lần nữa.

-...

Tôi im lặng. Không gian tràn ngập sự uất ức và buồn bã. Rốt cuộc anh cũng không hỏi thêm mà lặng lẽ lái xe đi về trước.

Tôi ngoái nhìn khung cảnh đại dương rực rỡ. Một dải mướt xanh hòa vào tầng tầng áng mây trắng muốt. Sóng biển lăn tăn đánh vào bờ làm nhòa đi vết chân trên nền cát. Thoáng nhìn vừa rực rỡ, vừa...bi thương?!

Cái dải đại dương ấy dần xa, dần xa, cho tới lúc thị giác của tôi không còn nhìn thấy làn nước xanh mướt ấy đắm chìm trong màu nắng mướt mà và những gợn mây bông bênh nữa.

Khung cảnh bắt đầu thay đổi. Đầu tiên là đường phố nhộn nhịp dòng người rồi lặng lẽ đi vào con đường rợp bóng cây, vắng lặng hết mực.

- Vì sao lại xảy thai???-Anh cuối cùng cũng mở miệng.

- Té cầu thang.-Tôi nhắm mắt lại, dựa vào ghế. Cảnh vật trước mắt nhạt nhòa dần, sau đó tôi đi vào mộng đẹp.

*****Sunflower

Trời ngả chiều tôi mới bừng tỉnh. OMG~Vây mà cũng ngủ được, tôi thành heo rồi à?!

- Ngủ ngon chứ???

Lúc này tôi mới nhận ra rằng, mình không còn ở trên xe mà đang ở nhà. Phải! Là ở nhà, ngôi nhà mà trước kia tôi chủ động rời đi.

- Ừm???-Tôi còn chưa tỉnh hẳn.

- Hahahaha...

Liền sau đó, tôi không nhin nổi mà ha ha cười. Anh mặc tạp dề màu hồng. Tay trái cầm xoong, tay phải cầm thìa. Sắc...Mắc-cười-quá!!!

- Em bị gì vậy? Khùng rồi ư???

- Anh hóa trang thành ai vậy???

-...

Gì chứ? Bộ giỡn vậy không vui hả???

- Đừng nhớ tới chuyện đó nữa!-Anh nói. Bàn tay vuốt lên tóc tôi. Tôi dĩ nhiên hiểu anh muốn nói cái gì, chỉ là bản thân không đủ can đảm thừa nhận mà thôi. Đó là con anh, anh dễ dàng buông xuôi vậy ư???

- Buồn cũng là vô ích thôi. Những chuyện đã đi qua thì không trở lại được đâu. Yên tâm, dù em có thể nào thì anh vẫn ở đây, vẫn ở bên cạnh em.-Anh tiếp tục.

- Oaoaoa...-Tôi chịu không nổi mấy lời chân thành đó mà khóc òa lên. Huhu...Anh tốt thế càng làm tôi thấy bản thân tàn ác hơn ấy chứ!!! Rốt cuộc anh lời mấy câu này ở đâu ra vậy, cảm động quá! Oaoa...

- Đừng khóc nữa...

Tôi cuối cùng cũng ngưng khóc, có điều...

- Anh à...

- Gì???

- Em biết anh rất tốt bụng, là người chồng tốt nhất mọi thời đại...

- Tất nhiên!

- Nên sau này anh làm việc nhà luôn nhé?!!!

- TT_____TT”

Thật sự mà nói, hừm, tôi cũng không siêng năng là mấy đâu!!!

27. Chương 26

Chương 26: Đối phó những kẻ mặt dày

Sưu tầm

Hôm nay, một buổi sáng đẹp trời và vô cùng mát mẻ. Ngự tại một căn nhà sang trọng có một người đang bùng lên ngọn lửa thù hận. Vâng, chính là tôi-Nữ thần báo thù đây!!!

- Ôi!!! Vợ à...Mới sáng sớm tinh mơ mà em làm cái gì vậy???-Anh dụi dụi mắt, mơ màng hỏi. Cái tên chồng lười nhác này...

Bình!!!!

Một cái gối ôm to oành đập thẳng vào đầu anh, tôi mắng:

- Anh đó!!! Nhìn cho kỹ vào, 8h mấy rồi cơ, ở đó mà tỉnh với chả mơ. Hứ!!!

- ORZ...Kệ nó đi!!! Ngủ thôi.-Anh toan cuộn chăn ngủ tiếp thì...

ẦM!!!!

Tôi không chút lưu tình đập phắt anh xuống giường. Đáng đời tên này!

- Anh đó!!! Ngay cả lí do tại sao em lại té cầu thang cũng không thêm hỏi. Anh! Anh rốt cuộc có còn coi em là vợ không hả??? Anh có tin em lập tức ly hôn đi cưới người khác luôn không???-Tôi phồng má, trừng mắt, gườm anh liên tục.

- Anh không cho phép em làm vậy nha!!!-Anh cuối cùng cũng tỉnh táo, đứng bật dậy hét gào. Khà khà...Còn không phải Nhất Hiểu Nguyệt này lợi hại ư???

- Hứ!

- Ok! Là chuyện gì mà khiến em té cầu thang vậy???

- Là do có người đẩy...

ẦM!!!!!!!

Một tiếng động long trời lở đất vang lên. Mẹ ơi!!! Anh hai mắt đỏ ngầu, tiếng gầm lại tôi như dã thú đói mồi, gầm lên:

- Là-ai??? Tên khốn nào???

Gì chứ? Hung dữ như vậy...Cũng không phải tại tôi chứ bộ. Hứ!!!

- Là...Hồ Lam Như...

- Con nhỏ điên ấy...Chẳng phải em nói nó không gây trở ngại cho em sao???

Tôi chán nản thở hắt một cái, sau đó:

- Anh rốt cuộc có nhớ hay không? Lúc em nói câu đó là một ngày trước, một ngày sau thì nó mới đẩy em mà!!!

- Thế em không sao chứ? Có bị trầy xước ở đâu không? Có bị thương hay không??? Hả???-Anh lo lắng. Sự lo lắng này làm tôi cảm động vô cùng.

Tôi biết. Anh không hỏi tức là muốn tôi không phải nhìn lại những chuyện buồn. Không muốn tôi vì sẩy thai mà chán nản, buông tay cuộc hôn nhân chứ không phải là không quan tâm tôi.

Còn nữa, hiện tại anh quan tâm là tôi. Lo tôi bị thương chứ không phải lo lắng quá nhiều về đứa con. Thật tốt! Một người chồng tuyệt vời như vậy, thật là...

- Em...Sao...Sao tự nhiên em cười thế???-Anh hơi run. Ặc. Hình như tôi biểu cảm hơi quá thì phải?!

- Anh này. Em không sao hết í!!! Nhưng mà...đứa con...

- Anh nói em không nên lo lắng quá nhiều mà. Ok! Nếu em thích thì sau này mỗi đêm chúng ta đều hợp tác để tìm một đứa con khác...

Anh chỉ mới nói tới đó, tôi đã có cảm giác mặt mình nóng đến tận mang tai. Biến thái lại hoàn biến thái!!!

- Yá!!!! Anh chết quách đi!!!!!!!

Tôi đập thẳng cái gối vào mặt anh. Hứ!!!

Từ phía xa, tôi đã nhìn thấy bóng dáng lả lơi của Hồ Lam Như. Hahaha...Giây phút bình yên cuối cùng, gắng mà tận hưởng đi đồ ngu!!!

- Ủa??? Chà, hóa ra là vợ giám đốc ư? Nhìn không ra, sao cô hốc hác quá vậy?! Không phải bị giám đốc ngược đãi đấy chứ?! Ha! Địch thân đến đây đứa đơn ly hôn và đơn xin nghỉ việc à?! Xem ra cô còn chút sáng suốt ha?! Hihi...-Nó xỏ xiên. Tôi mà không nhận chắc này giờ nó phải đi chỉnh hình cái mặt lại vì ăn tát của tôi đấy!!!

- Sao vậy? Bị tôi nói trúng nên ghen ngào ư???

Oẹ!!! Còn bày đặt ghen với chả ngào. Hứ!!!

- Nè!!! Hồ Lam Như, cô nói xong chứ?! Xong rồi nên lột dép mà chạy lẹ đi. Ha?! Tí nữa là chạy không kịp đấy. Lúc đó đừng trách tôi. Nhỉ???

- Nè...

Nó đang định nói thì quản lý kêu nó lên phòng Lâm Thế Ưu. Há há...Kỳ này mày còn không chết ư???

- Sao? Chưa gì muốn tuyển vợ sớm vậy ư?-Nó hất mặt. Cứ như nó chắc chắn sẽ được lấy Lâm Thế Ưu vậy. Ngứa mắt quá!!!

- Tôi cũng muốn đi theo. Để xem anh ấy “tuyển-vợ” thế nào.-Tôi hào hứng. Nó nguýt dài. Tôi im lặng không nói gì.

Action!!!

Trong phòng anh, không khí không nặng nề như tôi tưởng tượng. Anh vẫn còn thoải mái ngồi nghe nhạc kia mà!!!

- Em đến đây làm gì???-Anh nhìn sang tôi với anh mắt ngạc nhiên.

Còn Hồ Lam Như thì đắc ý liếc tôi một cái ý nói: Thấy chưa! Đã nói không cần cô rồi mà!!!

Tôi trừng mắt lại với anh: Bộ em tới không được hả???

Anh chớp mắt, vô tội: Đâu có đâu!!! Nhưng em tới làm anh không nở trị con nhỏ ấy!!!

Tôi lườm lườm, mắt sắc như dao: Hứ??? Đuổi hả??? Dám không???

Anh thu lại ánh mắt vô tội, nghiêm túc: Thật đó!!!

Tôi hừ nho nhỏ: Nhớ đi!!!

- Sếp! Sếp kêu em có việc gì ạ???

Hồ Lam Như thấy nó bị làm lơ lâu quá nên lên tiếng. Tôi cũng nói chen vào:

- Em đi trước đây!!!

Trước khi đi tôi còn bõ ghét liếc nó một cái, rửa: Đi tự tử đi con nhỏ lẳng lơ!!!

Nói vậy thôi chứ tôi đâu có đi đâu xa, đứng trước cửa nghe lén í mà!!!

Haizzz...Ôm cây đợi thỏ, không biết bao giờ thỏ mới ra đây nhỉ???

- Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Trong phòng anh truyền ra tiếng hét vô cùng thê thảm của Hồ Lam Như. Ủa??? Gì vậy ta???

Tôi tò mò dựa càng lúc càng sát vào cửa nên cửa bị bật vào. Tôi chơi với cố gắng giữ trọng tâm để bản thân không hôn đất mẹ bao la. Nhìn anh, cười ngượng ngùng.

Hoàn hồn, tôi mới bắt đầu nhận thức vấn đề, chỉ thấy một trận “bão người” lướt qua. Hồ Lam Như ôm mặt khóc oa oa chạy biến ra ngoài. Sao...sao...sao tôi không hiểu gì vậy nè???

- Anh! Anh làm gì...mà nó khóc như nhà có tang vậy???

- Có làm gì đâu! Chỉ là...“thảo luận” một số việc thôi!!!

Há! Chú ý nhé! Anh ấy nhấn mạnh từ “thảo luận” đấy!!!

- Thật???

- Thật mà!

- Anh có đuổi việc nó không???

- Không!!!

- Hả??? Sao lại thế chứ?! Anh phải đuổi chứ!!!

- Nhưng anh đã cho cô ấy trở thành lao công rồi mà!!!

- Hahahaha...Anh làm rất tốt!!!

Đây là lần đầu tiên tôi mừng khi người khác gặp họa như vậy. Hô hô...Tôi phải nhảy điệu Hawaii để ăn mừng thôi!!!

- Quá khen!!!

Anh vẫn giữ cái vẻ khách sáo đó. Điện thoại tôi vang lên rần rần.

28. Chương 27

Chương 27: Bắt gian

Sưu tầm

- Em nghe điện thoại...

Tôi bước ra ngoài, bắt đầu đổi giọng 180*

- Bà có chuyện gì mà cứ nhầm giờ thiêng điện cho tôi không vậy hả???

[Huhu...]

- Đừng nói với tôi là bị ép gả nữa nha!!!

[Không phải!!! Mà là...là...]

- Là???

[Huhu...Là chồng tôi có...bồ nhí bên ngoài!!!]

- HẢ????????

Tôi há miệng to tới mức nhét nguyên cục gạch vào còn được. Có...có bồ nhí ư??? Bồ...nhí?!

- Ê!!! Gì chứ cái này không giỡn được à ghen!!!-Tôi lên tiếng cảnh cáo.

[ThIỆT ĐÓ!!! BỌN HỌ...bỌN HỌ CÒN DẮT NHAU VỀ NHÀ... LÀM...LÀM...MẤY CÁI CHUYỆN ĐỒI BẠI ẤY NỮA!!! Huhu]

- Sao??? LÀM...ở NHÀ BÀ?!!! CÓ LỘN KHÔNG VẬY???

VỤ NÀY MỚI NGHEN!!! SAO TỪ ĐÓ TỚI GIỜ TÔI CHƯA NGHE VẬY TA?!!!

[Chắc chắn. Lần trước, tôi về nhà bất ngờ, nghe thấy tiếng ư ư a a... Ya!!!!!! Tôi tức lắm nha!!!]

- Rồi bà làm gì? Nắm đầu “quóanh” họ hả???

[Tôi...tôi không làm gì hết á!!!]

- Gì???

Cái này còn shock hơn nữa, tôi là tôi sắp knock out rồi nha!!!

- Ok! Để ngày mai, tôi với bà, cùng nhau đi BẮT-GIAN!!!!

[Bắt gian??? Bắt gian cái gì???

Oh...

My...

God...

- Thì...bắt gian tại giường...

[Nhớ nha! Nhớ bắt gian với tôi nha! Có gì, tôi đích thân cho hấn làm thái giám luôn!!! Hứ!!!!]

X__X”

Vì sao bạn tôi lại là một đứa...bắt...bình thường?!!

Buổi sáng, 7h...Cổng nhà Ngân Châu...

- Nè!!! Bà có chắc giờ này đôi gian phu dâm phụ ấy ở trong đó không vậy?

- Chắc chắn mà...

- Vậy tụi mình đứng đây làm chi? Đi vào!!!

- Ờ...

Tôi với Ngân Châu thật sự là lần đầu tiên trải nghiệm cảm giác làm ăn trộm. Há! Cũng thú vị quá mà!!!

- Đây nè!!!-Cổ Ngân Châu nói nhỏ, ngón tay chỉ vào phòng. Tôi kê tai sát vào cửa, nghe thử, quả nhiên là có tiếng rên ha. Cái tên khốn nạn này!!! Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mù!!!!

- Ngân Châu!!! Bà đi tìm cây chổi, đưa lên đây cho tôi! N-h-a-n-h!!!

Tôi nói như rít qua kẽ răng. Ngân Châu luống cuống lấy cây chổi đưa tôi. Hai bọn tôi cứ như nữ hiệp đập cửa phóng vào. Ý muốn bắt gian tại trận, sau đó đập cho hai con người khốn kiếp ấy một trận ma chê quỷ hờn luôn.

Ai dè...

ẦM!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng phá cửa dứt khoát vang lên. Tuy nhiên, trên giường...không có một bóng người nữa a! Sao...sao kỳ vậy??? Chẳng phải...

- Hai người chơi trò gì vậy???

Chồng của nó ngồi trước laptop, bất ngờ quay lại, cười đều nhìn bọn tôi.

- Ồ...- Hai chúng tôi nhìn nhau ngơ ngác. Nhưng...tiếng rên đó vẫn còn mà?!!

- Anh! Tôi ly hôn với anh!!! Anh ở bên ngoài có bồ nhí đã đành, thế nhưng lại còn đem về nhà. Anh tin tôi cho anh đời này kiếp này chỉ có thể thích đàn ông không hả???

- Hửm??? Cái...cái gì?-Anh ta khó hiểu. Sau đó liền “à” lên một tiếng.

- Em nói cái này?!

Bọn tôi tò mò nhìn vào laptop...Hóa ra...là...phim...cấp 3???

- Hề hề...Sorry bà ghen!-Nó nhìn tôi cười cười. Trời ơi, muốn chém người quá đi mất!!!

- Cô có thể về chưa???

- Hừ! Chào mọi người!!!

Tôi giận đùng đùng, xoay người chạy vù ra ngoài, ném cây chổi về phía nó...

- Á!!!!!!!!!!!!-Nó hét vang lên. Blè! Cho bà chừa nhé!!!

Sau cái buổi sáng “bắt gian huyệt” ấy, tôi đã rất là bức mình. Đùng đùng trở về nhà, mong muốn tắm một cái cho xả xui, nào ngờ...

Lúc đi lên phòng để lấy đồ thì tôi bất giác nghe thấy trong phòng có những...âm thanh rên rỉ. Trời ơi là trời!!!! Hôm nay tôi bị quấy ám ư???

Lâm-Thế-Uu!!!!!!!!!!!!

ẦM!!!!

Tôi đập cửa khí thế xông vào. Anh quả nhiên đang ngồi trước laptop.

- Anh đang xem cái ghê tởm gì vậy hả???

Tôi cau có gắt lên. Anh xoay người lại, mở lớn mắt nhìn tôi sau đó “a” lên một tiếng, toan đóng cửa sổ màn hình thì tôi nhanh tay nhanh chân vọt tới đẩy anh ra.

- Anh thích chết hả????-Tôi rống lên. Đúng! Không sai chút nào!!! Đàn ông là một lũ biến thái!!!!

- Nguyệt, anh..anh chỉ...

- Anh thích xem mấy cái phim này chứ gì???

- Anh...

- Được! Tối nay...-Tôi cầm gối ném vào mặt anh, tiếp.- Anh đi ra phòng khách mà ngủ. Nhé???

- Đừng mà em yêu!!!

- Đẹp đi!!!

ẦM!!!!

Tôi đập một phát vào cái cửa, sau đó lủi đi, lửa giận trong lòng vẫn còn chưa tắt hẳn.

Buổi tối. Ti vi phát toàn mấy chương trình chán ngắt. Một đài thì lia lịa tiếng tây tiếng tàu, nghe hiểu mới lạ. Một đài thì vô vị thấy rõ, MC cười, khán giả cười bởi những câu nói một chút ý nghĩa cũng không có. Còn vài đài thì chiếu mấy bộ phim Hàn Quốc khóc la rên rỉ. Làm ơn! Nhà tôi đâu có tang, nhờ họ khóc mướn hay sao???

Tối hôm nay anh nói là bận rộn cái gì đó, không thể về sớm nên kêu tôi ngủ trước. Haizzz...Chán quá à!!!

...

Nằm trên giường, trần trọc lẩn qua lẩn lại, lâu lâu thì liếc nhìn đồng hồ, trông thấy kim giờ sắp điểm 12h mà anh vẫn chưa về. Tôi giận dữ dùng móng tay cào muống nát cái gối bên cạnh.

Cạch!

Tiếng mở cửa vang lên, tôi vội vã nhắm mắt vờ ngủ say.

Tôi có thể dễ dàng cảm nhận được anh đang tiến gần đến bên tôi. Anh khều khều:

- Ê!!! Dậy đi! Dậy đi!!!

- Cái gì vậy anh??? Người ta đang ngủ chứ bộ!!!-Tôi vờ như bị đánh thức dậy.
Cốp!

- Ui da!!!

Tôi xoa xoa cái đầu vừa bị “ai đó” cốc đến nổ đom đóm mắt.

- Em đừng có xạo! Ngủ cái gì, nhìn gối sạch trơn, không có tí nước miếng nào là biết ngủ giả rồi!!!

- Hứ!!!

Tôi què độ, hết biết nói gì cho cam.

- Anh vác cái thứ gì về đó???

Tôi tò mò hỏi khi thấy anh ôm linh kính mấy thứ gì đó nhìn như...kính thiên văn?!

- À!!! Mình ra ban công rồi nói sau!!!

- ...

- Hóa ra...cái này thật sự là kính thiên văn ư???

- Ừm.

- Có sao băng thật à?! Sao em nhìn không thấy gì nhỉ???

- Em phải nhìn bằng cái này chứ. Đờng ốc!!!

...

- WOA!!! Đẹp thiệt nha!!!-Tôi trầm trồ khen ngợi.

-...

Người nào đó im lặng tập 1.

- Lần đầu tiên em nhìn thấy sao băng rơi nè!!!

-...

Người nào đó im lặng tập 2.

- Anh cũng xem thử đi!!!

-...

Người nào đó im lặng tập 3.

Tôi buồn bực vì thấy mình cứ như đang độc thoại nội tâm vậy, ngẩng mặt lên thì thấy...anh đã ngủ mất rồi.
Haizzz...

Tôi tự nhủ: Người này là khúc gỗ, khúc-gỗ-mục!!! Chẳng có romantic gì hết á!!! Thấy-ghét!!!

29. Chương Ngoại Truyện 2

Ngoại truyện 2: Đàn ông nào cũng là thứ biến thái!!!

Sưu tầm

Một tuần sau đó, tôi lại gặp Ngân Châu. Lần này nó rất ư là thê thảm. Nếu như bỏ nó vào chuồng gấu trúc, đứng gần chắc tôi không biết ai là nó, ai là gấu luôn quá!!!

Hóa ra là thế này:

...

- Ngân Châu! Em ghen hả???-Chồng nó, Tiêu Duẩn, nướg mi hỏi.

- Ghen? Ghen cái đầu anh đó!!! Thứ khùng!!!-Nó tay chống nạnh, mắt trừng trừng muốn so le luôn.

- Nếu không...Vì sao nghĩ rằng...anh có bồ nhĩ?!!-Tiêu Duẩn giở thói lưu manh, tiến đến nâng cằm Ngân Châu lên, bắt nó nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của mình.

- Anh?!! A!!!! Tôi còn chưa hỏi anh, tại sao dám xem mấy cái phim biến thái này??? Hả????

Nó chườg một phát lên cái laptop. “Bộp” một tiếng, màn hình đen thui, hư máy!!! T__T

- Có sao đâu, xem để cung cấp thêm kinh nghiệm...

Vèo...Con chuột máy tính không chút lưu tình đập thẳng vào trán anh ta. Khỏi nói cũng biết người ném là Ngân Châu rồi!!!

Ngẩn ngơ, ngơ ngẩn một chốc, Tiêu Duẩn đột nhiên bật cười.

- Anh bị điên ư??? Cười cái gì???

Một lực mạnh kéo phất Cổ Ngân Châu lại, làm nó nhào về phía trước. Hử?

- Anh...anh muốn gì???-Nó cố gắng giãy ra khỏi vòng tay chặt chẽ như dây trói của anh ấy.

- Anh xem cũng đã ba ngày nay rồi, kinh nghiệm cung cấp cũng khá nhiều, hôm nay anh sẽ hướng dẫn lại cho em. Ha???-Anh ta ngọt ngào dụ dỗ.

- Á!!!!!!!! Khùng hả??? Anh khùng rồi!!!! Anh đi tự tử đi!!!! Đi tự tử đi!!!!!!!!-Cổ Ngân Châu hung hăng gào thét. Tuy nhiên không cách nào thay đổi được số phận, nó vẫn bị nhấc bổng lên, ném thẳng lên giường.

- Anh xéo ngay!!! Đồ biến thái!!! X-é-o!!!!

Thật sự mà nói, Cổ Ngân Châu chỉ biết nói cứ không biết làm. Nó dọa là dọa thể thôi, nhưng mà nó hiền khô à!!! Lần này, Tiêu Duẩn có lợi quá rồi!!!

...

Kích thích trải qua 2 tiếng đồng hồ dần thoái lui. Trán Cổ Ngân Châu lấm tấm mồ hôi, mắt mơ màng như bị chấn bởi một tầng sương, hai má hồng hồng, tay chân xụi lơ không có chút lực.

- Kinh nghiệm này có vẻ tốt nhĩ???-Tiêu Duẩn đùa dai. Ngón tay miết nhẹ lên khoe mắt, lau giọt nước mắt ướt ươn cho nó.

- Tôi nhất định chém chết anh!!!-Ngân Châu mắt trừng lên. Giọng nói có phần dịu dàng hơn, nghe giống như là không nhẽo chứ không giống cảnh cáo.

- Anh sẽ thử chờ ngày đó tới!!!

- Cút...xéo!!!

...

- Haizzz...Cho nên bà mới thăm thương thể này???-Tôi hỏi.

- Cả tuần này luôn á!!!-Nó mếu máo, nhìn thật là tội nghiệp.

- Hix! Tôi thông cảm mà. Thông cảm mà!!! Cuối tuần này, tụi mình đi chơi! Ha???

- Nữa hả??? Thôi!!! Tôi không muốn lại bị...-Nó hoảng loạn.

- Bà dốt!!! Đi một chút thôi, nửa ngày là được. Viện có đi mua sắm là ok!! Há???

- Được không?

- Được! Được mà!!!

- Ủ! Tôi thử!!!

30. Chương 28

Chương 28: Cãi nhau

Sưu tầm

Hai ngày sau...

Buổi tối, tôi trông ngóng anh về nhà. Vậy đó!!! Đờn nó chán vậy đó!!! Hứ!!!

- Vợ yêu...hức...à!!!-Tiếng anh vọng lên ngoài cửa. Nghe hình như...đang say rượu thì phải???

- Trời đất ơi!!! Anh...anh làm gì mà...mà...say tới càn dạng này???

- Vợ...à...hức...chúng ta...hức...đi ngủ thôi!!!-Anh dường như không nghe thấy, tiến tới gần ôm eo tôi, mang lên phòng. Thực ra giống xách hơn đó!!!

- Anh...anh...buông em ra! Buông ra!!!!-Tôi mặt đỏ ửng, giãy giụa mãi cũng không thoát được.

Phịch.

Anh không tốn chút sức ném tôi lên giường.

- Anh khùng rồi!!!

Bốp!!!!

Tôi nhắm mắt đập một phát, anh không hề phòng liên ngã xuống giường luôn.

- Em làm gì vậy hả?????-Anh tức giận.

- Anh...anh...anh dám quất em hả???

- Không ngoan gì cả!-Anh lắc đầu nói, xoa đầu tôi tiếp lời.- Bông Nhỏ!!! Ngủ ngoan nào!!!

Hả??? Bông...bông..Nhỏ???

- Anh!!! Cái đồ Sở Khanh chết tiệt này!!! Có phải anh có thêm cô gái khác ở ngoài không hả??? Hả???-Tôi giận dữ.

- Bông Nhỏ! Ngoan, cùng đi ngủ nào!!!

- Tôi không phải là Bông Nhỏ của anh, tôi là Nhất Hiểu Nguyệt!!!!!! Là v-ợ anh nha!!!!

- Đang tối! Ngủ đi!!!

Anh gác tay lên ngực tôi, bắt đắ dĩ tôi phải làm cái gối ôm tên là “Bông Nhỏ” của anh.

Lâm Thế Ưu!!! Sáng mai anh đừng mơ tôi tha cho!!!

Chối lông gà. Đã có!

Thước cây. Đã có!

Dép. Đã có!

Carvat. Đã có!

Gối ôm. Đã có!

...

Ok! Tất cả “vũ khí” đã có rồi, chỉ còn chờ...ai đó tỉnh dậy mà thôi!

Mất tôi như tia laser level super bắn lia lịa về phía anh đang ngủ say sưa trên giường. Tối hôm qua, anh cứ luôn miệng gọi Bông Nhỏ. Hứ!!! Cái con nhỏ ấy là ai chứ?!!!

Tôi thao thức cả đêm để nghĩ về nhân vật này. Cái tên này bắt đầu “ngựa quen đường cũ” từ hồi nào đây?!!!

- Oáp!!! Ngủ đã quá!!! Ủa??? Vợ yêu?! Em...em...những thứ này để làm gì???-Anh ngồi dậy, nhìn tôi với vẻ mặt nghi ngờ. Tôi cười xạo:

- Hihi...

- ...???

- Những thứ này...dùng để...ÁM SÁT ANH ĐÓ!!!!

- Á?!!! Tại sao chứ??? Why? Why??? Wh...

Bốp!!!

Anh chưa kịp nói hết thì tôi đã quăng cho anh một cái tát muốn treo quai hàm. Dám giỡn mặt à?!

- Anh mau nói cho tôi nghe. Thành thật đi! Anh có phải có người con gái khác bên ngoài không??? Nói!!!-Tôi cầm chổi lông gà, nện lên bàn.

- Oan cho anh quá!!! Anh đâu có dám đâu!!!!

- Không dám tức là anh muốn mà không dám chứ gì??? Đúng không??? Anh! Anh...

- Em nghĩ đi đâu thế? Anh chỉ có mình em thôi à!!!

- Tôi mà tin là tôi chết liền!!!

- Em không tin???

- Không tin!

- Hix! Anh...anh phải làm gì em mới tin?!

- Anh mau trả lời cho tôi nghe. Bông Nhỏ là ai????

- Hả??? Bông...Bông...Nhỏ???

Tôi nhìn nhăm ư??? Hình như anh đang...đỏ mặt lên thì phải?!!

- Anh....anh không biết!!!

- Anh nói dối!!! Hôm qua anh cứ luôn miệng gọi “Bông Nhỏ! Bông Nhỏ đi ngủ với anh!!!”. Huhu...Anh gạt tôi!!!-Tôi giận dữ, trong lòng còn có chút ầm ức.

- Anh...anh...

- Tôi không muốn nói chuyện với anh nữa. Sau này anh đi mà lấy con nhỏ ấy luôn đi!!! Tôi không thèm ở với anh nữa!!!

- Em!!!

...

Đồ tồi tệ!!! Tồi tệ!!!!

Tôi giận dữ lao ra ngoài. Mấy cái “vũ khí” ấy cũng chẳng thèm động tới để dạy dỗ anh! Bây giờ cái tôi muốn là biến khỏi chỗ này!!!

Nếu như là trong tiểu thuyết, nam chính sẽ đuổi theo nữ chính, kế tiếp là trời sẽ đổ mưa, hai người họ nắm tay nhau. Nam chính an ủi nữ chính rồi cả hai cùng trao nhau nụ hôn nồng ấm dưới màn mưa.

Thế nhưng, đây là cuộc sống thực tế. Anh thật sự không đuổi theo tôi. Đáng ghét!!!

Đúng thế! Trời đã đổ mưa, nhưng “nam chính” của tôi lại biệt tăm. Huhu...Anh thật sự đi theo con Bông Nhỏ gì đó rồi ư???

- Oaoaoaoa....

Tôi đứng giữa màn mưa, khóc òa. Vô tư mà không quan tâm đến ánh mắt của mọi người.

- Nhìn cái gì chứ??? Chưa thấy người khác khóc hả??? Hả???-Tôi hét lên với bọn họ. Tiếp tục khóc. Bỗng dưng cảm thấy hình như có ai đang che dù ình.

- A?! Anh...

Tôi tưởng anh hối hận đuổi theo tôi. Đang chuẩn bị hét lên, ôm chầm lấy anh thì phát giác, hóa ra không phải là anh.

- Em đứng đây khóc như vậy...Chắc là có chuyện buồn?!

- Nhảm! Không buồn thì tôi đứng khóc làm gì? Buồn bắt tôi cười hả? Tôi chém chết người đó luôn á!!!

Tôi dù đang buồn nhưng cũng không che giấu tính đanh đá của mình.

- Em rất là chân thật!!!

-...

- Thế gian vẫn còn người tốt sao???-Tôi nghi ngờ. Nhìn kỹ lại, hần quả thật...rất là đẹp trai. (Kém chồng tôi một chút!!!)

- Em nghĩ tôi là người xấu ư???

- Ai biết! Bây giờ Thạch Sanh thì ít, Lý Thông thì nhiều mà!!!

- Nhà em ở đâu? Tôi đưa em về!!!

- O...

- Đừng có lo lắng quá!!! Tôi không phải người xấu!!!

- Cũng được!!!

Tôi nhận lời. Và đây chính là nguyên nhân gây tai họa về sau...

1PM...

Tôi trần trọc mãi mà không ngủ nghĩ gì được nên lang thang lên mạng, vào mấy trang web game chơi cho đã. Đang chơi giữa chừng thì bỗng sực nhớ tới anh chàng í.

Kể ra anh ta...không hẳn là quá tệ. Ngoại hình rất là tốt, tính tình hòa nhã như vậy, gia cảnh mặc dù chưa biết rõ nhưng để đoán ra con người ưu tú kiệt xuất như vậy chắc hẳn là không tầm thường. Hơn nữa, đồ anh ta mặc nhìn không rẻ đâu!!!

"Nhờ cơn gió thoảng qua tai anh nhẹ nhàng nói với anh thêm bao điều,

Rằng em hay đếm lá rơi trong đêm một mình khẽ nghĩ suy về anh,

Cứ ôm nhớ thương tương tư một người nhói đau lòng nhắc tên anh.

Và rồi cứ thế giấu kín trong lòng em mãi mãi waiting for you..."

(Yêu lặng_Bonnie Thiên Ngân)

Tôi đang miên man chìm vào dòng suy tư thì điện thoại vang lên.

- Á à!!! Ngân Châu!!!! Lần trước bà làm tôi quê độ, tôi còn chưa tính sổ với bà, hôm nay bà to gan nộ mạng hả???

Mới nhìn thấy số điện thoại, tôi đã ngoác mồm ra mắng xối xả.

[Bà ngưng đi!!! Cái chuyện đó tính sau. Bà ăn ở thất đức vừa phải thôi chứ, giận dữ chuyện gì thì về nói cho rõ ràng. Bây giờ nếu bà còn là người thì mau đến bệnh viện X nhanh lên. Chồng bà đang ở đây nè!!!!!!!!!!!!!!]

Nó la thiếu điều muốn rách màng nhĩ tai tôi luôn. Nhưng bây giờ bỗng dưng tôi thấy lo ơ là lo. Vì vậy không nghĩ ngợi nhiều mà tranh thủ sửa soạn đi đến bệnh viện X.

...

- Bà làm vợ vậy đó hả???

- Biết rồi! Biết rồi!!!! Nói hoài luôn á!!!-Tôi chán nản.

Suốt từ cổng bệnh viện đến phòng bệnh nó cứ lèm bèm giống như người nằm là chồng nó chứ không phải chồng của tôi vậy!!!

- Nói hoài mà bà cũng bỏ ngoài tai à!!! Bà đó nha, không biết học đâu ra cái thói vô tư vô tâm đó, tôi là tôi thấy không được rồi nha!!!

- Trời ơi là trời!!! Bà quên rồi hả??? Người đang nằm viện là chồng tôi, là-chồng-tôi!!! Không phải chồng bà, bà làm gì mà cần nhằn miết vậy!!!!-Tôi bực bội. Là anh sai trước mà, tại sao ai cũng chĩa mũi về phía tôi chứ!!! Hứ!!!

...

Bình!!!

- Á!!! Mẹ???-Tôi xoa xoa cái trán sưng vều lên vì bị mẹ vỗ cái bốp.

- Con nhỏ này!!! Mày chết đi, chồng mày như vậy mà mày còn lêu lổng đi chơi à!!! Mày tin chuyện này mẹ ày một trận không hả????

....

5s tự kỷ.

Tại sao?

Tại sao???

Tại sao ai cũng bênh vực anh???

Tại sao?

31. Chương 29

Chương 29: Bông nhỏ không phải là người

Sưu tầm

- Anh còn tưởng bị vợ bỏ rơi rồi!!!-Anh đáng thương hể hể nói.

- Em cũng định rồi đó!!! Nhưng vì...một-số-người gây áp lực quá lớn nên em đành chịu vậy!!!

- Hihi...

Bình!!!

Tôi tức giận đập tay lên bàn. Nói như hét:

- Cái gì??? Còn cười??? Anh còn không nói con Bông lớn bông nhỏ gì của anh là tôi chém chết anh luôn đó!!!!!!!!!!!!

- Em à! Thực ra...Bông Nhỏ...không phải là người đâu!!!

???

Tôi hóa đá. Không phải là người??? Vậy thì là quỷ ư???

- Đó...là con chó. Con chó ấy tên là Bông Nhỏ.

Con...con chó??? Mặt mũi tôi đoan trang thế này...lại đi ghen...với một con chó??? Huhu...Nhục quá!!! Để tôi chết đi cho xong!!! Huhu...

- Haizzz...Vốn dĩ anh không định nói ra, nhưng thấy em...ghen tuông dữ dội như vậy xem ra anh phải nói rồi!!!-Anh thở dài. Tôi bán tín bán nghi nhìn anh.

- @#%*%@%^&///...???...!!!!...T____T...^O^-Anh kể liên miên ột hồi. Tôi nghe xong, ngây ngất mất 3s sau đó cười ha hả. Có ai thăm người bệnh mà khủng như tôi không trời!!!

...

Hồi lúc anh 5 tuổi, ba mẹ anh đem về con chó nhỏ, anh đặt tên cho nó là Bông Nhỏ.

Anh rất là thương nó, xem phim cũng cùng nó xem. Anh nâng niu nó như vậy, yêu thương nó như vậy nhưng ba mẹ anh lại đem Bông Nhỏ cho người khác. Khi anh đi học về, anh tìm mãi không thấy Bông Nhỏ, sau khi biết ba mẹ đem nó đi, anh òa khóc. Giận dỗi 3 ngày trời.

Về sau, ngay cả lúc đã lớn, đã trở thành người đàn ông cứng chạc, anh cũng muốn nuôi một con chó nhỏ, xem nó là Bông Nhỏ để đối đãi. Đáng tiếc, chó chưa tìm đến cửa thì tôi đã vác xác đến. Vậy là, cái đêm đó anh say đến mơ mơ hồ hồ, nhìn kiểu gì từ một cô gái dễ thương như tôi lại hóa thành con chó Bông Nhỏ nhà anh!!!

- Em không được cười!!!!-Anh đỏ mặt tía tai.

- Hahaha...

BINH!!!!!!!!!!

- Mẹ?!!! >O

- Con nhỏ này!!! Vậy mà còn cười được hả???-Mẹ hét oang oang. Tai tôi thiếu điều muốn điếc luôn.

- Đâu có đâu!!!

- Thôi mày biến về!!! Đứng đây cười nữa thì người khác tưởng mẹ mày có đứa con bất bình thường.

Tôi dỗi, đi về luôn!

Bốp.

- O???

Tôi luống cuống, va vào một người cao lớn.

- Là anh???-Tôi ngỡ ngàng. Hóa ra là anh chàng lịch thiệp lần trước tôi gặp trên đường.

- Là em???

Anh ta hình như cũng nhận ra tôi rồi.

- Xem ra chúng ta...thật là có duyên.

- Vô duyên thì có!!!-Tôi nói nhỏ đủ nghe. Định đi lướt qua anh ta thì bị anh ta chặn đường lại.

Anh ta muốn gì đây???

Tôi trừng mắt lên:

- Ủa??? Đường này của nhà anh hay sao mà dám cản tôi??? Hả??? Hả???

- Em nói đúng rồi đó!!! Hihi...Bệnh viện này của nhà anh nè!!! Hihi...Cho nên đường này cũng là của nhà anh luôn!!!

T____T

Đúng là thứ mặt dày, mặt dày như da hải cẩu!!! Huhu...Đúng là ra ngô gặp ma mà!!!

- Anh làm ơn xéo đi cho tôi!!! Xéo ngay khỏi tầm mắt tôi!!!-Tôi lớn tiếng. Không biết vì sao tôi lại có linh cảm anh ta...không phải là người tốt!!!

- Haha...

Anh ta đổi giọng cười vang. Khom người siết chặt cầm tôi, nhìn xoáy vào ánh mắt giống như đang thôi miên tôi vậy.

- Em đang làm gì vậy Nguyệt??????????

Một tiếng hét vang lên rân trời!!! Tiêu rồi!!!

Á a a a a a!!!!!!!!!!!!

32. Chương 30

Chương 30: Ghen

Sưu tầm

- Em đang làm gì vậy Nguyệt??????????

Một tiếng hét vang lên rân trời!!! Tiêu rồi!!!

Á a a a a a!!!!!!!!!!!!

- O...Em...em...

Tôi đang định lựa lời giải thích cho anh bớt giận. Huhu...Tại sao tôi lại rơi vào cái diễn cảnh thê thảm này chứ???

Nhìn từ góc độ của anh, bọn tôi giống như là đang...hôn nhau!!! T__T

- À!!! Hóa ra đây là người lần trước làm em khóc hả Nguyệt???-Thằng cha kẻ bên giống như châm dầu vào lửa. Bồi thêm một câu làm tôi như muốn té xuống vực.

- O...

- Xin chào!!! Tôi là Nghiêm Vĩ-Anh ta cười cợt, đưa tay ra muốn bắt tay anh.

- Em giải thích đi!!!-Anh không màng tới cái tên Nghiêm Vĩ ấy, nhìn tôi chăm chăm. Tôi cũng đâu phải là tội nhân thiên cổ đâu!!!

- Em nói đi Nguyệt! Vừa nãy tại mình làm cái gì? Hừm???

- O...O...

- Nguyệt! Theo anh!!!

- Anh muốn làm gì vậy??? Đây là bệnh viện mà!!! Hết giờ thăm rồi!!! Em muốn đi về a!!!

Anh siết chặt cổ tay tôi, ném phắt lên giường. Cũng lúc đó, y tá đi vào giống như để xem người nhà bệnh nhân có về chưa vậy. Tôi định đứng dậy rồi đi, thì anh kéo tôi bỏ phắt vào tủ đồ.

Ít phút sau thì anh kéo tôi ra. Từ đầu tới cuối không nói câu gì hết.

- Anh...anh...làm gì vậy?

- Thằng hồi nãy là gì của em???-Anh siết cầm tôi, ép tôi nhìn thẳng vào mắt anh.

- Là...là...người dùng nước lã.

- Đến mức này em còn giỡn hả???

- Em..em nói thiệt mà!!!

Oan cho tôi quá đi!!! Oan hơn Thị Kính nữa đó!!!

- Hừm!!

...

Anh nằm lên người tôi, trọng lượng cả hai dồn hết lên cái giường đơn trong phòng.

- Anh...anh không phải...không phải...

Anh đặt lên môi tôi một nụ hôn mạnh bạo. Sau đó chỉ tốn một chút sức đem bộ đồ trên người tôi tháo xuống. Mắt tôi trợn trắng thiếu điều muốn rách mắt luôn.

- Em còn không mau nói sẽ thật sự có chuyện đó!!!

- Em đã nói rồi, em không quen hắn!!! Không quen mà!!!

- Ngoan cố!!!

Huhu...Đồ gà mái!!! Sao tôi nói hoài cũng không thấu hiểu vậy?!!

Bàn tay anh vuốt ve cổ tôi, sau đó đặt một nụ hôn lên cổ. Tôi không kiềm được bật ra tiếng rên nho nhỏ. Nghiêm Vĩ chết tiệt!!!! Mi hại chết ta rồi a!!!

...

Lý trí tôi bắt đầu bị những hành động ác ôn của anh làm lu mờ. Chân không tự chủ đem quần quanh hông anh, tay thì choàng lên cổ anh, rướn người áp sát người anh. Không gian im lặng đắm chìm trong dục cảm đầy kích thích.

2 ngày sau...

- Thật sự là người ta không biết gì về tên ấy mà!!!

Kể từ cái ngày mà tên quý ấy xuất hiện, anh bắt đầu thường xuyên tra khảo tôi. Haizzz...Đúng là mỹ nhân thì có quá nhiều nỗi khổ à nha!!! Hồng nhan bạc mệnh a. Huhu!!! (Hồng...hồng nhan hã trời???)

- Em nói thì hay lắm! Thử là em nhìn thấy anh hôn Lam Như thử coi!!!

- Trời đất!!! Đã nói không có hôn mà!!!

- Em tại sao quen biết hắn???

- Haizzz...Là nhờ anh đó!!! Ngốc!

- Anh??? Hồi nào???

- Là vậy...#\$\$\$@\$^**)*#...???...!!!...0_0...>_

- Hóa ra là vậy! Sau này, em gặp hắn là phải tránh đi biết chưa?!

- Cần anh nhắc hã??? Hứ!!!

Tôi vừa đi ra khỏi bệnh viện thì bắt gặp Nghiêm Vĩ tình cờ đi ngang qua. Ban đầu anh ta có chút ngỡ ngàng nhưng sau đó nhanh chóng bắt chuyện:

- Hahaha....Hai ta thật sự là có duyên. Nguyệt?

- Im đi!!! Đồ ôn thần!!!-Tôi lườm.

- Em có rảnh hay không???

- Không! Rất là bận!!! Bận lắm nhá!!!-Tôi nói với giọng điệu mười phần không có thiện cảm.

- Bận??? Lại là...“làm chuyện tốt” với ông xã khó tính ư???

- Anh!!!

Bình!!!

- Á!!!

Tôi một phát giẫm lên chân hắn. Cái đồ tà lơn!!!!

- Sau này cấm anh bắt chuyện với tôi nghe chưa? Đồ bệnh hoạn. Bệnh đại!!!! Hứ!!!

- Nguyệt!!!! Nguyệt!!!!

Mặc xác hắn phía sau kêu réo đầy lưu lưu luyến luyến, tôi vẫn ung dung ngẩng cao đầu đi thẳng.

Thấy mấy hôm nay anh giận lấy như trẻ em lên ba tôi cũng phải đau đầu tính kế lắm chứ!!!

Nhưng hình như tôi bị khủng hay sao í, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một cách là...dụ dỗ anh ấy. >__

Tôi ăn cơm no say, sau đó chọn lấy bộ áo ngủ gợi cảm nhất mà hồi kết hôn mẹ và con nhỏ Ngân Châu tặng lấy cho tôi, nhưng vì tôi thấy bộ này...mặc mà như không mặc nên giấu nhem luôn. Không ngờ...bây giờ...Huhu...

- Em...em...em...

Anh vừa mới xuất hiện ở cửa đã trở mắt nhìn tôi. Ban đầu tôi cũng hơi bất ngờ nhưng sau đó thì nhớ tới mục đích của mình nên ẻo lả, duyên dáng bước tới áp sát người anh.

- Có phải em thấy anh dạo này hồ hững, có vẻ không quan tâm em, nên mới bày kế này dụ dỗ anh đúng không???

Tôi bắt đầu diễn trò “lùi một bước, tiến ba bước”.

- Rồi! Anh không thích thì thôi. Em lập tức đi thay bộ khác, bảo thủ hơn, kín đáo hơn. Ok???

- Khoan nào!!! Em...mặc như vậy cực kỳ hấp dẫn.

- Anh?!

Tôi giả vờ quay lưng bước đi. Anh phía sau siết lấy eo tôi, thật chặt!

Anh đem tôi lên giường, một tay với lấy tắt hẳn đèn ngủ.

Trong bóng tối, trừ thị giác thì các giác quan khác của tôi nhạy bén hơn cả. Tôi có thể cảm nhận thấy cả người anh nóng hổi lên. Váy ngủ của tôi bị vén lên nửa người, không khí trong phòng hơi bị lạnh nên tôi rùng mình lên một cái.

- Hắc hắc...Sao em không làm như vậy sớm nhỉ???

Hừm!!! Hèn là tôi chưa nói bản thân đã xị “một ít” nước hoa Midnight poison...Ok! Thật ra là xị hết nửa chai. Huhu...

- Em rất hấp dẫn ư???

- Quá hấp dẫn!!!

Reng reng...Điện thoại của tôi vang lên. Anh hậm hực:

- Thật là mất hứng chết đi được!!!

- Hihi...Vậy thì em không nghe điện thoại là được!

- Tốt quá!!!

Anh lột váy ngủ của tôi ra, mạnh dạn đè sấp lên người tôi. Nụ hôn đầu tiên thì dịu dàng vô cùng, nụ hôn thứ hai thì hơi mạnh mẽ, còn nụ hôn kế tiếp thì cuồng nhiệt vô cùng. Nụ hôn bắt đầu di chuyển dọc xuống ngực, nơi đó bị anh mút chặt, đau đến chảy nước mắt.

- Đau a!!!-Tôi rên nho nhỏ.

Tiếp đó anh đem nụ hôn đặt lên tai, lên cổ...

Không khí trong phòng từ lạnh chuyển sang nóng như nước sôi. Tôi bắt đầu thở gấp, anh nâng đùi tôi lên, đem thân thể cường tráng áp sát vào người tôi...

33. Chương 31

Chương 31: Bị gạt mắt rồi

Sưu tầm

"Tôi đang nằm ngủ. Ngủ rất là ngon. Tỉnh thoảng lại quàng tay qua ôm lấy anh...

- Yáaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!! Dâm nữ!!!!

Một tiếng hét vang lên ầm ầm. Tôi mất mơ màng không nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

- Ngân Châu??? Mẹ??? Hai người làm gì ở đây???

Tôi vừa vỗ cái đầu đau buốt vừa hỏi họ với giọng ngạc nhiên.

- Bà...bà...sao bà phản bội Thế Ưu vậy hả??? Hả???-Ngân Châu thét lên. Tôi không hiểu gì, mặt cứ đờ ra.

- Bà nói gì vậy???

- Em còn giả ngây???

Vừa khi đó thì anh xuất hiện, ở trước mặt tôi nói với giọng phẫn nộ. Ủa??? Anh...anh đứng đó vậy người nằm kế tôi...là ai???

- A!!!!!!!!!!!!!! Sao lại là anh??? Nghiêm Vĩ???????

Tôi bất ngờ khi thấy Nghiêm Vĩ nằm kế mình, giống như vừa mới...vậy. Chuyện gì đây???

- Tại sao bà làm vậy???

- Hiểu Nguyệt ngốc!!! Mà không có đạo đức ư???

- Em dám sau lưng phản bội tôi ư???

Ba người họ thi nhau bồi cho tôi mấy câu mắng nhiếc, tôi ngây ra hết 6s. Tôi...tôi...nằm cạnh Nghiêm Vĩ?! Chuyện này là thế nào???? Hả???

- Mọi người hiểu lầm rồi!!! Tôi không có!!! Không có!!!!!!!!!!!!!!

- Á!!!!!!!!!!!!!! Tôi không có!!!!!!!!!!!!!!

Tôi la lên ầm ầm.Sau đó mới phát hiện...hóa ra chỉ là mơ!!! Phù!!!

- Hả??? Hả??? Có chuyện gì??? Chuyện gì???

Anh nằm bên cạnh cũng bị tiếng hét khủng bố của tôi dọa cho tỉnh dậy. Cũng phải thông cảm cho tôi chứ!!! Gặp trường hợp thế này, không gắt là phước!!! Huhu...

Tôi ngồi trên du thuyền, đầu óc vẫn miên man suy nghĩ về giấc mơ đó. Haizzz...Thật khiến người ta đau tim quá đi!!!

Yá!!!

- Nguyệt?!

- Sao lại là anh nữa hả???

Thằng quỷ này là cái giống gì mà đi đâu tôi cũng gặp hết trơn vậy nè!!!

- Lại là??? Phải rồi! Em làm như vậy là không công bằng nha! Em biết tên anh rồi, còn tên em anh vẫn chưa biết!!!

- Anh chẳng phải gọi tôi là Nguyệt sao??? Hử?

- Họ tên luôn kìa!!!

Ngủ sao khai thiệt. Giống như hồi đó tôi hay gạt mấy sao đỏ trong trường mỗi lần đi học trễ í: Khai tên giả!!! ^____^

- Lưu Linh Nguyệt!!!

- WOA!!! Tên hay ghê nha!!!

May mà không bị phát hiện!!! Hên ghê.

- Em thật là tuyệt vời, ngay cả cái tên nghe cũng dịu dàng. Mặc dù hơi tiếc...

Giọng hần đột ngột dịu lại. Khỏi nói cũng biết về sau là gì, chắc chắn lại là “đáng tiếc tính nết thì quá trái ngược!!!”

Cho nên chắc ăn, tôi lườm hần một cái ý bảo hần câm miệng lại!!!

Tôi chán nản call cho Ngân Châu, đường mật rủ rê:

- Hello!!! Goodluck to you!!!

[Hở...]

Rùng mình! Mẹ ơi!!! Giọng này, giọng này...nghe sao giống mấy con ma trong phim kinh dị quá vậy hả???

- Ngân Châu dễ thương đó hả???

Tôi thảm thính.

[Là tôi nè!!!]

Giọng nói đó yếu ớt vang lên, nghe sờn cả da gà. Hix!!!

- Bà ổn không???

[Không!]

- Ngày mai đi chơi đi!!! Tôi xin phép chồng tôi rồi!!! Nha???

[Nếu như ngày mai bà tới hốt xác tôi thì được liền!!!]

- Bà đừng nói với tôi là bà bị gì nữa à nha?!

[Chính xác!!! Sinh tôi ra là mẹ, hiểu được tôi không ai ngoài bà!!!]

Hả???

O_____o????

- Vậy rốt cuộc có đi không?

Nó đột nhiên hét toáng lên, giống như muốn cho tôi nửa đời còn lại điếc luôn á!

[ĐI!!!! ĐÁNH GẤY CHÂN TÔI CŨNG LẾT MÀ ĐI!!! TỐT NHẤT LÀ ĐI 7 NĂM LÊNH ĐÊN TRÊN BIỂN NHƯ HẢI TẶC VÙNG CARIBE LUÔN ĐI!!!!!!]

Hơ hơ...Nó là bị ma nhập hay sao???

- Tôi...tôi nghĩ...chắc không cần vậy đâu! Nhỉ???

[Hừm!!! Tóm lại, tốt nhất là tránh khỏi tên Tiêu Dẫn đầu trâu mặt ngựa là ok!!! Hé hé!!!]

Cái này là chắc 100% nè, thế nào chuyện này cũng dính lú đến chồng nó à!!! Nói không đúng là học máu liền!!!!

Tối khoảng 11h...Bến xe...

Không khí im lặng, hơi lạnh vây lấy tôi. Tôi hai chân hai tay lạnh cóng xách valy đi qua đi lại, vừa đi vừa dõm mắt đợi Ngân Châu đến. Mẹ ơi!!! Lạnh chết con mắt!!!

Vào giờ này bến xe thật sự rất ít người, chỉ còn khoảng 3, 4 người gì đó mà thôi.

Đang yên bình, đột nhiên...

- Áaaaaaaa!!!!!!

- Ngân Châu???

Tôi xoay ngang xoay dọc tìm vị trí phát ra tiếng hét. Từ xa hiển thị một cảnh tượng rất chi là...hùng hậu.

Một toán người mặc toàn đồ đen như đũa ma rượt theo một cô gái mặc áo màu vàng chói lòa là Ngân Châu chạy bán sống bán chết.

Nó chạy tới gần, kéo phắt tôi núp sau xe. Tôi thì tháo trách:

- Bà làm gì vậy??? Cướp ngân hàng hay sao mà...

- Mau tản ra tìm họ đi!

Giọng nói này là của??? Chồng Ngân Châu???

Cổ Ngân Châu ra hiệu cho tôi im lặng, cả hai nhanh chóng chuồn vào trong xe, yên vị ở hàng ghế áp chót. Người cúi thấp tới mức không còn thấp hơn nữa.

May thay, khi đó xe đã khởi động rời khỏi bến xe. Hú hồn!!!

- Trời đất!!! Bà làm gì vậy???-Tôi gất.

- Thì đi chơi với bà.

- Vậy sao chồng bà cho người bắt bà về?!

- Thì...

- À!!! Chắc là bỏ trốn, không xin phép chứ gì???

- Hihi...

- Vậy mà ban đầu tôi còn tưởng bà tính bắt chước Mộc Quế Anh tòng quân đánh giặc. Hề hề!!!

- Bà....làm gì mà mặc đồ chói dữ vậy hả???

Thảo nào hồi nãy bị rượt tới tận đây! Haizzz...

- Tôi, tôi...

- Hừm!

...

Lúc thuê nhà trọ. Chủ nhà nói có một căn phòng giảm giá 50%. Tôi đang định thuê thì Ngân Châu kéo tôi tới một góc thì thầm:

- Nhà mà giảm giá kiểu này....

- Sao???

- Hừm!-Nó hắng giọng, tiếp.-Một là có ma. Hai là bị hổng. Ba là...

Nó đột nhiên lưỡng lự làm tôi càng tò mò hơn, giục nó nói nhanh.

- Ba là...có biến thái!!!

Ba chữ cuối nó chỉnh volume nhỏ hết cỡ.

Tôi hóa đá mất 2s rưỡi.

Tôi còn sợ biến thái sao??? Ở nhà không phải cũng gần gũi một tên biến thái sao???

Sợ cái gì nữa chứ!!! Haizzz...

Kết quả. Tôi cóc đầu nó một cái rồi tiến tới tỏ ý muốn thuê căn phòng ấy.

Cổ Ngân Châu thật sự nói rất là thiêng a! Căn nhà trọ của bọn tôi không có ma, không bị hổng nhưng...có biến thái!!!!!!!!!!!!!!

Nửa đêm, tôi đang say sưa chìm trong mộng đẹp thì...cộp, cộp, cộp...

Có tiếng bước chân???

Ma thì không thể phát ra tiếng rồi cơ! Chẳng lẽ...trộm?!

- Ngân Châu!!!! Ê! Dậy đi heo!!!!

Tôi hơi sợ, lay lay nó tỉnh dậy. Nó “ưm” một tiếng, quay người ôm chăn ngủ tiếp. >_____

- Dậy đi!!! Lẹ!!!-Tôi tức mình nhéo nó một phát, gõ lia lịa lên trán nó.

- Ừm!!! Để tôi ngủ a!!!

- Đừng ngủ nữa!!!

- Chuyện gì hả???-Nó giọng còn ngái ngủ, cau có hỏi tôi.

- Có trộm kia!!!

- HẢ??????? CÓ TR...Ừm.....

Nó đang hét giữa chừng thì bị tôi bịt miệng lại.

- Suyt!!! Đừng có hét lớn!!! Chết cả đám bây giờ!!!

- Ừm...ừm...ừm...

- Im đi!!!

Cộp, cộp, cộp...

Tiếng bước chân ấy càng lúc càng gần, càng lúc càng sát sao với chúng tôi. Ý thức được vấn đề nghiêm trọng, Ngân Châu im bật!

- Ai vậy???-Nó run rẩy. Trời ơi!!! Tôi cũng không hơn gì bà đầu mà hỏi han!!! Huhu...

- Sao...sao...sao lần nào đi chơi với bà tôi cũng xui xẻo hết vậy hả???-Nó tiếp. Tôi phát hỏa:

- Gì????

- A?! Im!!!! Suyttttttttttt!!!!

Tôi hổ nặng, rụt cổ im lặng. Tiếng bước chân đã ngưng.

- Phù...!!!

Đang lúc bọn tôi thở phào nhẹ nhõm vì nghĩ đã qua được một ải thì...cạch!

- HẢ????????????? Ở...

Bọn tôi như hóa đá nhìn người đang đứng phía trước! Mém chút thổ huyết tự tử rồi!!!

Kỳ này là bọn tôi gia nhập club Tây phương cực lạc rồi! Hix!!!!

34. Chương Ngoại Truyện 3

Ngoại truyện 3: Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén

Sưu tầm

Cổ Ngân Châu tính tình ngang ngạnh, độc miệng nhưng lại gốc hết sức.

Buổi sáng, khi cô đang dung dăng dung dẻ đi mua sắm thì...

Bình...bình...bốp...bốp!!!

Cô toan đi vào WC nữ thì bên WC nam phát ra tiếng động nghe như có nhiều người đang đánh nhau.

Ngoài bản tính khù khờ, cô lại còn rất nhiều chuyện. He he...Tiếng động ly kì như vậy, lí do gì mà không xem chút.

Bản tính nhiều chuyện trời dậy mãnh liệt làm cô nhất thời quên bég mất đó là...WC nam!!!! T__T

Cảnh tượng trong đó...quả thật là...hết biết nói.

Một tên cao lớn len lén định đánh sau lưng anh ta thì anh ấy nhanh chóng cho tên ấy lãnh một cước.

- Á!

Cô không kiềm nổi ngưỡng mộ “á!” lên một tiếng. Kết quả là thu hút rất nhiều cặp mắt của bọn họ. Kinh ngạc có, khinh miệt có, bất ngờ có...

- Cô biết đây là đâu không???

Anh chàng tài giỏi khi này bước đến hỏi, ánh mắt giống như đang cười cợt cô.

- WC.-Cô thản nhiên.

- Nữ hay nam?

- Nam!

- Vậy mà cô cũng dám vào?!

- Á!!!!

Hét lên một tiếng, Cổ Ngân Châu ôm gương mặt đỏ rần chạy biến. Nhất thời bỏ quên túi xách lại luôn.

Tiêu Duẫn sau khi biết đây là túi xách của cô ngốc ban nãy thì theo địa chỉ đến nhà cô ấy, không ngờ...

- Tiêu...Tiêu Duẫn?!!!

Ba của Ngân Châu bất ngờ khi thấy anh đến nhà. Tiêu Duẫn là con trai một của đại gia đình mà đang hợp tác với công ty của ông.

- Chào bác!

Như đã nhận ra, Tiêu Duẫn lễ phép gật đầu chào. Vừa khi đó, Ngân Châu uể oải từ cầu thang bước xuống, xui xẻo lại vấp té cái oạch, thế là lặn long lóc xuống ba bậc thang còn lại.

- Ui..da!!!!

Cô không kiềm nổi rên lên một tiếng thê thảm vô cùng!!!

- Con gái!!! Sao..sao vậy???

Ba cô hốt hoảng chạy lại đỡ cô lên. Tiêu Duẫn nhìn thấy cảnh tượng này, miệng nhoẻn một nụ cười tỏa nắng.

- Lại là anh???

Ngân Châu bất ngờ khi nhìn thấy cái người mình gặp trong WC lần trước.

- Con quen Tiêu Duẫn ư???

- O...

Vậy là, không biết làm kiểu gì mà Tiêu Duẫn dần trở thành khách quen của gia đình Ngân Châu. Cách vài ba hôm lại chạy qua nhà cô ăn cơm ké. Dần dần, anh cũng không có kiêng kị gì, đôi lúc còn chạy lên phòng cô đánh thức “con heo lười” Ngân Châu tỉnh dậy.

...

1 tháng sau...

Mẹ cô lâu quá không thấy cô có ai tới rước đi nên cũng đâm ra lo lắng. Về mặt Ngân Châu, từ lúc có “bạn mới” nên cũng hay cùng anh đi chơi. Thích một cái, đi với anh không bao giờ tốn tiền. ^___O!!!

- Cái gì??? Đám cưới???

Ngân Châu bức xúc hét lên ầm ầm.

- Phải!!! Chẳng phải con có ý với Tiêu Duẩn ư???

- Ai nói!!! Con...con là...là...chỉ là bạn mà!!!

- Không nói nhiều!!! Kết hôn.

Gia đình cô nếu loại trừ tất cả người làm, ba và mẹ, ông bà ngoại, nội, cô và anh. Ngay cả thằng em hàng xóm đáng yêu 6 tuổi cũng được tính.

Do gia đình là dân chủ nên biểu quyết. Kết quả: 8-1

8 người đồng ý, chỉ có mỗi cô là không!

Thua đẹp!!!

...

Vậy là, từ con người độc thân, tiểu thư ngu si của chúng ta đã lọt thỏm vào nắm mồ hôn nhân đầy nước mắt!!!

Giờ thì cô đã hiểu thế nào là lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Huhu!!!

35. Chương 32

Chương 32: Xuất hiện

Sư tử gầm

- Nó...Nó...Nó...-Tôi chết trân không nói thành lời. Ngân Châu thì há hốc miệng không nói được một câu. Bởi vì người xuất hiện chính là...Hồ Lam Như!!!!!!!

- Cô ta...

- Máy người bất ngờ hả??? Hả???-Nó thần nhiên. Sau đó thì quay qua chủ nhà, cười nói.- Cảm ơn vì đã thông báo, Linh!

- HẢ??????

Hóa ra...là có sắp xếp ư???

- Nè!!! Lam Như! Bọn này đi đâu, cô có nhớ nhưng chúng tôi quá thì cũng đợi khi tụi tôi kết thúc chuyến đi này rồi hãy làm phiền! Nhé???-Cổ Ngân Châu là người đầu tiên khôi phục lại trạng thái ban đầu. Từ sau khi biết Lam Như là người đẩy tôi xuống cầu thang, nó giống như là muốn đích thân nguyên rửa mười tám đời dòng họ nhà cô ta í! Xui xẻo, hôm nay lại có tấm bia cho Ngân Châu luyện thanh rồi nè!!! Haizzz...

- Chúng ta không thân không thích, không thù không oán, sớm cút đi!!!!!!!-Lam Như vẫn chưa biết mình đang giáp mặt với “sư tử cái” nên oang oang.

- CÁI GÌ????????? Mà có bệnh hả??? Tự nhiên bước vô đây mà còn la hét, tao điện 113 tới áp đảo mày đi bây giờ!!!-Ngân Châu nổi sùng. Đổi cách xưng hô và đổi luôn tư thế. Ban đầu thì ngồi trên giường, tay còn ôm gấu bông còn bây giờ thì đứng phắt lên giường, tay chống hông hùng hổ la hét.

- Cô đến gặp bọn tôi có gì không???-Tôi có dự cảm chẳng lành, ăn nói hòa nhã một chút. “1 điều nhin, 9 điều lành” mà!!!

- Ban đầu...thì tôi á, chỉ định “xử” mình cô thôi, không ngờ có con vịt này thích làm ma nữ nên...-Nó nói, đáng vẻ như là đang bố thí cho chúng tôi vậy. Tôi nhin không được cũng cúi luôn:

- IM!!!!!!! Đúng là cái thứ mặt dày như mặt lộ. Bị Thế Ưu mắng ột trận, bị giáng chức, bị người khác nói xấu mà không biết nhục!...

- Không-biết-nhục!!!-Ngân Châu nói.

- Còn nữa! Mặt thì xấu như con gấu, à không, con gấu cũng dễ thương nha! À! Xấu như con cá sấu. Cóc ghê mà đòi làm thiên nga. Quỷ sứ mà mơ làm thiên thần. Phù thủy mà thích làm công chúa!!!! HỨ!!!!!!!!!!!!!!
Mơ tưởng!

- Mơ tưởng!!!!-Ngân Châu nhại lại.

- Tụi bây...tụi bây...-Nó lấp bắp. Tôi cắt ngang:

- Cái gì? Hả??? Còn không biết nhục lại vác mặt đến đây nói khùng nói điên. Tôi cho cô biết nhá!!! Tôi có võ à!!! Cô mà thích chết, tôi cho cô chết thiệt đó!!!-Tôi nổi điên nói một câu tiến tới một bước. Cuối cùng dùng sức bẻ tay nghe “rắc” một cái.

- Mày...mày...

- Mày cái gì??? Biến đi!!!-Ngân Châu hò hét. Xong tới đẩy phắt nó ra ngoài rồi đóng cửa, khóa trái, đẩy bàn,ghế,vv..chặn cửa lại.

Phù!!! Hết hồn!!!!

- Bà hay quá!!! Tôi ngưỡng mộ ghê! Bà có võ hả???-Ngân Châu thao láo hai mắt nhìn tôi ngưỡng mộ hết cỡ.

- Huhu...-Tôi òa khóc, tay tôi, tay tôi...

- HẢ???? Bà...sao vậy???

- Tay tôi...bị trật rồi a!!!! Oaaaaa!!!!!!

- Gì???????

Mặt nó hiển thị rõ ràng hai chữ “thất vọng”. Hix! Đau quá!!!!

CHƯƠNG 32.2

XUẤT HIỆN

- Bà thiệt là...Không được thì đừng có cố. Cố quá thành ra quá cố nè, thấy chưa???-Cổ Ngân Châu vừa đỡ tôi từ trạm xá về vừa cắn nhai liên miên.

- Hừ! Tôi không làm vậy...tụi mình có thoát được không??? Xàm!!!!

Tôi hi sinh oan uổng như vậy mà nó còn sỉ vả tôi ư???

- Xí!!! Mà...bộ bà cướp mộ tổ tiên nhà nó hay sao mà nó căm hận bà quá vậy??? Hả???

- Haizzz...Nói bà cũng không hiểu đâu!!!

- Bà không nói lấy gì tôi hiểu!!! Hừ!!!

- Tôi...Oẹ!

Tôi đang định vận lại mấy câu cho bõ tức thì đột nhiên có cảm giác một chất lỏng chua chua sắp trào ra...

- Hiểu Nguyệt??? Nguyệt??? Bà chạy đi đâu vậy??? Không sao chứ??? Ê!!!!!!!!!!

Mặc xác Cổ Ngân Châu phía sau la muốn rách cả màng nhĩ, tôi vẫn cắn đầu cắn cổ chạy trốn về hướng toilet.

WC nữ đâu??? Ở đâu??? Ở đâu nhỉ???

Bình!!!

Tôi luống cuống, va thẳng vào một bóng người. OH-MY-GOD!!!! Là...là...Nghiêm Vĩ?!

Tôi shock vô đối, ói thẳng ra sàn luôn!!! T____T

- Nhìn thấy anh em bất ngờ thế hả???-Hắn ta còn giở giọng thân ái nữa mới kinh chứ!!!

- Phải! Bất ngờ muốn ói luôn nè!!! Ồ, mà sao anh xuất hiện ở đây vậy? Là lao công ở đây hả???

- ...!!! Linh Nguyệt, có ai nói rằng em rất độc miệng chưa hả???

- Chưa!!! Ồ, mà sao anh gọi tôi là....

Tôi định nói giữa chừng nhưng ngừng lại vì sức nhớ chính mình đã “đào tạo” ra cái tên kỳ cục ấy chứ còn gì nữa! Aizzz... Vừa lúc đó Cổ Ngân Châu chạy ù tới.

- Nguyệt! Bà ổn chứ? Sao khi không lại ới vậy? Hả???

- Tôi không sao hết á!!! Chỉ thấy hơi...mệt thôi!

- Hay tôi đưa bà vô khám lại lần nữa cho chắc ăn nha?!

- Thôi khỏi!!! Tôi...không sao đâu!!!

- Thiệt không đó?!

- Ừm!

- Nguyệt? Tay em bị gì thế???

- Ồ...Bị té!

- Hồi nào??? Bà là bị...

- Êeeeeeeeeeeeeee!!!!!!!-Tôi ngân giọng cảnh cáo nó. Bộ muốn tôi nhục chết hay sao mà kể vậy trời???

- Sao em bắt cần thế này?! Để anh...

- Thôi bye anh!

Hắn ta mới đưa tay ra, chưa kịp chạm vào một milimet nào trên tay tôi đã bị tôi khước từ, dùng tay còn nguyên vẹn kia mà kéo Ngân Châu ra khỏi chỗ đó!!!

[Honey!!!!]

- Anh!

[Em có khỏe không?]

-...Ồ...Hơ hơ...Khỏe!!! Khỏe chứ!!!

[Ừ!!! Nhớ về sớm nhé!!! Còn nữa, ở nhà đồ dơ chất sắp đè anh chết ngạt rồi, mau mau về giặt nhé!!!]

Tưởng tôi là ai??? Ôsin ư??? Không dám đâu nha!!! Được, đã vậy Nhất Hiểu Nguyệt này sẽ biệt tăm luôn, cho đồng đồ ấy đè chết anh cho rồi!!! Hứ!!!

Đi bằng bó thì gặp Nghiêm Vĩ, đi về thì gặp Thế Ưu. Kiểu nào cũng hết sống!!! Huhu...Tự nhiên bây giờ tôi nhớ mẹ tôi quá à!!!

- Chồng bà hả???

- Ừm!

- Sao...bà có vẻ bức mình quá vậy???

- Bà nghĩ thử xem, có ai như hắn không? Cứ tưởng là lâu lâu lương tâm trỗi dậy, ai ngờ...kêu tôi về giặt đồ!!! Hứ!!!

- Ờo!!! Thảm nhĩ???

- Nhưng bà cũng không thể về!

- Tại sao???-Tôi trừng mắt!!!

- Tay bà kia! Về được không???

- Ồ nhĩ! Haizzz...Số đen như nhọ nôi í!!!-Tôi than vãn, tự thấy thương cho số phận của mình. Ngân Châu đi tắm, khoảng 1 phút sau thì yahoo của nó hiển thị một tin nhắn tới từ...Lion???

Sorry mấy bạn vì dạo này mình vắng no phép. Tại vì mình phải ôn bài xuyên lục địa để thi. Oaoaoa...Cộng thêm lap bị khìn nên việc post khó khăn vô cùng. Thanks các bạn đã kiên nhẫn không chém+ném bom mình!!! Hihi!!! ^^

- Ê...-Tôi định gọi nó kiểm mail nhưng ý nghĩ muốn trêu nó làm tôi sượng lại một chút. Tôi phóng lên lap của nó, kiểm mail.

Lion: “Đang ở đâu???”

Ai mà hách dịch vậy nhỉ??? Mail mà cũng không có chủ ngữ nữa. Dốt văn!!!

Candy: “... *Biểu tượng ngơ ngác* ”

Tôi thay nó chat.

Lion: “Mau trở về đây!!!”

Candy: “Tên đầu heo ngu si, không phải óc người kia!!! Mi nói chuyện đằng hoàng tử tế không được hay sao hả??? Hả???”

Tôi phang lại một tràng. Thiệt là bực mình quá đêêêêê!!!

Lion: “Hôm nay ăn phải gan hùm hay sao mà dám ăn nói thế hả???”

Candy: “Mi bộ là ba má ta hay sao mà ta phải sợ. Tốt nhất đừng để ta thấy mặt mũi mi không ta liền chém, chém và chém i tiêu đời luôn! Hứ!!!”

Dứt lời, tôi liền thoát ra. Vừa lúc đó thì Ngân Châu cũng bước ra.

- Hồi nãy bà kêu tôi chi vậy???

- Đâu...đâu có gì!!! Hihi!!!

- Quái! Sao không gửi tin đến vậy ta???-Cổ Ngân Châu vừa kiểm tra mail vừa gãi gãi đầu thắc mắc.

- Ồm!!! Ngân Châu, tôi thấy có nick Lion onl kia. Là ai thế??? Hử???

- Tên khốn kia đấy!!!

- Ai??? Tiêu Dẫn?

- Ủm!!! Đúng vậy!!!

- HẢ????????????? Vậy...vậy...vậy đó là...là...là chồng của bà!!! Mà...tôi...tôi...

- Bà làm gì mà như mới tập nói vậy hả???

Chết rồi!!! Xui quá đi mất!!! Xui xéo!!! Hix! Như vậy sẽ có đứa chết thảm rồi!!! Thôi kệ, vụ này ém được bao lâu cứ ém luôn đi.

- Không có gì! Hề hề!!!

- Ờ...

- Bà...có...hay bị tên ấy...bắt nạt không?

Tôi lưỡng lự hỏi. Nó đang kiểm mail đột nhiên khựng lại, nhìn tôi chăm chăm.

Tôi bị nó nhìn đến run lấy bầy. Một giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn xuống...

36. Chương 33

Chương 33: Cười cũng là nghệ thuật

Sưu tầm

Cổ Ngân Châu nhìn tôi chăm chăm, ít giây sau liền ngồi phịch xuống ghế. Gương mặt thì...e hèm...rất giống mấy con cú bị bỏ rơi!

- Ê?! - Tôi khều khều. Nó nói với cái giọng than trời trách đất:

- Haizzz...Không mới là lạ đó!

- Gì??? Bà dữ dần thế mà còn bị hấn ta đè đầu cưỡi cổ ư??? Bà, nhất định phải quyết liệt chống trả lại cho tôi!!! - Tôi khí thế hùng hục khuyên nhủ nó. Nó lườm tôi một cái sắc như dao lam:

- Hahaha...Nghe mà muốn cười ghê!!! Bà dám quyết liệt chống trả với “anh - Thế - Ưu” của bà không??? Hử???

Ồ...Ồ...Chuyện này...này...

- Sao lại gộp hai cái này lại làm một chứ??? - Tôi què độ, mặt đỏ bừng bừng, cố gắng chống chế để giữ chút sĩ diện cón con cho bản thân.

- Hay quá ha!!! Biết nói không à!!! Làm được không mà cứ hò hét? Hử!

- Tôi...tôi...

Ting...Email của nó lại tới, là từ Lion.

Lion: “Em giỏi lắm Ngân Châu!!! Rồi em đừng có hối hận với những gì mình đã nói!!!”

- Ủa???? Mình có làm gì đâu trời??? - Ngân Châu thắc mắc. Tôi thật hận vì bản thân không thể thu nhỏ lại như là Doraemon mini. Huhu!!!

Nếu không phải tại tôi táy máy tay chân thì bây giờ chắc nó không đau thương thế này!

Candy: “Anh lại lên cơn sao???”

Lion: “Cổ - Ngân - Châu!!!! Chuẩn bị sẵn bài văn phúng điếu đi là vừa!!!”

- Hả??? Tôi...Tôi... - Ngân Châu lắp ba lắp bắp.

- Ngân Châu! Bà có tâm nguyện gì chưa hoàn thành thì cứ trần trối ra hết đi, tôi nhất định sẽ giúp bà làm tới nơi tới chốn. Kiếp sau chúng ta sẽ lại là bạn bè thân thiết của nhau!!!

Hix! Không cứu nó khỏi kiếp nạn này thì chi bằng nghe nó hấp hối đi.

Trong đầu tôi ần ần hiện hiện những cực hình tàn bạo nhất...

Là ngủ giường đinh???

Là căng tay phơi nắng 3 ngày liền???

Là ngâm nước cho đến khi da dẻ trắng bạch, nhăn nheo như cụ bà 80, 90 tuổi???

Hay...là ân ân ái ái cho đến chết???

Yá!!! Huhu...Tôi hại bà rồi Ngân Châu ơi!!! Oaoaoa...Tôi hối hận quá!!! Hối hận quá!!!

37. Chương 34

Chương 34: Hai bạn

Sưu tầm

Oành.

Một tiếng động lớn vang lên, dội lại làm tôi muốn ngất luôn. Huhu! Không phải nhanh thế đã đến tuyên án chứ?

- Anh...anh...anh...bình tĩnh!!! Bình tĩnh tí nào!!! Ủa??? Mà...mà...anh đi...đi bằng máy bay tới hay sao mà lẹ vậy??? Hử??? - Ngân Châu lắp ba lắp bắp trông đáng thương ghê gớm.

- Em lặp lại những lời mới nhắ khi năy. Nhanh!

- Ô...là...là...“Anh lại lên cơn sao???”

- Trước đó!!!

- Là...là...là cái gì???? Ai biết gì đầu??? Tự nhiên nhào vô đây kêu nói biết nói cái gì?! Vô duyên. - Ngân Châu giận dữ giậm chân oành oành.

- Em còn dám nói!!! Hả?

- Ô...Ô...Coi như tôi sorry đi! Ha?! Em...em sẽ...bù đắp cho anh!

- Bù đắp thế nào???

- Em...em...kể chuyện cười cho anh nghe nha?!

- Kể!

Chết rồi! Kể chuyện cười??? Hơ hơ...Cái chiến tích huy hoành hồi đó còn chưa đủ nhục nhă hay sao hả bà???

- Ô...Là...là...thế này. Có...có một...

- Em bị nói lặp sao???

- Không có!!! Để em kể lại! E hèm! Có một cô gái nói với chồng: “Anh thật can đảm khi cưới em!”

Chàng trai hỏi: “Tại sao???”

Cô gái nói: “Vì mẹ em nói chỉ có súc vật mới cưới em!”

Hahahaha...Vui không??? Hử???

Nó kể một mạch. Quá quá quá!!! Đức mẹ Maria ơi!!!

- Sao thế??? Sao không ai cười thế hả??? - Nó dáo dác.

- ...Em nghĩ nó mắc cười lắm hả??? - Tiêu Duẫn mặt mũi tối như là đêm ba mươi.

- Phải! Trong tuyển tập truyện cười đẳng thế mà!!!

- CHẶNG MẮC CƯỜI GÌ HẾT!!! - Tiêu Duẫn hét tướng lên. Tôi thấy tình thế không ổn nên muốn can thiệp:

- Hai người nên...

Tiêu Duẫn lườm tôi.

- Nên đến nơi kín đáo để...tâm sự. Tôi...đi trước!!! Hahaha...Bye! - Tôi không đủ can đảm nói ra tiếng lòng nên đành hy sinh bạn tốt.

...

Chuyến du lịch đến đây là phá sản. Ngân Châu, bảo trọng nha!!!

- Áaaaaaa!!!!!! - Trong phòng truyền ra một tiếng hét của ai đó (Mà mọi người đều biết là ai!)

- Ngân Châu???

Tôi đi được hai bước thì nghe được tiếng la thất thanh ấy của bạn tốt, bước chân định chạy vù đi đột nhiên khựng lại. Tôi...có nên vào cứu nó hay không???

Vào, không vào, vào, không vào...Á!!! Vào hay là không??????

- Cứu với a!!!! Huhu... - Tiếng hét đó lần nữa reo lên. Tôi rất muốn xông vào cứu nhưng...tôi sợ vào rồi thì không ra được nữa!!!

- Ngon la nữa đi! Tôi cho em la đấy!!! Hả??? Dám hay không???

Tôi nhiều chuyện ghé mắt vào lỗ hổng nhỏ nhìn trộm.

- A?! - Tôi la nhỏ một tiếng. Do chỉ nhìn thấy qua một lỗ hổng chút xíu xiu nên tôi chỉ thấy Ngân Châu bị đè bẹp trên giường, quần áo xốc xếch, mặt mũi nước mắt ròng ròng.

Phải nghĩ cách, nghĩ cách cứu nó!!! Haizzz...Làm sao đây???

- Áaaaaa!!! Sao không có ai tới cứu mình hết vậy??? Nguyệt ơi! Bà chết ở đâu rồi?!!! Oaoaoa...

Tôi thấy nó thê lương như vậy thành ra cũng không dám vào luôn. Thôi thì...Ngân Châu ơi! Ngày này năm sau tôi sẽ làm đám cưới cho bà! Còn nữa, tôi sẽ nhắc nhở á bà là Xuân này bà không về! =”=|||

- Em nghĩ có người đến cứu em sao??? Đùng có mơ!!!

- Yá!!!!

2 ngày sau, đó là một ngày mát mẻ, trời quang mây tạnh...

Giữa bầu trời quang đãng đột nhiên có một tia sét giáng xuống làm tôi muốn trọ quai hàm, Cổ Ngân Châu mang thai!!!!

Mẹ của tôi ơi!

2 ngày sau, đó là một ngày mát mẻ, trời quang mây tạnh...

Giữa bầu trời quang đãng đột nhiên có một tia sét giáng xuống làm tôi muốn trọ quai hàm, Cổ Ngân Châu mang thai!!!!

Mẹ của tôi ơi!

...

- Tôi...tôi tới thăm Ngân Châu!

Đứng trước mặt Tiêu Duẫn, tôi ngại ngần mở lời.

- Tôi thăm chứ không được lời vợ tôi đi cái chốn khỉ ho cò gáy nữa nghe! Cô ấy đang mang trong mình con của tôi đó!!!

- Biết rồi! - Tôi không chút thiện cảm đối lại. Hứ!

- Ngân Châu! Bà thấy trong người có khỏe không???

- Khỏe! - Nó đáp. Nhưng gương mặt thì có vẻ âu sầu muốn chết.

- Bà định đặt tên cho nó là gì??? Bà muốn nó là trai hay gái???

- Gì cũng được! - Nó chán nản.

- Bà sao vậy? Haizzz...Nếu...nếu bây giờ con tôi còn thì hay quá!!! - Tôi ủ rũ. Nó quay đầu nhìn tôi chăm chăm. Hai đứa cứ như vậy nhìn nhau mãi, không ai nói câu gì.

Buổi tối. Tôi dán mắt vào laptop chơi game. Anh giống như là oan hồn không biết từ khi nào đã lượn ra phía sau tôi. Vòng tay một tay siết eo tôi, một tay chạm vào ngực tôi.

- Anh đừng có phá. Tránh ra mau!!! Thua là em đánh anh đó nha!!! - Tôi không màng tới việc anh làm mà tiếp tục chơi.

- Haizzz...Em xem, Ngân Châu ngay cả con cũng có rồi!!! Em à! Mau mau kiếm cho anh một đứa đi.

Tôi nhấn nút Pause để dừng game, quay sang nói với anh:

- Anh đừng có hòng dùng mấy lời đường mật ngọt ngào ấy mà dụ dỗ em. Em không dễ dàng mắc mưu vậy đâu nha!!!

- Anh đâu có dụ dỗ em đâu!!! Em khờ quá!!! Đây là nhà anh, phòng anh, em cũng là vợ anh, em chạy đi đâu hả??? Có chạy cũng không thoát nổi đâu à nha!!! - Bàn tay anh di chuyển dần dần xuống dưới...

- Anh...anh...anh làm gì vậy a???

38. Chương 35

Chương 35: Chiến dịch tạo baby

Sưu tầm

- Khoan đã!!! Em..em vào nhà vệ sinh một chút. Ra nhanh thôi!!! - Tôi kiểem cố, không đợi anh nói ừ đã phóng thẳng vào WC.

- Nguyệt!!!!...

...5' sau...

Tôi cười ha hả phía sau cửa WC bắt đầu âm mưu, trưng bày bộ mặt nuối tiếc bước ra nhỏ giọng nói với anh:

- Anh! Em...em...đến tháng rồi!

Khà khà!!!

- Gì????? Haizzzzz....

ẦM!!! Anh tức giận đá một phát vào chân bàn rồi kể đó đi nhanh vào nhà tắm. Há! Chắc là tắm nước lạnh cho “hạ hỏa” chứ gì!!! Hihi...Chịu khó nhé!!!

Tôi cười toe toét, mở máy tính chơi game tiếp. Thì phát hiện một chuyện, sao nhân vật tôi đang chơi lại chết ngay đơ thế này??? Rõ ràng tôi đã dừng game rồi mà!!! Huhu...

Trong nhà tắm vọng ra tiếng nói:

- Em yêu! Quên nói cho em biết, khi nãy anh chơi game, chơi chưa quen nên nhân vật của em bị chết rồi!!! Xin lỗi em nhé!!!

Yá!!!!!! Lâm Thế Ưu!!!

Thực ra là...nếu không muốn bị ai kia (Cái người làm nhân vật game online của tôi chết ngay đơ!!!!) đè xuống hành ột đêm sống đỡ chết đỡ thì phải giả bộ thôi. Hừ!!! Có trách thì trách ai kia ác độc, không biết thương hoa tiếc ngọc í!!! Blè.

...

- Em yêu!!! - Anh bước ra, liếc tôi một cái, tôi chột dạ tiếp tục nhìn vào máy tính, không dám nhìn anh.

Tay anh tiếp tục làm xằng làm bậy trên người tôi. Lẽ nào anh phát hiện rồi? >___

- A! Anh à, em đến tháng rồi nha!!!

- Vậy sao??? Hử???... Chứ không phải em học theo Ngân Châu bày trò quỷ ư???

- ... - Á kha! không thốt nổi nên lời. Hix! Đúng là trứng không thể khôn hơn vịt mà!!!

1h sáng...

- Oaoaoa...Anh đừng tới đây a!!! Em mệt lắm rồi!!! - Tôi ôm chần khóc lóc, đúng là ác quỷ mà!!!

- Sao thế??? Hử??? Anh đâu có ăn thịt em đâu mà!!!

Hừ!!! Vậy mà không ăn thịt??? “Làm” từ lúc 12h tới bây giờ mà nói không ăn thịt ư???

- Đùng!!! Em buồn ngủ rồi!!! Để cho em ngủ đi a!!! - Tôi nài nỉ.

- Thì có gì đâu!!! Em muốn ngủ thì cứ ngủ đi! Anh không có ép em thức cùng anh mà!!!

- Không được!!! Không ngủ được!!! Anh cứ ở trên người em lăn qua lăn lại như vậy thì em ngủ kiểu gì chứ!!! Huhu...

- Hihi^^ Anh “chăm chỉ” như vậy thì sẽ nhanh chóng có baby thôi à!!!

- Ồ! Ồ!!! “Chăm chỉ” bấy nhiêu là đủ rồi!!! Em muốn ngủ!!! Hix!

Anh tới gần, nâng cằm tôi lên. Mặt tôi trắng như là chuột bạch.

- Còn dám gạt anh hay không???

- Không! Không!!! Chém chết cũng không dám nữa!!!

- Vậy mới ngoan chứ!!!

- ...

Tôi còn tưởng đến đây là chấm dứt, nào ngờ, anh vẫn còn kịch liệt “vận động” thêm 15’ nữa mới chịu ngưng. Tôi có gả sai người hay không nhỉ?

Ngày tháng sau này, chỉ có từ để miêu tả mà thôi: Khó sống!

Hôm nay tôi về nhà thăm mẹ. Mẹ vừa thấy mặt tôi đã ào ra, áp gương mặt kín mít đưa leo lên má tôi không nề hà.

- Huhuhu...Con nhóc này, có chồng rồi thì không cần mẹ già này ư??? Tại sao cả năm nay mới vác mặt về? Hử???

- Mẹ à!!! Con nói rồi, ngày trước nếu mẹ không vác con đem gả cho Thế Ưu thì bây giờ đâu có chia lìa như vậy!!! Hihi... - Tôi nói nhưng trên mặt không hiện thị chút tiếc nuối nào.

- Hử!!! Ai nói là mẹ hối hận. Kể từ ngày mà con gả đi...Hắc! Thời gian mẹ làm đẹp càng ngày càng nhiều. Ngủ thì đủ 8 tiếng, còn có thể đắp mặt nạ, đi spa nữa!!! Thật sự không có hối hận!!!

- Mẹ à!!! Con gái mẹ lâu lâu mới về mà!!!...

- Thôi! Vào đây đi, đứng ngoài đây nắng sẽ hư da mặt đó!!!

- Vâng.

Tôi lon ton theo chân mẹ tôi vào nhà.

Mẹ tôi đem đưa leo trên mặt bỏ xuống, rửa sạch bằng nước hoa hồng. Kế tiếp còn đắp cả khoai tây. Thiệt là sướng đến mức khiến tôi có chút ghen tị. Con gái bị “hành xác” thế thảm đến thế mà mẹ còn ung dung thế ư?

- A! Đúng rồi!!! Nguyệt à, hai đứa cưới cũng một năm rồi, vì sao tới bây giờ con chưa có con vậy??? Hay là...do chồng con có vấn đề? - Mẹ tôi dè dặt. Tôi đang uống nước bỗng bị sặc.

Có vấn đề??? Người có vấn đề là tôi, là - tôi! Tối nào cũng bị đè bẹp dí. Tức chết mất!!!

- Mẹ à!!! Không có chuyện đó đâu!!! - Tôi lắc đầu.

- Không ổn đâu!!! Con nên...nên...mua thuốc, tắm bổ cho chồng con đi. Có đứa con thì hạnh phúc gia đình cũng không sợ trượt mất.

Lại còn tắm bổ??? Hơ. Chưa tắm bổ đã làm tôi thất điên bát đảo, tắm bổ thì tôi thành cái dạng gì cơ chứ???

- Mẹ! Con hứa là sinh hai đứa cháu ẹ. Nhé??? Nhưng mà phải đợi tới lúc đã!!!

- Khi nào mới tới lúc của cô? Hử???? - Mẹ tôi bực bội. Tôi thở dài.

Tôi vừa thở dài vừa ôm mấy thứ thuốc bổ về nhà. Định bụng sẽ một phát ném thẳng vào sọt rác cho yên chuyện. Thế nhưng, ông trời quả là ngược đãi kẻ hiền lành nhưng tôi mà...

- Em đang cầm gì thế Nguyệt???

- Á!!!

- Sao thế??? Thuốc???

- Là mẹ đưa! Em không biết gì hết à nha!!! Hức! Oaoaoa...

Tôi bị anh nhìn đến gai cả sống lưng, hoảng sợ đến hai mắt rưng rưng. Sợ quá!!!

- Không sao! Anh không để tâm đâu ha! Mau vào làm cơm đi, chồng em sắp chết đói đến nơi rồi này!!! Hi!

- Dạ! - Tôi vui mừng hết biết. May mà anh không có hiểu lầm a!!! Hihi.

Buổi tối, tôi lon ta lon ton leo phốc lên giường, trùm chăn định ngủ thì bàn tay to lớn của anh lại luồn vào váy ngủ.

- Anh???

- Anh khó chịu! - Mặt anh đỏ phừng phừng. Tôi lo lắng:

- Anh sao vậy??? Hả? Có cần đi bệnh viện hay không??? Hả???

- Anh...chỉ là uống thuốc em đem về thôi à!!!!

- CÁI GÌ???????????? Anh nói cái gì???? Cái đó là...thuốc...

- Phải!!! Bây giờ anh rất là khó chịu. Em nhất định phải giúp anh!!! Phải giúp anh a! - Anh lay lay vai tôi. Điều bộ cầu xin trông thiệt là đáng thương. Tôi tự nhủ không được mềm lòng, không được mềm lòng...Tuy nhiên cũng bó tay.

Trai đẹp nó ác vậy đó!!! Dù cho bạn có ý chí siêu phàm thế nào đi chăng nữa cũng không thể nào chống cự được. Tôi đau khổ gật gật đầu, sau đó thì tôi đã biết số phận tôi đêm nay là toi cái chắc. Mẹ à!!! Hết Midnight Poison rồi tới thuốc bổ. Không biết tôi có phải con của mẹ hay không nữa!!! Hức!!!

39. Chương 36

Chương 36: Chị em tốt

Sưu tầm

Thời gian này Ngân Châu bị Tiêu Duẩn cấm tiệt việc chát chít, onl hay là điện thoại. Lý do là không tốt cho sức khỏe của phụ nữ mang thai. Chính vì vậy mà tôi chán muốn chết. Hề muốn tìm người tám nhảm thì không có, cứ phải cà tàng ngồi ngây ra. Haizzz...

- ORZ...Chán chết mất!

- Sao thế??? - Thế Ưu quay sang hỏi.

- Anh à! Em muốn đi thăm Ngân Châu. Ha?

- Được! Anh chở em đi!!!

- Anh chở??? -

- Không muốn hả??? - Mặt anh tối dần, tối dần,...

- Ó...Dạ không! Hi!

Ngân Châu vừa nhìn thấy tôi xuất hiện liền mừng đến mức cười hoài không ngừng.

- Trời ơi! Bà mà không tới thì tôi buồn lắm á!!!

- Thế ư??? Bà buồn hả??? Để tôi kể chuyện vui cho bà nghe nha?!

- Ok!!! Mau kể đi!!!

- Ờ...Chuyện là vậy nè, ngày xưa ngày xưa, có một con rùa rất kiêu ngạo, nó cho rằng bản thân là chạy nhanh nhất nên đã thách thi chạy với tất cả động vật trong rừng. Kết quả nó là người chạy sau cùng và bị một con tê giác giẫm bẹp dí! Hahaha...

- ...

- Sao thế??? Không...không...vui sao??? - Tôi thấy mặt mũi ai nấy đều nhìn tôi chăm chăm như người từ hệ hành tinh khác tới thì không khỏi chột dạ. Kỳ vậy ta??? Bữa trước đọc trên mạng thấy vui lắm kia mà!!!

- Bà có thấy...chuyện bà kể...vô duyên lắm không??? - Ngân Châu lưỡng lự hỏi.

- Gì chứ? Dây thần kinh cười của bà có vấn đề sao? Hừ! Thế Ưu, chuyện em kể có phải rất vui không?

- Ý kiến của anh giống như Ngân Châu!

- Hả???

Chắc là tôi không có khiếu chọc cười rồi. Hừ!

Tôi mặt sa sầm khi nhìn thấy bản thân kể chuyện cười vui như thế mà họ không ai chịu cười. Ghét chết đi được!!!

- Thật ra thì tôi nghĩ...

Tôi đang định thêm gì đó ắc cười, giảm bớt “khí lạnh” xuống thì đột nhiên cảm nhận được có một chất lỏng chua chua sắp trào ra...

Dùng tốc độ tên lửa vũ trụ xẹt vào WC, ới thiếu điều bữa tối hôm qua cũng muốn nôn ra luôn. Chuyện gì đây hả trời???

- Oẹ!

Không kịp suy nghĩ tiếp thì tôi bắt đầu ới nữa. Có ai nguyên rửa tôi hay sao vậy???

...

- Em không sao chứ??? - Thế Ưu lo lắng. Ngân Châu bồi thêm:

- Phải đó! Lần trước đi chơi tôi cũng thấy bà ới như vậy. Bà có khỏe không vậy???

- Khỏe! Chắc chắn! Khỏe như voi luôn !!!! - Tôi nói. Thế Ưu quay sang nói:

- Thôi! Để anh dẫn em đi ăn. Chào cô! Chào!!! - Anh giơ tay chào Ngân Châu và Tiêu Duẩn sau đó kéo tôi đi.

- Sao thế Nguyệt??? Bình thường chẳng phải em rất ghét ăn canh chua sao??? Còn nói mùi vị của nó là khó nuốt nhất trần gian kia mà!!! Sao bây giờ em ăn nhiều thế?!!! - Thế Ưu ngồi đối diện không ngừng thắc mắc. Tôi vừa ăn như heo vừa trả lời:

- Cũng không biết nữa! Tự nhiên thấy ngon mà!!!

- Nhưng mà thói quen nhiều năm nay không thể nào một sớm một chiều lại thay đổi thế được?!

- Một anh quá à!! Lo ăn đi! Thắc mắc hoài. Em ăn được cũng có gì xấu xa đâu mà anh cứ tra khảo hoài vậy hả???

- Anh là quan tâm mà!!! Hừ!

Tôi không màng tới ánh mắt khó hiểu của anh mà tiếp tục ăn không ngừng miệng. Thật sự là vẫn chưa no!!!

Đang ăn...Chất lỏng chua chua quen thuộc sắp sửa trào ra. Tôi tá hỏa đứng bật dậy, phóng thẳng vào WC ới dữ dội. Là ai đã nguyên rửa tôi vậy hả???

- Em thật không sao??? - Tôi vừa bước ra thì anh trưng bày vẻ mặt lo lắng hỏi.

- Ủ! Chắc là tiêu hóa không được tốt thôi.

Tôi vừa động đũa đến tô canh chua thì anh nghiêm mặt lại. Nói:

- Không cho em tiếp tục ăn.

- Tại sao chứ? - Tôi mè nheo. Mặt nhăn nhó.

- Ăn nhiều lại tiếp tục ới nữa à!!! Không được phép ăn. Anh cấm đấy!!!

- Ủ!!! - Tôi giận lấy. Thỉnh thoảng lại nghĩa nhìn tô canh một cách thèm thuồng.

Anh là người chồng độc ác, vô lương tâm. Tối nay đừng hòng chạm đến một sợi tóc của em. Hứ!!!

Tối. Tôi ngồi trên giường, tay cầm di động không ngừng soi mói với tấm lịch, miệng vừa lẩm nhẩm:

- Kỳ lạ! Kỳ lạ!!! Sao lại không có kia chứ?!!!

- Kỳ lạ chuyện gì đó!!! - Anh đang làm việc thì hỏi tôi. Tôi mặt nóng bừng, lắc đầu nói không có gì. Anh cũng không buồn truy cứu, tiếp tục cúi mũi vào làm việc.

Cái tôi đang đề cập, chính là về “chị em tốt” của tôi. Tại sao lại không thấy tới?! Tôi đã nhẩm tính nhiều ngày rồi, lịch năm cũng đã so sánh nhưng hoàn toàn không thấy tới. Kỳ vậy!

Ừ thì lần trước là giả bộ. Nhưng kể đó 2 ngày sau đã phải tới rồi chứ??? ORZ...Thật sự không tới!

...

10’...

30’...

60’...

90’...

Tôi cuối cùng không chịu đựng nổi, tự nhủ:

“Thôi kệ đi vậy! Tới muộn hay trễ thì cũng tới thôi à!!!”

Kể đó không kịp dọn dẹp lịch năm giấy viết mà ngả người lên giường, nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

40. Chương 37

Chương 37: Thay đổi nhỏ nhất

Sưu tầm

Đạo này tính tình tôi rất căng thẳng. Không hay nói hay cười, động tí là cáu gắt giận dữ, anh cũng không phải thành phần ngoại lệ.

- Lâm Thế Ưu!!! Em nói lần này nữa thôi nha! Quần áo đi về phải bỏ vào máy giặt, giày dép phải để ngay ngắn. Anh là cưới em về làm vợ, không phải giúp việc cho anh đâu!!! Ngày nào cũng phải dọn dẹp muốn gãy lưng à!!! - Tôi gắt gỏng. Anh đang đọc báo trên mạng liền ậm ừ mấy tiếng như là qua loa làm tôi bực thêm.

- ANH RỐT CUỘC CÓ NGHE THẤY GÌ KHÔNG HẢ???

Tôi gào lên, mặt vì giận mà nóng bừng. Anh chán nản lên tiếng:

- Hiểu Nguyệt! Gần đây có phải em có tâm sự gì không nói ra hay không? Tại sao em lại giận dữ như thế? Trước đây em đâu có như vậy?!

- Tôi không có tâm sự!!! Tôi chỉ muốn công việc nhà nên giảm đi phần nào. Anh đừng tối ngày bắt tôi làm quần quật như điên thế!!! - Tôi bực mình. Người gì mà gốc hết sức, nói hoài cũng không thêm tiếp thu a!

- Anh có bắt em làm quần quật sao chứ??? - Anh nhướn mi, giọng nói có phần khó chịu. Tôi vẫn đánh đá như cũ:

- Không phải sao hả???

- Nếu em không chịu cực được thì anh muốn người làm là xong chứ gì! - Anh nhún vai. Thật ra anh không có ý tứ gì, chỉ là tâm trạng và sức khỏe tôi không được tốt nên bắt đầu suy nghĩ theo hướng phản diện.

Bộp! Tôi vút cây chổi xuống đất. Nói:

- Anh nói thế là ý tứ gì??? Ý anh là tôi ăn không ngồi rồi sao??? Hả???

- Anh có nói vậy đâu!

- Rõ ràng mới nói, còn chối nữa hả!!!

- Nguyệt! Gần đây em bị gì vậy hả???

- Bị cái đầu nhà anh!

Tôi giận dữ liền mình chạy ra ngoài, bắt taxi về nhà mẹ. Hừ!!! Cứ ở đó mà ôm đồng triết lý cùn của anh đi Thế Ưu.

- Mẹ à!!! Mẹ phải bệnh vực con đó!!! Lúc mới cưới thì nào là yêu em, thương em...bây giờ...Mẹ thấy đó. Hừ!!! Mẹ mà không bệnh vực là con ly hôn liền! - Tôi ở nhà mẹ không ngừng ỏng ẹo “tổ cáo” anh với mẹ.

Mẹ tôi đang ngồi bên cạnh gọt dưa leo để lát đắp mặt cũng không chịu nổi đứa nói nhiều như cái máy nói là tôi.

- Nguyệt!!! Con bớt nói có được hay không??? Ôn ào muốn chết! Vợ chồng cãi nhau cũng có gì lạ đâu, chuyện này hai đứa tự xử lý. Còn nữa, đừng có hờ chửi là chạy về nhà mẹ. Bây giờ đây không phải nhà con nữa đâu!!!

- Mẹ!!! Ngày cả mẹ cũng bệnh anh ấy hả??? Oaoaoaoa...Sao cái số tôi khổ thế này?!!! Trời đất bao la lại không có chỗ cho Hiểu Nguyệt này dung thân hay sao??? Oaoaoa!!!

- Thôi!!! Thôi đi!!! Nghe cô than giống Điêu Thuyền quá à!!! Được rồi, ngày mai mẹ sẽ gặp nó nói chuyện!!! Còn bây giờ im đi nhé!!!

- Dạ!!!

Tôi hớn hở, cười roi roi. Chờ chết nhé tên chồng đầu heo kia!!!

Đang vui vẻ thì đột nhiên chất lỏng chua chua quen thuộc lại sắp trào ra...

- Oe!!!

Tôi phóng ngay vào nhà vệ sinh bỏ mặc mẹ ngồi nhìn theo với cặp mắt căng như mắt ếch.

- Nguyệt! Con...

- Không sao! Không sao ạ!!! - Tôi xua tay.

- Con có thai phải không??? - Mẹ tôi hỏi.

Tôi ngẩn người. Có...thai...???

- Ai da!!! Cô thiệt là ngu quá đi!!! Chồng cô cũng vậy nữa!!! Cả hai vợ chồng cô đều khờ như nhau hết!!! Mau, mẹ đưa cô đi bệnh viện khám.

- ...???

Hả??? Tôi vẫn ngẩn người. Thế là có thai á?!!!

- Mau đi!!!

Tôi chưa kịp gọi 3 hồn 7 vía về thì đã bị mẹ lôi phát đi.

- Mẹ à!!! Con nói là do tiêu hóa không tốt chứ bộ. Không phải có thai á!!!

- Cô làm gì đấy?! Mau đi theo!!! - Mẹ tôi tiếp tục trừng mắt lên. Thật là kinh dị quá!!!

- Mẹ ơi!!!

...

- Chúc mừng, cô đã có thai!!! - Bác sĩ nói, nghe như là sấm rền bên tai.

- Có...thai....Ừm ừm ừm... - Tôi đang hét lên thì mẹ bịt miệng lại. Á!!!

- Cô cần thay đổi thức ăn, hạn chế làm việc nhà. Không nên để tâm sự trong lòng như thế vừa không tốt cho thai nhi vừa không tốt cho bản thân... - Bác sĩ tiếp tục. Mẹ tôi ghé sát vào tai nói thầm:

- Chiều nay, lập - tức - về - nhà - chồng ẹ!!!

- Mẹ!!! - Tôi mắt rưng rưng nhìn người mẹ nở lòng bỏ rơi mình. Hix!

- Không - bàn - cãi!

Kế tiếp, mẹ tôi mượn cớ có điện thoại nên ra ngoài.

Khoảng 15' sau mẹ tôi trở lại, đem theo gương mặt hớn hở, mẹ nháy mắt nói với tôi:

- Tới lúc hưởng phúc rồi đấy Nguyệt!!!

...??? Là gì nhỉ???

41. Chương 38

Chương 38: Ôm công nhà đợi vợ

Sưu tầm

Suốt đoạn đường về nhà, tôi cứ ủ rũ. Haizzz..Có con rồi sẽ rất mập, mà mập thì sẽ xấu, mà xấu thì anh không thích, mà anh không thích thì sẽ bỏ mặc tôi, mà bỏ tôi thì sẽ...

Vậy là bao nhiêu chuỗi hình ảnh không mấy lạc quan dần hiện ra, mặt tôi càng lúc càng ngáo. Tài xế nhìn thấy có vẻ không an tâm nên quay xuống hỏi:

- Cô gì ơi! Cô ổn chứ?!

- ... - Há mồm không nói. Mặt vẫn đau thương như cũ.

- Hay tôi đưa cô đi khám nhé?!

- ... - Như trên ạ!

- Cô gì ơi...

- ... - Vẫn như cũ.

Anh tài xế ấy nản lòng, nhún vai tiếp tục chăm chăm lái xe không hỏi nữa.

Tôi vừa ủ rũ bước xuống trả tiền xe thì thấy một bóng người quen thuộc ngồi xổm trước cổng nhà. Ai nhỉ???

Các bạn đoán thử xem là ai??? Vâng! Chính là một con người rất ư là ngang ngược, Lâm Thế Ưu!

- Anh sao ngồi ở đây? - Tôi hỏi, có chút thắc mắc vậy a!

- Vợ! - Anh vừa thấy tôi liền ôm chầm lấy. Tôi đứng hình với phản ứng hơi bị quá của anh. Hử?

- Thế Ưu?!

- Trời ơi!!! Anh chờ em từ chiều tới giờ muốn điên luôn. Chỉ tại mẹ dặn anh không được đến nhà mẹ nếu không sẽ không thả em về nên anh đành ngồi đây chờ. Anh đã ngồi đây 5 tiếng rồi! - Anh nói.

WHAT??? Mẹ nói thế ư???

“Tới lúc hưởng phúc rồi đấy Nguyệt!!!”

Vậy hồi nãy mẹ tôi nói thế là ý gì??? Hừ! Đừng bắt tôi đoán mò ấy chứ?!!!

- Nguyệt! Vào nhà đi!!! - Anh lừa tôi vào nhà. Tôi mới bước có một chân thì người nào đó tóm lại, kéo ra ngoài bắt taxi đi một mạch.

Điểm dừng là bệnh viện.

HẢ???

- Thế Ưu! Em đã khám rồi!!

- Đó là khám chung với mẹ! Anh chưa tận tai nghe!!! Khám lần nữa!

>____

- Ưu!!! - Tôi nắn nỉ cách mấy vẫn bị anh lòi đi. (Lòi á?!!!)

...

- Chúc mừng! Vợ anh có thai!!!

- YEAH!!! - Anh vừa nghe thì nhảy lon ton như khỉ trong sở thú. Trời ơi!!! Mấy tuổi đây?!!!

Bác sĩ đối với phản ứng của anh thì há hốc miệng. Tôi chỉ có thể đối diện bà ta khe khẽ cười.

- Nguyệt!!! Anh sắp làm cha!!! Há há há!!!

Tôi không khỏi rung mình một cái. Kinh dị quá!!!

Về nhà được khoảng 15' thì mẹ tôi không biết cười gì tới mà lù lù xuất hiện.

- Mẹ?! - Tôi nói.

- Mẹ sẽ ra mặt giùm con! - Mẹ tôi nháy mắt, bí ẩn nói. Gì nữa đây??? Sẽ không phải tin tức sao Hỏa đổ bộ xuống Trái Đất đấy chứ?!

- Mẹ?! - Anh đang loay hoay trong bếp nghe tiếng chạy ù ra. Mặt vẫn còn hớn hở bởi dư âm làm cha khi nãy.

- E hèm!!! Nguyệt! Con lên phòng đi, mẹ muốn nói chuyện riêng với Thế Ưu.

- Con...

- Đi lên phòng đi!!! - Mẹ tôi tuyệt tình lặp lại lần nữa.

Tôi uể oải cất bước lên phòng, tất nhiên, chỉ là núp ở góc tối nào đó nghe lén thôi à!!!

...

- E hèm!!! Mẹ không muốn xảy ra tình trạng Hiếu Nguyệt một lần nữa về nhà mẹ tố cáo con. - Mẹ tôi nhanh chóng nhập vào chủ đề chính.

- Vâng! Tại vì lúc đó con không nhận ra cô ấy mang thai. Mẹ cứ yên tâm đi, con sẽ chăm sóc cô ấy thật kỹ.

Chăm sóc á?!!! Mẹ ơi, không phải chiến dịch trá hình hành hạ nữa chứ?

- Ừm. Đây là lần đầu nên hai đứa chắc có nhiều điều chưa biết. Hiếu Nguyệt bản tính tâm hơi tâm hót, bản thân mình có khi còn bỏ mặc nên con phải chú tâm đến nó. Nếu sức khỏe không có mai một sinh non thì không hay.

- Dạaaaaaaa!!!! - Anh gật đầu.

Trời! Dạ giống Điêu Thuyền quá!!! (>____

- Còn nữa. Phụ nữ mang thai buổi tối cần phải xoa bóp chân. Nhớ chưa???

- Dạaaaaaaa!!!! - Tập 2 rồi đó!!!

- Chưa hết. Dù sinh con gái hay con trai con đều phải thương nha!!!

- Dạaaaaaaa!!!!

T__T|||

Mẹ vừa về, anh liền nhào vào phòng, để chân tôi lên gối xoa bóp.

Nhưng anh là người ngốc, ngốc nhất thiên hạ. Tôi rất sợ nhột a!!! Mà anh làm cứ như thọc lét vậy, tôi cười thiếu điều muốn chết, cuối cùng bực mình quá đập anh té ghế luôn. Đáng đời!!!

Dạo này tôi thường xuyên gặp ác mộng. Hễ nhắm mắt lại là tôi liền nhìn thấy lần sảy thai lúc trước. Chuyện này tôi không dám kể cho ai nghe nên thành ra bây giờ tôi rất sợ ngủ.

Lâm Thế Ưu thời điểm này phải nói là anh muốn phát điên, công ty đang bẽ bộn công việc mà anh vẫn phải về nhà lo việc nhà, nấu cơm thay tôi, lại còn phụ trách việc chăm lo cho tôi nữa. Thế mà anh không than vãn tiếng nào.

Thấy anh cực khổ như thế tôi cũng không muốn kể cho anh nghe vì sợ lại tạo thêm một gánh nặng nữa cho anh. Dù gì tôi cũng lớn đầu rồi, không nên chuyện gì cũng nhờ người khác a!

Tối nay tôi vẫn không dám ngủ.

- Nguyệt! Sao em còn chưa ngủ thế? - Anh nằm bên cạnh mơ màng mở mắt hỏi tôi.

- Em...em...em ngủ liền!

- Ồ! Thức khuya không tốt cho sức khỏe nha!

- Dạ!

...15' sau...

- Nguyệt! Còn chưa ngủ hả?

- Em...em...

- Mau ngủ đi! - Anh nghiêm khắc.

Tôi cố gắng nhắm mắt lại, thở đều đều chỉ mong chìm vào giấc ngủ. Tuy nhiên, cơn ác mộng đó lại đập chồm hiện về. Tôi hoảng hốt ngồi bật dậy, mồ hôi toát ra đầy tay chân và trán.

- Nguyệt! Em bị làm sao vậy? Thấy không khỏe chỗ nào đấy? - Anh lo lắng vỗ về lưng tôi như muốn an ủi. Tôi ngã vào lòng anh, hưởng chút ấm áp sau đó hít thở sâu vào, trấn tĩnh nói:

- Em không sao hết!

- Em nằm mơ thấy ác mộng hả? Có gì phải nói với anh nha!

- ...

- Nguyệt? Em có chuyện gì giấu anh hả?

- Em...em nằm mơ thấy ác mộng...là...

- Là?

- Là thấy lần sảy thai lúc trước...

- Không có gì hết! Đừng sợ. Đó là lúc trước, bây giờ nhất định em sẽ bình an vô sự mà! - Anh nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, vuốt tóc tôi an ủi. Tôi bỗng dưng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng giống như buông xuống được một gánh nặng. Biết sớm vậy tôi đã nói với anh từ kiếp nào rồi!

- Thật không?

- Thật! Giờ em phải đi ngủ. Nếu em không ngủ anh lấy thuốc mẹ đưa cho em uống đó!!!

- Á!!! - Tôi xám mặt. Chúa ơi! Cái thuốc đó...Oẹ...nhắc tới là thấy kinh dị rồi, mỗi lần uống nó là cực hình nhân gian a!

Mẹ tôi nói đó là cái gì mà tốt cho sức khỏe. Chỉ biết lần nào uống xong thì cơn nước mới ăn muốn một phát nôn hết ra ngoài luôn!

- Ngủ mau!

- Ngủ liền! - Tôi ủ dột tiếp tục đắp chăn ngủ khò khò. Anh cũng thật là tài, đêm đó tôi không còn mơ thấy cơn ác mộng quỷ quái đó nữa!

42. Chương 39

Chương 39: Mật ngọt

Sưu tầm

Thấm thoát đã qua ba tháng. Lần trước đi thăm Ngân Châu thấy bụng nó tròn vo, ha há, ghép với thân hình của nó nhìn cứ kì kì thế nào í. Tất nhiên là tôi chỉ có gan nghĩ chứ ngu sao nói ra, nếu nói ra chẳng phải tôi tự cười nhạo mình à. Rồi tôi cũng như vậy đấy! Hừ, vác nguyên cái bụng như thế nhìn khó coi muốn chết.

Nghĩ đến đây, tay tôi không tự chủ xoa xoa bụng mình. Blè! Hình như lại mập ra nữa rồi!!! T__T

- Nguyệt ơi! Mau uống thuốc nè! - Tiếng anh từ trong bếp vọng ra. Tôi trợn hỏa mắt. Uống - thuốc???

Tôi tái mặt lủi đi vào phòng, khóa trái cửa lại, đem ghế chặn lại. Đờng hòng nhé!!!

Cái thuốc đó là của mẹ tôi đưa cho. Thực sự là rất, rất khó uống. Khó uống đến nỗi mỗi lần nghe mùi hương của nó là tôi khiếp vía.

- Nguyệt? Mau ra đi!!! Không được trốn, mẹ dặn phải uống đó!!!

- Không uống! - Tôi hét lớn. - Nếu mà uống tiếp chắc em ói luôn con ra ngoài quá!!!

- Mau uống xem. Ngoan đi!!!

- Không là không chứ bộ!!!

Hai bọn tôi tiếp tục gây sự cách một cánh cửa.

- Uống rồi anh đưa em đi dạo mát.

- ...

Tôi suy ngẫm về lời dụ dỗ của anh. Dù gì bị nhốt trong nhà hoài chán lắm, chi bằng chịu khó uống một chút rồi được ra ngoài chơi. Hehehe...Hình như mình có lời hơn í!!!

- Thế nào? - Anh hỏi vọng vào.

- Em đồng ý!!!

Tôi mở cửa. Không đợi anh nói liền chụp lấy cái chén trên tay anh nín thở uống một hơi.

- Nè!!! - Anh hét lên. Tôi uống hết nửa bát mà nghe anh nói vậy liền cố gắng uống hết luôn, chỉ sợ dừng lại rồi không có đủ can đảm uống tiếp.

- Gì vậy? - Phù! Cuối cùng cũng uống xong.

- Đó không phải là thuốc của em mà là cháo của anh!!!!!!

- HẢ????

O____o|||

Tôi ngáo ra mặt. Trời ơi!!! Uống lộn tiem rồi!!!

- Đây mới là thuốc của em nè!!! - Anh đưa ra trước mặt tôi một chén thuốc đen sì, can đảm khi nãy tự nhiên chạy đi đâu mất tiêu. Tôi tái mặt:

- Anh...Hay em vào đó trốn tiếp nha?!

- >_____

Chỉ tại anh hậu đậu (Hoặc là tôi bất cẩn.) mà làm tôi phải uống chén thuốc đen ngòm đó. Uống xong không thấy khỏe khoắn gì mà thấy choáng váng thêm í chứ!!!

Bây giờ anh đưa tôi tới công viên gần nhà để đi dạo. Tôi bất giác rung mình một cái khi nhớ tới chén thuốc hồi nãy.

- Lần sau đừng có hậu đậu như vậy nhé! Tự nhiên nhào ra chưa rõ nguồn gốc lại chụp chén cháo của anh húp cái rột à! Làm anh từ sáng giờ chưa có gì vào bụng hết. Haizzz...Biết thế anh để chén thuốc lớn gấp đôi vậy cho em chừa!

- Anh dám?! - Tôi trừng mắt. Sau đó lấy tay xoa xoa bụng hơi nhô ra, nói:

- Con à! Nhìn xem cha con bắt nạt mẹ kìa!

- Nè!!! Anh không có!

- Blè! - Tôi trêu anh.

Vì bị nhốt trong nhà nhiều ngày nên bây giờ tôi đi ra ngoài bỗng thấy khỏe ơ là khỏe. Nếu còn tiếp tục nhốt tôi trong nhà chắc tôi điên lên mất!!!

Tôi nhìn hoàng hôn buông xuống, màu cam nóng ấm như phủ lấy cả bầu trời, trong lòng bất giác thấy ngọt ngào nên bật cười.

- Em cười gì vậy?

Anh đứng kế bên hỏi. Tôi nói:

- Không!!! Chỉ là nhớ tới hồi đó...Lúc em còn học cấp 1, hề cô giáo biểu tả cảnh là em đều chọn buổi chiều. Nhưng lần nào cũng mở bài là: “Nắng chói chang bao lấy vùng trời bao la, mặt trời đỏ như ngọn lửa khổng lồ dần dần chìm xuống đường chân trời rộng lớn phía xa xa. Một buổi hoàng hôn yên ả!” Há há!!! 5 lần làm bài em đều viết như thế. Đến nỗi khi chấm bài cô thuộc luôn mở bài của em. Tới khi đi thi em cũng viết như thế!!!

- Chà!!! Không có sáng tạo nhỉ? Nhưng trình độ cỡ em viết được như thế là hay rồi!!!

Mặt tôi tối lại...

- Thế Ưu, anh nói thế là ý gì hả??? Há???

- Ác! Không nên giận, không nên giận. Cau có khi sinh ra cục cứng của chúng ta không lạc quan đâu. Phải cười lên, cười lên!

- Anh tưởng em là dười ươi hả??? Nào em đâu phải bằng đất sét, vẫn đủ 1350g nha! Người ta nói khéo mình mà vẫn còn cười?!

- Biết rồi mà!!! Nào em đủ 1350g. Không kém...cũng không hơn!!!

- Anh!!!

Buổi tối, tôi vì ghiền game không chịu được nên len lén lấy laptop để lên mạng. Ai dè mới mở máy, chưa kịp nhập tài khoản đã bị anh phát hiện. Kết quả là tôi bị ép uống chén thuốc kinh hoàng kia. Sặc!!!

- Anh à!!! Cho em chơi đi! 30' thôi!!! - Tôi nài nỉ. Anh lờm một cái.

- 20' nhé?!

- Hừ!

- Vậy 15'???

- Không!

- 10'? Không hạ được nữa đâu!!!

- Anh có bảo sẽ cho em chơi hả??? Còn lâu. Em không phải muốn sinh cục cưng là người nghiện game online đấy chứ?! - Anh vẫn ngoảnh mặt làm ngơ. Tôi chớp chớp mắt nhìn anh, nước mắt lưng tròng. Anh quay lại thấy dáng vẻ này của tôi, không nhịn được liền thở dài một hơi. Hehe!!! Tôi biết mà!

- Anh sẽ cho em chơi, với điều kiện...em phải uống chén thuốc lớn gấp đôi khi này!!! - Anh cười gian. Tôi xụ mặt.

Oaoaoa...Tôi sợ hãi nhảy phốc vào chăn, cuộn mình, ôm gối ôm nhắm mắt lại, không quên nói một câu:

- Em đi ngủ đây! Con kêu em đi ngủ!!!

Người nào đó...dám uy hiếp mình!!! Thật là ghét quá đi!!!

43. Chương 40

Chương 40: Đọc tiểu thuyết

Sưu tầm

Vì thế, tôi bắt đầu sản sinh ra một tật khác: Đọc tiểu thuyết.

Hắc hắc!!! Biết đâu sau này con tôi sẽ là nhà văn nổi tiếng thì sao nhỉ??? Hihi...Khi đó, hehe...tôi sẽ được đọc truyện miễn phí!!!

Tôi không ngại gian khổ, đi bộ năm bước qua tiệm sách gần đó mua một lượt mười quyển về đọc cho sướng mắt. (Oh My God!!! Có năm bước mà khổ???) Tôi đem mười quyển ấy nhét trong giỏ xách của mình. Người ta nói nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất mừ! Haha...

Lạch cạch...Nghe tiếng mở cửa, tôi hoảng hồn nhét đồng sách ấy vào túi, leo phốc lên giường. Diện một bộ mặt chán đời chào hỏi anh:

- Anh đã về!!!

- Ủ!!! Bà xã, sao trông em ủ rũ thế?!

- Anh cứ thử quanh năm suốt tháng ở trong nhà thì biết chứ gì? Haizzz...Chán quá!!

- Bà xã, cứ thích nói quá không à!!! Em mới ở nhà có 2 tháng...

- Đủ lâu chưa?! - Tôi nheo mắt hỏi. Ý muốn nhắc nhở: Đừng có làm em phát khùng à nha!!!

- Lâu!!! Anh biết, nên anh có mua quà cho em nè!!!

- Là gì??? - Tôi hờn hờ. Thiếu điều đằng sau muốn mọc thêm cái đuôi vẫy vẫy nữa là xong phim.

- Hehehe...Là sách nuôi trẻ em! Hihi!!!

Mặt tôi bắt đầu xù xuống. Gì vậy trời?! Nếu tôi tính không lầm thì tháng này anh đã mua hết 8 quyển hướng dẫn chăm sóc trẻ em rồi cơ!!! Đây mà là quà cái khỉ gió gì không biết!!! Người gì mà như khúc gỗ í!!!

- Anh tự coi luôn đi. Hứ!!!

Tôi giận lấy. Anh cũng thấy mình hơi quá nên lặng lẽ dẹp quyển sách xuống. Hừ!!! Tôi chỉ đọc tiểu thuyết thôi nhá!!!

- Oa!!! Trời ơi, sao lãng mạn vậy nè?!!! - Tôi vừa đọc tiểu thuyết vừa bâng quơ nói. Thật tình mà nói tôi chỉ dám đọc khi anh đi vắng, chắc chắn anh sẽ cấm tiệt tôi đọc mấy cái tiểu thuyết lãng nhách này nè!!! Hừ!!! Anh đọc tài.

- Vợ!!!!!!

- Oé!!! Chết rồi!

Tôi hoảng loạn ném cuốn sách xuống ghế. Điều chỉnh lại tư thế giả bộ như đang suy tư điều gì. Tính đến nay đọc tiểu thuyết cũng hơn một tháng, tính ra giải sầu còn công hiệu hơn bia rượu.

- Anh!!! - Tôi bắt chước anh gọi nũng nịu.
- Em đã ăn gì chưa?
- Chưa. Con đang đói nè!!! - Tôi nhõng nhẽo, tay xoa xoa bụng. Anh mỉm cười:
- Ủ! Để anh đi nấu ăn cho em.
- Dạ!!! - Tôi hớn hở. Anh vừa đứng lên thì đập ngay quyển sách hồi nãy tôi kẹp dưới ghế. Tôi hoảng loạn, cười trừ nhìn anh. Toi rồi.
- Đây là cái gì???
- Là...sách.
- Thể loại gì?
- Ô...Tiểu thuyết.
- Anh có cho em đọc nó không?

- ...

Huhu...

Tôi thấy mặt anh cứ đen dần, đen dần...

- Hihi...Thực ra thì...em mới đọc hồi hôm nay thôi à!!! - Tôi gắng gượng giải thích. Thực ra thì về này phải thêm hai từ “mới lạ” vào nữa thì sẽ đúng.
- Thật???
- Thật!
- Đưa túi xách cho anh xem! - Anh nói. Hả??? Túi...túi xách ư??? ẶC.
- Túi xách hả??? - Tôi vờ ngây thơ hỏi lại anh.
- Ủm. Lấy ra đây!
- Em...em...
- Hay em muốn anh đi lấy?
- A! Hihi...Dạ thôi, để em đi lấy cho.

Tôi phải nhân lúc đi lấy túi xách quăng mấy cuốn sách vào chỗ khác mới được. Đáng tiếc, âm mưu không cách nào hoàn thành vì lúc tôi đang lóng ngóng dẹp đồng sách thì anh bước vào, nở nụ cười gian hết cỡ. Haizzz...

...

- Nguyệt! Anh biết dạo này em bị nhốt ở nhà hoài nên chán, nhưng mà sao em đọc mấy cái dạng sách này được chứ?!
- Có gì mà không đọc được?
- Nói tóm lại, em nên chọn trò giải trí khác đi.

Nói xong, anh bước vào bếp làm thức ăn. Tôi thì ngồi ngây ra nhìn đồng sách bất hạnh bị ném vào sọt rác. Tôi cứ ngồi ngốc ra đấy cho đến khi anh tới kêu tôi đi ăn mới thôi. Chẹp chẹp!!! Xem ra phải đổi trò giải trí rồi!!!

44. Chương 41

Chương 41: Giải trí theo kiểu thực nữ

Sưu tầm

Chep! Nấu ăn, không. Chơi game, cấm. Điện thoại, nằm mơ. Đọc tiểu thuyết, bị cấm. Hức! Vậy có khác gì là tuyệt đường sống của tôi đâu. Anh sao mà ác thế?!

Tôi buồn bã bật ti vi lia lịa, đột nhiên dừng lại, nhìn chăm chú vào ti vi. Bởi vì, ti vi...đang...trực tiếp một chương trình...thêu may. Trong đầu tôi le lói một ánh sáng...

-Nguyệt ơi??? Hả??? Em...em đang làm gì đó?! - Anh ngỡ ngàng.

-Anh đó hả??? Em...em đang may, không nhìn thấy sao?!

-Nhưng đây là áo anh mà!!!! - Anh vẫn chưa hết bàng hoàng. Cũng phải! Mọi người cứ thử trông xem, một người ngày thường lững lờ như tôi, biết nấu ăn cũng là giỏi rồi. Nay đột nhiên ngồi im phăng phắc lần mò từng sợi chỉ cây kim để thêu, thế nào? Ngạc nhiên không???

-Cho em mượn thử nghiệm không được hay sao??? - Tôi cau mày. Chồng con vậy đó, mới lấy có cái áo làm thấy ghê!!! Hừ!!

-Nhưng em không nhất thiết phải bứt nút áo ra chứ?!

-Không bứt ra lấy gì đơm lại!!!

Anh há hốc mồm, 5s sau mới thốt lên:

-Em...em...em thật là rảnh rỗi. Nút áo của anh đang nguyên vẹn thì bứt ra để...đơm lại...Hì hì...

-Anh - có - ý - kiến - ư???? - Tôi hầu như là nghiêng răng nói. Dám không hả???

-Không có ý kiến!!! - Anh xua tay. Trước khi quay đi còn lưu luyến nhìn tôi (hoặc là cái áo) một cái. Tôi lườm lườm!!! Người gì keo thấy gớm!!!

-Trời ơi! Sao mà khó quá vậy?! Tại hồi đó mình..không chịu học may nên bây giờ mới thế!!! Hức! - Tôi vò đầu bứt tai, lay hoay mãi với đám nút áo đáng ghét.

-Nguyệt ơi, vào ăn...HẢ??????????????

Trong căn nhà sang trọng vang lên tiếng thét mưa giống gió giạt của anh.

-La cái gì mà la hả??? - Tôi cau có.

-Này! Ngày mai anh hãy mặc nó đến công ty!!! - Tôi ra lệnh, điệu bộ không khác gì một bà hoàng đang ra lệnh cho thuộc hạ. Mà anh chính là tên thuộc hạ đó.

Nhưng...sao mà...anh...mặt mũi anh cứ nhăn nhó nhó thế???

-Anh...phải mặc thật sao? Em nói chơi hay nói giỡn vậy???

-Em nói thiệt à nha!!! - Tôi gắt.

-Nhưng...nút áo xiêu xiêu vẹo vẹo thế này...mặc đến công ty có phải...hơi khó coi hay không?

-GÌ HẢ???? Nút áo em đơm rất khó coi hả???

-Không không!!! Anh mặc, ngày mai anh sẽ mặc!

-Em phải theo anh đến công ty! Giám - sát - anh!!!

-Hả??? - Anh bày biện bộ mặt sống không bằng chết. Hừm!!! Có cần tôi cho anh thạch tín để anh tự động kết liễu hay không?!

Buổi sáng. Anh ngắm cái áo hết nửa ngày mới can đảm mặc vào. Tôi nhìn cảnh tượng đấy chỉ bực bội hừ hừ mấy tiếng.

-Em ở nhà đi! - Anh nói.

-Không! Em phải đi theo anh!!! Lỡ anh cởi ra thì sao?!

Anh không nói gì, chỉ cười trừ nhìn tôi. Hừm!

Ở công ty...

Cho dù là anh đi đến đâu cũng nghe tiếng cười khúc khích nho nhỏ của đám người cấp dưới. Một vài bà chị cũng xun xoe đi ra xem. Vì sao? Vì hàng nút áo độc nhất vô nhị của tôi á!!!

Có kẻ nịnh nọt ráng nhin cười bước ra nói:

-Sếp!!! Hôm nay áo sếp thực sự rất đẹp!!!

-Rảnh quá nhỉ??? Hay là tăng ca đi há?! - Anh bực mình buông một câu. Đám người ấy vừa nghe tới hai chữ “tăng ca” thì liền vọt vào bàn làm việc, ra về, ta đây là chăm làm. Hứ!!!

...

-Em à!!! Thực sự phải mặc?!

-Ai nói giỡn đâu!!!

-Haizz...Nhưng...

-Anh dám chê thử coi?!!! Hử???

-Nhưng mà khó coi thiệt mà!!! - Anh nhăn nhó đầy ưu phiền.

45. Chương 42

Chương 42: Trò chơi mới

Sưu tầm

Tôi buồn bã đem đồng kim chỉ đáng ghét ấy một phát vứt vào sọt rác. Thở hắt ra một hơi, tôi buồn bực đi tìm trò khác để chơi. Loay hoay mãi, hình như chỉ còn một hai tháng nữa là Ngân Châu sinh rồi! Haizz...Lấy chồng sau mà sinh trước, xem như nó có phúc lắm mẹ.

Tôi tiện tay lấy một cuốn báo ra đọc giết thời gian. Bỗng thấy một cái títt bắt mắt ghê gớm: Thần đồng âm nhạc 7 tuổi của nước ta.

Tôi ôm một tá sách hướng dẫn chơi đàn violin về. Cảm giác vừa vui vừa lo đan xen lẫn nhau. Tôi cặm cụi đọc, ôm cái cây violin mới mua, đọc mà cứ cười mãi không thể ngừng lại.

Đọc được một tiếng đồng hồ, tôi bắt đầu kéo thử. Trong sách có ghi, luyện đàn violin cần phải kiên trì. Ít nhất cũng mất hai năm mới có thể kéo nghe lọt tai, còn muốn luyện theo kiểu đẳng cấp thì cần phải có tài năng thiên bẩm và sự kiên trì rèn luyện.

“È...e...e...é...e...!!!” Một chuỗi âm thanh khó nghe vang lên. Sặc! Trời ơi!!! Tiếng đàn này thật là chết người quá đi!!!

Tôi đau khổ vô biên bỏ cây đàn xuống. 2 năm a?! Tôi chỉ còn mấy tháng nữa là sinh rồi cơ, chưa hết, một đứa quậy phá như tôi càng không thể nào có tài năng thiên bẩm về âm nhạc cho nên muốn kéo được cũng không phải chuyện giỡn chơi đâu!!!

Cạch. Tiếng mở cửa??? Anh về???

Mắt tôi lóe lên một tia ranh mãnh.

-Hi!!! Anh yêu!!! - Tôi hào hứng nhảy loi chơi lại gần anh. Anh hét toáng lên:

-Trời ơi!!! Em tưởng mình còn như hồi đó hả? Bụng còn đang mang em bé mà nhảy loi chơi như thế, anh sẽ nói với mẹ của em đó!!!

-Anh đừng nói!!! Em có quà cho anh nè!!! - Tôi hớn hở.

-Quà??? Không phải thứ quái đản gì nữa chứ?!

-Không!!! Anh nhắm mắt lại đi nào!!!

Anh dù còn đang ngờ ngợ như vẫn im lặng thỏa hiệp. Vừa nhắm mắt, tôi đã thích thú cười vừa tranh thủ vớ lấy cây đàn.

“Ề...e...e...e...é...ề...e!!!!”

Anh hoảng hồn mở bừng mắt ra...

-Em đang quậy phá cái gì đó? Trời! Mau dừng lại đi, không được kéo nữa!!!!!!!!!! - Anh gào lên. Tôi mắt ngân ngấn nước, nhìn anh như đang hấp hối:

-Sao vậy hả anh???

-Em đang phá phách cái gì vậy?

-Em kéo đàn cho anh đỡ mệt hơn...

-Nghe em kéo anh còn mệt hơn nữa. Thôi! Để ngày mai anh dẫn em ra ngoài chơi. Còn nữa, em làm ơn đừng nghĩ thêm trò chơi nào hết!!! Anh khổ lắm rồi!

T_____T

Tôi tẹt đến thế hay sao???

Huhu...

Không chịu đâu!!!

Tôi bắt đầu suy nghĩ đến việc đặt tên cho con của mình. Là con trai, tên gì cho hay nhỉ??? Phải đặt làm sao vừa nói ra phải thể hiện được khí phách văn võ song toàn của nó. Hừm!!!

Họ Lâm??? Họ Lâm! Haiz...Tên gì đây!!!

Lâm Thế Minh??? Èo, dở ẹc.

Lâm Thế Duy??? Làm ơn , con là do tôi sinh, ít nhất phải có tên tôi chứ!!!

Lâm Thế Nhất??? Mẹ ơi, nghe sao mà giang hồ thế???

Lâm...

Lâm...

Lâm...

Cuối cùng, kén hết cả hai tờ giấy A4 cũng không suy nghĩ ra được một cái tên nghe sao mà văn võ song toàn, thể hiện đầy đủ khí phách nam nhi, lại còn cả dân trí thức con tổng giám đốc nữa!!! Trời ơi

~

Haizzz...Thật ra là cái tên gì nghe cho hay đây ta??? Làm sao để có một cái tên nghe thật là oai phong như của anh và nghe mượt mà như của tôi nhỉ??? Lâm Thế Ưu và Nhất Hiểu Nguyệt thì đặt thành cái gì???

- Nguyệt??? Nguyệt!!!!!!-Anh la lên. Bây giờ tôi mới hoàn hồn lại. Nãy giờ đi dạo mà tâm trí cứ thần thờ. Haizzz...

- O?! Dạ???

- Em thả hồn đi đâu vậy hả???-Anh thắc mắc.

- Đâu có đâu!!!-Tôi cố cãi. Tên gì bây giờ?!!!

- Còn nói đâu có?

- Thì không có thiệt mà!!!

- Mà em đã nghĩ ra tên nào đặt cho con chưa? Haizzz...Anh nghĩ mãi cũng không ra.-Anh vò đầu bứt tai. Tôi nghe đến đó thì trong lòng vui như Tết, hóa ra cũng không phải mình tôi chịu đau thương!!! Hehe.

Tôi không có việc gì làm nên tiện tay vớ lấy cuốn sách nào đó bên cạnh. Là “Thập đại mỹ nhân Trung Hoa”

- Đâu có gì khác lạ đâu?!!-Tôi nhủ thầm.

Cho đến khi tôi đọc đến người cuối cùng, Trần Viên Viên. Chẹp! Làm như tôi bẩm sinh thông minh hay là sao í! Trong đầu bất chợt lóe lên cái tên, Lâm-Hiểu-Viên!

Haha!!! Vậy là tôi biết con trai tôi sau này tên là gì rồi! Lâm-Hiểu-Viên!!!

46. Chương 43

Chương 43: Học làm mẹ

Sưu tầm

- Nguyệt!!! Mau dậy đi! Mẹ tới kia kia!!!!

Tôi đang cuộn mình trong chăn ngủ say sưa. Mang thai mặc dù hơi cực nhưng được cái ngủ nướng không ai phê bình. ^0^ Cho dù tôi có ngủ đến trưa đến chiều cũng nhận được sự quan tâm của người nhà! Haha!!!

Nhưng hôm nay tôi rất bực. Tối hôm qua chân bị chuột rút, anh phải xoa bóp hết một tiếng đồng hồ tôi mới ngủ nổi, cho nên bây giờ phải cho tôi ngủ bù chứ!!! Mới có 10h à!!! (OMG~)

- Ừm...Để em ngủ coi!!!-Tôi bực mình càu nhàu.

- Dậy đi! Mẹ tới!!!!-Anh vẫn cứ lay lay tôi mãi. Không kìm chế chắc tôi đập anh một phát quá à!!!

- Gì vậy????-Tôi chau mày. Anh quẹt mồ hôi trên trán, nói:

- Mau dậy đi!!! Mẹ em tới đó!!!

- HẢ????? Mẹ?!

Trời ơi!!! Không phải tới đưa cái thuốc quái gỡ gì nữa đấy chứ?!

...

Quả không sai mà!

- Nguyệt! Con bây giờ đang mang thai con trai, nên uống cái này đi. Rất tốt cho sức khỏe đấy!!!-Mẹ tôi nhiệt tình quảng cáo.

T__T

Hiểu Viên của mẹ!!! Làm ơn ra đời nhanh nhanh đi, mẹ bị đầu độc!!!

Tôi vừa thấy mẹ giơ chai thuốc đen ngòm lên thì hóa đá, trong thâm tâm không ngừng gào thét.

- Mẹ đến có chuyện gì không?

- Bộ không trông mẹ đến sao?!!!-Mẹ tôi xụ mặt. Tôi cũng biết mình hơi “nhập tâm ” nên cười tươi nói :

- Mẹ!!!! Con nhớ mẹ quá à!!! Mẹ không đem theo mấy cái loại thuốc này là con còn nhớ mẹ hơn nữa đó nha!!!

Mẹ và Thế Ưu một mặt đỏ như Quan Công (Mẹ chị í) , một mặt đen như Bao Thanh Thiên (Chồng chị í) .

- E hèm!-Mẹ tôi hắng giọng. Bao nhiêu giận dữ đang chuẩn bị bùng phát bây giờ nén lại.

- Mẹ!!! Cô ấy đang mang thai.-Anh đứng bên cạnh nhắc nhở. Tôi biết mình làm hơi quá nên ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Nói nhiều sai nhiều, nói ít thì sai ít, không nói thì khỏi sai.

- Thế Ưu!-Mẹ tôi kêu nhẹ, cười “ngọt ngào” với tôi.-Thuốc này phải uống bằng tô, không được uống bằng chén. Biết chưa?

Á!!!!

Tôi trợn hỏa mắt, hàm muốn rớt xuống sàn luôn. Vậy mà con người đáng ghét nào đó thì miệng giật giật, đáng về cố gắng nén cười.

Hừ!!! Thử mà uống thuốc này đi, không ói ra mới lạ đó!!!

Tôi là người can đảm lắm mới dám uống trong thời gian mấy tháng trời vậy đó!!! Đã không thông cảm thì thôi, còn bày đặt!

- Mẹ đến để dạy con vài việc vặt. Sau này có con không thể tối ngày cứ lững thững vậy được.-Mẹ tôi bắt đầu vào chủ đề chính. Tôi lườm anh lần chót rồi cười với mẹ:

- Dạ!

Tôi nuốt nước mắt, miễn cưỡng ôm lấy con búp bê vải mà mẹ tôi nói xem như đây là con tôi, nói sẽ chỉ tôi cách bế.

Lơ tơ mơ, không chịu tập trung nên tôi hậu đậu làm rơi búp bê xuống đất. Hi hi...Cũng may không phải là đứa nhỏ nhỉ?

-...-Mẹ tôi lườm một cái. Ý muốn nói: Ngốc ơi là ngốc!!!!

...

Kế tiếp, là pha sữa.

- Mẹ!!!! Con không chịu đâu!!!! Mẹ đem mà dạy cho Thế Ưu kìa! cái bếp này từ nay là của anh ấy, con không có hứng thú nữa đâu!!!!-Tôi giãy nảy. Thế Ưu đứng bên cạnh bắt đầu “bật hộp quẹt”:

- Nguyệt!!! Lần trước em suýt chút là trốn uống thuốc. Haizzz...Còn bày đặt nói cái gì mà thuốc khó uống, còn uống nữa sẽ ói luôn con ra ngoài í! Bây giờ em cũng lớn rồi, to xác rồi a. Làm ơn, đừng có nhõng nhẽo như con nít nữa!!!

OMG~

- Nhất-Hiểu-Nguyệttttttt!!!!-Mẹ tôi “thâm tình” gọi. Tôi run lấy bầy:

- D...D...Dạ~

- Thuốc mẹ đưa khó uống lắm à?! Uống tiếp sẽ ói luôn con của con ra ư??? H-ử???

Huhu...Đây chính là uy hiếp trắng trợn. Tôi đang mang thai nha!!! Con trai yêu quý, mau mau lớn nhanh để còn “bảo kê” mẹ khỏi bọn họ đi!!!!

- Dạ đâu có!!! Mẹ đừng có nghe Thế Ưu nói xàm. Đạo này ảnh hay bị..bị...bị...

- Bị gì???-Mẹ tôi dường như đang nghiêng rằng thì phải?!

- O...Dạ...Bị mớ sảng!!!-Tôi nhắm mắt làm liều.- Mẹ có biết không. Đạo này anh ấy lạ lắm nha. Tối tối đang ngủ ngon lành tự nhiên bật dậy hỏi con ngày mai muốn ăn gì. Chưa hết đâu nha!!!! Anh ấy đó, có bữa đang nấu ăn tự nhiên chạy tới hỏi con còn mấy tháng nữa thì sinh!!! Ảnh bị gì rồi đó!!!!

(Chị này dã man ác liệt!!! Chồng mà nói như là bệnh nhân tâm thần!!!)

Mặt Thế Ưu tối sầm:Em nói nhầm cái gì vậy? Anh bị vậy hồi nào???

Tôi tỉnh bơ:Kệ anh! Đáng đời!!!

47. Chương 44

Chương 44: Gặp lại cố nhân

Sưu tầm

Tôi bây giờ rất ư là thoải mái. Đã không còn bị giam lỏng nữa, bản thân có thể đi bộ ra ngoài. Hihi^^

- Nguyệt?!

- Ai...Á!!!!!!-Chữ “đó” chưa kịp nhảy ra khỏi miệng thì tôi đã la làng lên. Cũng may chỗ này vắng người, không chắc người ta tưởng tôi bị gì quá!!!!

- Sao lại là anh, Nghiêm Vĩ?!!-Tôi chống hông, hung hăng hỏi.

- Lâu quá không gặp lại em!!! Anh nhớ...

- Nhớ dòng họ nhà anh í!!!

Nặng vía quá đi! Bám mãi không buông!!!

- Hả??? Linh Nguyệt?! Em có thai???

- Tôi đã có chồng, có thai bộ lạ lắm hả???

- Không! Chẳng qua...Hóa ra...

- Hóa cái gì mà ra???

- Lúc nãy anh đang kia, nhìn thấy người phụ nữ di chuyển như chim cánh cụt...Thì ra là em!!!

T_____T

Anh mới là cánh cụt! Dòng họ anh đều là cánh cụt!!!

- Anh đang chế giễu tôi ư???

- Không có!!!

- Hứ!-Tôi lườm nguýt.

- Nghiêm Vĩ!!!!!!!!!!-Một giọng nói thánh thót như chuông bạc vang lên. Lại ai nữa đây???

- Nghiêm Vĩ!!!!!!!!!!-Một giọng nói thánh thót như chuông bạc vang lên. Lại ai nữa đây???

Tôi quay 180* tìm kiếm người mới gọi hấn ta. Một cô gái trông...khá là xinh đẹp (Tất nhiên là thua tôi!) tuy nhiên hình như cũng đang mang thai thì phải? Tôi thấy bụng cô ta cũng tròn ra!

- Thanh Băng!!!-Mặt mày Nghiêm Vĩ đen lại như lò nung. Chuyện gì vậy?! Hình như từ lúc mà tôi gặp hấn tới giờ hấn chưa từng có biểu cảm thê thảm này a?!

- Đây là...-Tôi ngập ngừng...

- Hihi...Linh Nguyệt!!! Anh giới thiệu...đây là mẹ, í lộn, là bà xã của anh!!!-Nghiêm Vĩ cười híp mắt. Tôi mém chút lặn kênh ra đất. Huhu...Tôi đang mang thai mà sao cứ shock tôi hết lần này đến lần khác vậy?!!!

- Bà...bà...bà xã anh???-Tôi ngỡ ngàng. Cái tên này vừa lưu manh vừa đào hoa mà còn có vợ?!

- Xin lỗi cô! Chồng tôi rất là rối việc. Anh ta tối ngày cứ nhõn nha nhõn nhơ, những điều khiếm nhã hay tối kỵ trước đây anh ta nói với cô thì cô cứ xem như là chó sủa ven đường đi. Đừng quan tâm a!!!-Cô gái tên Thanh Băng ấy cất tiếng. Tiếp đó, cô ấy giẫm mạnh lên chân Nghiêm Vĩ, mắng:

- Đồ chết tiệt này!!! Tối ngày trêu hoa ghẹo nguyệt, anh có muốn sống nữa hay không???? Tối nay, về nhà không được ngủ, quỳ gối nguyên đêm cho tôi!!!!-Thanh Băng trừng mắt. Tôi tay kia thần thờ xoa xoa bụng, con trai, liệu có phải họ đang đóng phim truyền hình hay không???

Buổi tối. Tôi đem chuyện đó nói cho Thế Ưu nghe. Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, anh cứ la hét như chính anh là người bị tôi nhắc đến vậy.

- Anh đừng có than thở nữa!!! Người em nói là Nghiêm Vĩ, không phải anh. Anh phải may phước vì có một người vợ hiền-lành như em nha!!!!-Tôi bước tới gần, xách tai anh mắng. Anh la oai oái rồi cầu hòa:

- Hiểu Nguyệt à!!! Em là hiền nhất! Được rồi, bây giờ buông anh ra đi!!!

- Tại sao anh hét??? Có phải cũng cảm thấy bất ngờ giống em không???

- Không!

- Hả? Tại sao???

Một cái tên đào hoa như vậy, biến thái như vậy, khủng như vậy mà cũng có vợ, đã vậy còn có con nữa chứ! Như thế lẽ ra anh phải thấy bất ngờ chứ!!!!

Như là nhìn thấu suy nghĩ của tôi, anh nói:

- Trừ phi thằng đó không phải là đàn ông! Hoặc tâm lý có vấn đề mới không thể lấy vợ. Anh la lên là vì...
? ____?

- Là vì tại sao thằng khốn đó có vợ rồi mà còn dám đi ghẹo em chứ!!!! Anh chưa đập cho nó một trận là may lắm rồi!!!! Cầu trời cho vợ hãnh sinh một đứa con ba đầu sáu tay. Hà hà!!!-Anh vừa nói vừa gian manh. Tiêu rồi! Không lẽ lần trước chuyện tôi nói với mẹ là anh thần kinh có vấn đề là thật ư??? Huhu.

- Ba đầu sáu tay??? Anh tưởng Nghiêm Vĩ là Lý Tịnh hả? Có thể có đứa con là Na Tra.

- Ốc heo! Ba đầu sáu tay tức là nguyên rửa đứa đó là quái thai đó!!!

- Bậy nha!!! Xúi quẩy quá đi. Người ta mang thai, em cũng mang thai. Anh nói toàn chuyện xấu không à!!!

Đang định quay lưng đi thì điện thoại tôi có tin nhắn. Lâm Thế Ưu chưa kịp giật lại điện thoại thì tôi nhanh chóng mở ra đọc. Một dòng tin nhắn hiện ra, có thể thấy người nhắn tin rất gấp gáp, chữ còn có lỗi sai nhưng mơ hồ vẫn rõ nội dung, đó là, Ngân Châu đang ở bệnh viện sinh con!

Á!!! Bạn tốt ơi!!! Chị em tốt ơi!!!! Tôi lập tức đến ngay đây!!!

48. Chương 45

Chương 45: Sinh con

Sưu tầm

Tôi vừa thấy dáng vẻ của Tiêu Duẫn thì xem chút té nhào. Một người ngày thường đẹp trai, phong độ như vậy mà bây giờ lại xuất hiện với bộ dạng thảm hại như kẻ lang thang vô gia cư thế này.

Tiêu Duẫn đi chân không, áo quần xộc xệch như mới bị cướp vậy. Quần ống thấp ống cao, áo sơmi nhàu nát, nút áo đóng mở loạn xạ ngẫu, tóc tai rối như là ổ quạ. OMG~

Không chỉ mình tôi hết hồn mà ngay cả Thế Ưu cũng bất ngờ.

- Ngân Châu đang sinh hả???

- Ừm!-Tiêu Duẫn thở gấp, đi đi lại lại rồi cả mắt.

- Anh đưa cô ấy đến???

- Không phải! Là mẹ tôi đưa cô ấy đến. Lúc ấy tôi đang ở sân bay chuẩn bị đi công tác 1 tuần lễ...Trời ơi!!! Đáng lẽ ra tôi phải ở bên cạnh cô ấy chứ!!!

- Anh đi gì tới đây???-Nếu như là đi taxi, khả năng anh ta bị cướp là 99,99%

- Tôi...chạy bộ.

- TT_____TT

Tiêu Duẫn! Bộ anh không có tiền đi taxi sao???

Tôi âm thầm liếc nhìn Lâm Thế Ưu. Hừm!!! Nếu như...tôi sinh thì anh có đem theo bộ dạng này đến đây không nhỉ???

- OAOAOAOA!!!!

Trong lúc bọn tôi mỗi người tự chìm vào suy nghĩ riêng, một tiếng khóc trẻ con vang lên. Gương mặt Tiêu Duẫn lúc đó phải nói là chói đến lóa mắt.

- May quá!!!!-Tiêu Duẫn quệt ầu mồ hôi trên trán, thở phào một hơi. Nhưng...khi bác sĩ nói Ngân Châu vẫn còn hôn mê thì sắc mặt anh ta đen lại, tiếp tục lo lắng.

- Cô ấy không sao chứ???

- Không sao! Nghỉ ngơi sẽ tỉnh lại.

- Phù!-Tôi, Tiêu Duẫn đồng loạt thở phào.

...

Lúc đóng tiền viện phí chính là lúc thảm hại nhất của Tiêu Duẫn. Đi quá gấp, lúc chạy đi vali, bóp tiền đều bỏ cả lại sân bay, thứ duy nhất mang theo chính là điện thoại di động.

Haizz...Giờ tôi mới thấy, may mà anh ta không đi taxi, nếu không bị giải lên đồn cảnh sát thì nguy.

Gấp rút quá, Tiêu Duẫn đành đưa luôn cô y tá ấy cái điện thoại xem như là tiền viện phí. Nhưng theo tôi để ý giá cả thị trường thì hình như cái điện thoại này đắt hơn nhiều so với tiền viện phí ấy.

Tôi và Thế Ưu định trả thay nhưng Tiêu Duẫn không muốn, anh ta nói muốn làm điều gì đó có ý nghĩa với Ngân Châu và cậu con trai mới sinh. Tôi nghe đến đó xem chút gào lên. Tên này!!! Đúng là đầu óc kinh doanh chả nghĩ nổi cái gì lãng mạn hết, chỉ biết tới việc xài tiền. Hừ!

Nhưng...tôi có chút thông cảm. Tôi thì thầm với Thế Ưu:

- Lúc anh sinh phiên anh giống như anh ấy được không???

-...

Lâm Thế Ưu thở dài giống như rất thất vọng í!

Ờ...Mà...hình như cũng sắp tới tôi sinh rồi thì phải?! Haizz...Thật là cảm tạ trời đất quá đi! Cuối cùng cũng không phải uống cái loại thuốc kinh điển nhất quả đất đó!!! Nếu sau này con dâu tương lai của tôi mang thai, tôi nhất định cho nó ném trái “hương vị” của loại thuốc này!!! Hehe...

- Nguyệt! Em đang cười gì đó???-Lâm Thế Ưu đang lái xe, thấy tôi cười sằng sặc liền tỏ ra hơi lo lắng.

- Không có gì! Chỉ là...nghĩ đến một số viễn cảnh tương lai thôi!

- Ờ. Mà nè...em...thật sự thích cái tên Lâm Hiểu Viên đó ư? Có nhiều tên hay hơn mà...Chúng ta có thể...từ từ lựa chọn.

- Không có lựa hay chọn gì nữa hết. Em đã quyết định rồi, con trai em sẽ tên Lâm Hiểu Viên!!!

-...“Con trai chúng ta” mới đúng chứ!-Anh nhắc nhở.

- Gì cũng được.

Về tới nhà, tôi vừa suy nghĩ đến tương lai vừa ăn điên cuồng. Thực ra thì...ban đầu tôi có chút ngại vì sợ...mập. Nhưng sau khi trải qua hai đêm bị đói loạn cả ruột thì cái e ngại này cũng giảm đi 50%, cộng thêm việc bị mẹ đe dọa, chồng khủng bố liên giảm sạch 50% còn lại nên bây giờ tôi mới ăn thành cái dạng này.

Ăn, ăn, rồi tiếp tục ăn. Cho đến khi...tôi cảm thấy có gì đó không bình thường.

Vì sao...đột nhiên tôi cảm thấy...đau bụng vậy chứ???

Tại sao đau bụng quá vậy?! Tại sao???

Trong bụng tôi như có thứ gì đó cựa quậy, càng lúc càng mãnh liệt. Chẳng lẽ...là sắp sinh?! Chẳng phải tôi còn nửa tháng mới sinh sao???

- Nguyệt!!!!!!! Em...em bị gì vậy??? Đừng làm anh sợ!!!

Anh vừa bước vào nhìn thấy tôi như vậy thì vô cùng hoảng sợ. Tôi cố gắng thốt lên:

- Em...chắc em...sắp sinh rồi...

- HẢ????

Trời ơi!!! Em van anh đó Thế Ưu, giờ phút cấp bách như thế này đầu óc anh có thể linh hoạt lên chút đỉnh hay không???

- Em...sắp...sinh!

- Chúng ta mau mau đến bệnh viện.

Anh nhắc bồng tôi lên, chạy ù ra ngoài, ngay cả cửa nhà cũng không thèm khóa. Tôi nén sức nhắc:

- Thế Ưu...xe...ở gara mà...

- Ồ...Ồ...

- Nhanh-lên!!

Cái tên này, ngày thường thì ranh ma, lanh lợi vô cùng, bây giờ tại sao lại dốt nát đến thế chứ???

Anh điên cuồng lái xe, không màng tới cột đèn giao thông phía trước, phóng như tên bay. Tôi suýt bị dọa đến ngất xỉu.

- Cố gắng một chút, sắp tới rồi.

Tôi dường như nghe được tiếng gió xé bên tai, chiếc xe chạy như lướt trên mặt đường.

KẾT!!!!

Xe chưa kịp dừng hẳn thì Lâm Thế Ưu đã bế tôi, chạy vụt vào bệnh viện. Trời ơi là trời!!! Lâm Thế Ưu, chiếc xe đó còn chưa kịp rút chìa khóa!!!!!!!!!!!!

- A!!!!-Một tiếng hét vang lên kinh thiên động địa. Thật đáng tiếc vì phải nói với mọi người, tiếng hét đó không phải là của tôi mà là của...Thế Ưu.

Tôi cảm thấy mình thật may mắn vì không có cặp vợ chồng Ngân Châu ở đây.

Anh ấy vừa thấy cô y tá bế em bé ra thì liền như bị khỉ nhập, nhảy lưng tung, thiếu điều muốn lấy cái loa, trèo lên cây mà hò hét.

- Anh gì ơi!!! Con trai của anh đây này!!!-Cô y tá ôm con đứng rờn rã suốt 15', thấy cha đứa nhỏ cứ như có bệnh, nhảy nhót lung tung suốt nên đành phải nhắc nhở.

- Ồ! Ồ!!!

Tôi nằm trên giường bệnh, cười cười. Grừ! Tức quá!!! Tại sao tôi lại không đem máy quay theo chứ??? Có gì quay lại cái hình ảnh này của anh, sau đó đem đi đòi tiền chuộc. Hắc hắc!!!

- Nguyệt! Em có mệt không? Có muốn uống nước không? Có thấy lạnh không? Có thấy không ổn chỗ nào không???-Anh lập tức chuyển địa chỉ, dời tâm chú ý sang tôi, hỏi liên thoảng.

- Anh hỏi từ từ...

- Ồ! Bây giờ, em thấy thế nào?

- Không khỏe...không mệt!

- Ồ!...Em...vẫn muốn lấy cái tên Lâm Hiểu Viên???-Anh e dè hỏi. Trời ơi là trời!!!!!!!!!! Em ghét anh lắm!!!!!!!!!!

49. Chương 46

Chương 46: Hét lên bất tận

Sưu tầm

- A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!-Một tiếng hét vang lên kinh thiên động địa. Thật đáng tiếc vì phải nói với mọi người, tiếng hét đó không phải là của tôi mà là của...Thế Ưu.

Tôi cảm thấy mình thật may mắn vì không có cặp vợ chồng Ngân Châu ở đây.

Anh ấy vừa thấy cô y tá bế em bé ra thì liền như bị khỉ nhập, nhảy lưng tung, thiếu điều muốn lấy cái loa, trèo lên cây mà hò hét.

- Anh gì ơi!!! Con trai của anh đây này!!!-Cô y tá ôm con đứng rờn rã suốt 15', thấy cha đứa nhỏ cứ như có bệnh, nhảy nhót lung tung suốt nên đành phải nhắc nhở.

- Ồ! Ồ!!!

Tôi nằm trên giường bệnh, cười cười. Grừ! Tức quá!!! Tại sao tôi lại không đem máy quay theo chứ??? Có gì quay lại cái hình ảnh này của anh, sau đó đem đi đòi tiền chuộc. Hắc hắc!!!

- Nguyệt! Em có mệt không? Có muốn uống nước không? Có thấy lạnh không? Có thấy không ổn chỗ nào không???-Anh lập tức chuyển địa chỉ, dời tầm chú ý sang tôi, hỏi liên thoắt.

- Anh hỏi từ từ...

- Ồ! Bây giờ, em thấy thế nào?

- Không khỏe...không mệt!

- Ồ!...Em...vẫn muốn lấy cái tên Lâm Hiểu Viên???-Anh e dè hỏi. Trời ơi là trời!!!!!!!!!! Em ghét anh lắm!!!!!!!!!!

Sáng ngày hôm sau, tên chồng đáng ghét vẫn đến làm phiền tôi...

- Đây! Em ở đây có thấy thoải mái không? Thức ăn có vừa miệng không? Giường nằm êm không? Ngủ có ngon không? Trong người cảm thấy...

- BẠN TỐT ƠI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Lâm Thế Ưu đang nói giữa chừng thì Ngân Châu không biết từ đâu phi thân đến bên tôi. Phù! Thoát được một kiếp! Hix!!!

- Bà cảm thấy thế nào? Tôi biết, bây giờ trong người bà có phải thấy mệt mỏi, thèm ăn cộng thêm thấy đau khổ vì mập ra phải không?! Bà yên tâm đi, sau khi bà khỏe lại tôi sẽ dẫn bà đi lên rừng xuống biển, hết bơi lội rồi lại leo núi, bảo đảm chẳng mấy chốc bà sẽ thon thả như cũ. Còn nữa, sáng thì nên ăn...bla bla...

MẸ ƠI!!!!!!!!!!!!!! Cứ cái kiểu này mãi thì tôi sẽ chẳng bao giờ khỏe lại luôn á!!! Mẹ thân yêu của con, mau đến cứu con!!!!!!!!!!

- CON GÁI!!!!!!!!!!!!!!

OMG!!! Xem như tôi rất thiêng đi ha! Mới nhắc đã tới!!! Hihi. (Khoan mừng vội chị ạ!!!)

- Trời ơi!!! Huhu...Con gái cưng của tôi. Ly hôn đi, về nhà mẹ chăm sóc cho con. Mẹ sợ quá trời luôn!!! Huhu. Con có thấy mệt mỏi hay không? Đây! Nhớ những điều mẹ dạy lúc trước nhé. Đã làm mẹ rồi thì phải đứng đắn tí, cứ lanh chanh lóc chóc sau này đừng than vãn vì sao thằng nhóc nhà cô quậy tanh bành nhà cửa. @#^((&%^)#XR..STY.@#%^&!!!

Trời ơi!!! Ông làm ơn ột viên thiên thạch đè chết con cho rồi!!! Huhu!!! Kiếp trước tôi đã làm tội tình gì chứ!!!

Ba người họ, ba cái miệng cứ bla bla mãi khiến đầu tôi hoa cả lên, tôi không kiềm chế nổi, hét:

- BÁC SĨ!!!!!!!!!! CỨU TÔI VỚI!!!!!!!!!!!!!!

Rốt cuộc, ba người họ đều bị bác sĩ đuổi cổ ra khỏi phòng vì lý do ồn ào, làm phiền bệnh nhân nghỉ ngơi. Tôi mừng suýt trào cả nước mắt. Đáng tiếc, nước mắt chưa kịp trào thì tôi lại nhìn thấy gương mặt của bác sĩ.

Là...là...Nghiêm...Nghiêm Vĩ???

- Nghiêm Vĩ?!-Tôi ngỡ ngàng

- May cho em mà tôi đến kịp đấy! Trễ thêm tí chắc em xỉu với họ luôn quá!!! Hahaha!

- Anh cười gì đấy hả???-Tôi tức tối.

- Hahaha...Không có gì!!! Mà...con trai em tên gì???

- Lâm-Hiểu-Viên!

- Lâm...Lâm...Lâm...Hiểu...Viên??? Tên gì mà...

Hắn ta chưa kịp nói hết thì tôi đã lườm một cái sắc lém. Tên này muốn chết à?!!!

- Hứ! Tôi phải suy nghĩ lâu lắm mới nghĩ ra cái tên này nha!

- Hay quá!!! Sau này chúng ta có thể làm thông gia rồi. Con gái anh tên là Nghiêm Uyển Băng. Hahaha!!! Nhớ nha! Con gái anh sau này sẽ cưới con trai em đó!!!-Nghiêm Vĩ hào hứng cứ như người gả cho con trai tôi là anh ta vậy.

Cổ Ngân Châu khá tức vì cô ấy sinh con trai, nếu là con gái thì may rồi. Cô ấy còn nói nếu cô ấy sinh con gái thì sẽ hiếp đáp con trai tôi cho lên bờ xuống ruộng. Oaoaoa!!! Con trai tôi nghiệp, mới sinh ra đã bị mọi người ép gả cả rồi! Haizzz...

-Này! Em nhớ nhé! Sau này con trai Lâm Hiểu Viên của em sẽ lấy Nghiêm Uyển Băng của anh nha! Không được nuốt lời à!

Dứt lời, anh bước ra ngoài. Vẻ mặt còn rất thỏa mãn. Tôi bất giác cười lên. Chính vì chuyện này mà về sau mối tình này tạo ra vô số bi kịch lẫn nuối tiếc. Tất nhiên, đó là chuyện của tương lai. Còn bây giờ, tôi phải nghỉ ngơi cho khỏe lại cái đã. ^^

50. Chương 47

Chương 47: Gia đình hạn phúc

Sưu tầm

5 năm sau...

- Lâm Hiểu Viên!!!! Không được chọc Hiểu Linh nữa!!!!!!-Tôi la lên. Hôm nay chính là sinh nhật của con trai cưng tôi. Bây giờ nó còn đảm nhiệm thêm một chức vụ “cao cả” nữa là làm anh trai trong nhà bởi vì một năm trước tôi đã sinh thêm một cô con gái rồi. Số phận của Hiểu Linh nhà tôi cũng chẳng khác gì anh trai nó, được định sẵn sẽ gả cho con trai Ngân Châu. TT____TT

Hôm nay, Hiểu Viên cứ nghịch ngợm phá đồ chơi của Hiểu Linh suốt cả ngày.

Bộp.

- Không được ăn hiếp vợ tớ!

>_____

Á!!!!!! Mới nhắc liền xuất hiện, người vừa lên tiếng chính là chồng tương lai của con gái tôi, cũng là con trai vàng của Ngân Châu.

- Nó là em tớ.

Lâm Hiểu Viên nhà tôi cũng oai vệ không kém, nạt lại.

- Vậy tớ đi bắt nạt vợ cậu nhé???. (Tg:Là Nghiêm Uyển Băng í!!!)

- Cậu ấy dữ dần lắm, cậu không bắt nạt nổi đâu!!!!

...

Hai đứa nhóc tranh luận cả buổi trời cuối cùng phải đợi khi Lâm Thế Ưu nhắc con trai đi cắt bánh thì cuộc chiến ấy mới tạm hoãn.

Hiếu Linh ngồi gần đó giương đôi mắt to tròn ngây thơ, ngón tay cái thì đưa vào miệng nhìn chúng tôi đang cười hihi.

- Thằng nhóc giống cha nó ghê nhỉ???-Cổ Ngân Châu ngồi đối diện mở lớn mắt bình luận. Anh ngẩng cao đầu, tự tin:

- Chính xác!

-...Hihi.Chỉ thích bắt nạt người khác!-Ngân Châu bồi thêm. Mặt anh liền tối lại, tôi ngồi bên cạnh ráng nhìn cười.- Nghiêm Uyển Băng, sau này con phải “quản lý” Hiếu Viên kỹ vào nha!!!

Con bé ngẩng mặt lên, đôi mắt to chớp chớp mấy cái nhìn hết sức vô tội và ngây thơ, có ai biết rằng...

- Hiếu Viên!!! Em thích con gấu bông bạn kia tặng cho anh. Anh tặng em đi!!!!

Ở một góc vườn nhà tôi, cô bé dễ thương đang bày trò “trần lột”

- Không! Không!!! Anh cũng thích!!! Anh phải ôm nó ngủ!!!!!!

- Anh là con trai mà đi ôm gấu bông! Blè!!!-Nghiêm Uyển Băng trêu tức. Mặt Lâm Hiếu Viên đỏ ửng lên.

- Không...Không đúng!

- Vậy anh tặng cho em đi!!!-Cô bé dùng sức chớp mắt một cái.

Chỉ chờ lúc con trai tôi ngẩn người thì cô bé ấy giật lấy con gấu bông chạy biến. Haizzz...Nhỏ mà đã xài “mỹ nhân kế” rồi kìa!!!! Hic! Chắc là gien di truyền của Nghiêm Vĩ í!!!

Tôi đang nghe lén thì phía sau vang lên tiếng nói nhỏ:

- Em ở đây làm gì???

Anh đứng sau lưng tôi, khẽ quàng tay ôm eo tôi. Tôi không chút biểu cảm, gạt tay anh ra.(Chai rồi! Chị ấy chai mặt rồi, hết thấy ngượng nữa rồi!!! 5 năm có khác!)

- Haiz...Uyển Băng lại bắt nạt Hiếu Viên kìa!!!-Tôi than thở. Mặt anh tối lại:

- Em làm ơn để mắt tới anh có được không? Cứ hết Hiếu Viên rồi tới Hiếu Linh. Không sợ anh ra ngoài ngoại tình hả?

- Anh sẽ không dám đâu!-Tôi vừa rình vừa trả lời. Á! Con trai tôi sao lại nhìn con bé đó đến chảy nước miếng cơ chứ!!! Thảm rồi, sau này số phận của con là để cho con bé Nghiêm Uyển Băng í bắt nạt đó!

- Tại sao lại không dám???

- Anh sợ hình tượng trong mắt con mình bị phá hủy. Dễ hiểu! Thôi, để em xem!!! Anh đi chỗ khác chơi đi nha! Ngoan ha!!!!-Tôi dỗ dành.

- Anh hỏi lần cuối, em có đi theo anh không?-Tiếng nói ấy giống như đang cảnh cáo nhưng tôi phớt lờ. Mẹ còn đang ở nhà, anh dám làm gì.

- Em cũng trả lời lần cuối, k-h-ô-n-g!

Tôi ung dung trả lời. Đáng tiếc, nếu đoán mà trúng thì có lẽ bây giờ tôi đã rất giàu rồi!!!

...

- Á!!!Anh...Huhu...Tha cho em!!!!

Phòng ngủ vang lên tiếng hét ai oái, đáng tiếc, nơi đây cách âm rất tốt, kêu mấy cũng không có người nghe. Huống gì mọi người đều ở dưới lầu chơi cùng hai đứa con nhà tôi. Hic!!!

- ỦA??? Khi này là ai...~~~Anh cố ý ngân dài. Tôi bặm môi, trừng mắt. Tiếc vì mình không phải ma cà rồng để cạp anh một cái bõ ghét!

Anh nhéo mũi tôi, tôi liền không nhịn được mà la lên oai oái. Ăn gian!

Mọi người thử đoán xem, là chuyện gì xảy ra đây??? Hic!

Tôi đã lớn tướng rồi, làm mẹ rồi mà ‘người nào đó’ vẫn cứ xem tôi như là con nít, dè xuông đánh ột trận. Nhưng...tôi làm gì sai đâu??? Méc mẹ!!!

Buổi tối. Mẹ tôi thấy không khỏe nên ở nhà chơi với Hiểu Linh và Hiểu Viên, còn Uyển Băng và con trai cưng của Ngân Châu cũng quần quýt với đứa trẻ nhà tôi.

Ba gia đình chúng tôi kéo nhau ra nhà hàng ăn uống no say. “Nữ hoàng” nhà Nghiêm Vĩ là oai phong nhất, tửu lượng cao đến nỗi ngay cả Ngân Châu, trước đây là uống mãi không say cũng phải đầu hàng. Đáng tiếc, hề hề...Sau khi nghe mình thắng cuộc thì cô ấy ngã rập ra ngủ như chết. Tôi cười ha ha ba tiếng rồi cũng gục luôn. X____X|||

Ước chừng khoảng một tiếng sau, tôi tỉnh giấc thì thấy mọi người đang ở trong phòng karaoke. Ngân Châu đứng là liễu lĩnh, cứ uống rồi hát, hát rồi uống. Cả bọn quây tưng bừng cả lên. Rốt cuộc, chịu hết nổi, tôi gục lên vai anh mà ngủ say. Loáng thoáng bên tai còn nghe được câu nói ầm áp: Anh yêu em.

Hề hề...

Tỉnh dậy, đã là sáng hôm sau. Tôi có cảm giác đầu óc mình nửa mê nửa tỉnh. Hic!

- Em tỉnh rồi hả???

- Tối hôm qua mấy giờ chúng ta mới về???-Tôi vừa vỗ đầu vừa hỏi anh:

- 11h45’ Hôm qua em là người đầu tiên gục đó!

- Hừ!!! Mệt chết luôn. Hiểu Viên, Hiểu Linh đâu???

- Đi học hết rồi!!! Vợ~

- WHAT????

Tôi chán nản lườm anh.

- Hôm nay ở nhà chỉ có hai đứa mình thôi à!!!

Anh chớp chớp đôi mắt. Làm ơn, Hiểu Viên làm động tác này còn có hiệu lực, còn anh...Haizzz...

- Thì sao???

- Còn sao trắng gì nữa?!!! Chúng ta...có thể...-Anh bắt đầu ngân nga giọng. Tôi có cảm giác hơi mờ ám.

- Có thể???

- Có thể làm một số việc hạn chế người xem...

Tôi hiểu ý. Sừng sộ mắng:

- Anh đừng có hòng!!!!...Á!!!! Cút đi, cút đi!!!!

Tiếng la hét tràn ngập không gian.

Lúc nào cũng nhộn nhịp...

Lúc nào cũng vui vẻ...

Lúc nào cũng có tiếng cười đùa...

Một gia đình hạnh phúc! ^0^

51. Chương Ngoại Truyện 4

Ngoại truyện 4: Một vài sự kiện trước hôn nhân

Sưu tầm

1. Nhầm phòng.

Ngày trước, lúc tôi đi nhầm phòng, lúc ấy tôi là sơ ý. Tuy nhiên, sau này dù có giải thích thế nào thì cũng bị nghi ngờ. Nhưng...nhờ nhầm phòng mà tôi mới gặp được người này chứ. Khi kể lại cho Ngân Châu, nó nói:

- Thấy chưa!!! Bà phải cảm ơn tôi nha!!!!
- Cảm ơn vì bà hại tôi có quãng thời gian thâm hủ???
- Hừ!

Kể đó, Lâm Hiểu Linh nghe hai đứa tôi tám chuyện cũng e dè bước tới gần hỏi tôi:

- Mẹ! Mẹ quen cha hồi nào???
- Ồ...

Hai đứa chúng tôi đều á khẩu. Chẳng lẽ nói là nhầm phòng, vậy thì quê lắm!!!

- Cha mẹ quen nhau ở khách sạn đó!!!!
- Tôi chưa kịp gỡ vớ thì thằng con trời đánh lại xen vào. Hừ!!! Là ai nói cho nó biết vậy???
- Mẹ đi trách cha í!!! Cha nói cho con biết!!!-Nó chìa tay ra, chớp mắt ngây thơ. Tôi có cảm giác đầu mình bốc khói ồ ạt.
 - LÂM THẾ ƯU!!!!!!!
- Tôi điên lên , vọt lên lầu tìm anh tính sổ.
- Mẹ đi đâu vậy anh hai???-Lâm Hiểu Linh hỏi.
 - Đi tìm niềm vui!!!-Anh hai trả lời.

Tôi & Ngân Châu: Ngất!

2. Sự cố.

Chắc các bạn vẫn còn nhớ cái lúc Hiểu Nguyệt và Thế Ưu lạc trong rừng chứ??? Vâng, là khi anh Thế Ưu được lên sân trình diễn màn “anh hùng cứu mỹ nhân” đó! Và đây là cảnh sau cánh gà...

Tôi run run đi áp sát vào anh vì sợ bị ma bắt đi. Rừng cây rậm rạp thế này, sẽ không có quái thú nhảy ra chứ???

- Tránh xa xa một chút!!!-Anh đẩy tôi ra.

Khi này vừa đánh nhau một trận, tôi có thể nhìn thấy nét mặt anh trở nên mệt mỏi. Bàn tay vẫn còn bị thương, tôi không làm khó, lui về sau ba bước.

Húuuuuu!!!!

Tiếng gió rít lên làm tôi rợn cả người. Lí trí từng bước, từng bước lùi về sau...Bỗng dưng, có một vật thể gì đó quẹt ngang vai tôi, núu cổ áo tôi lại.

- A!!!! Huhuhu!!!-Tôi khóc lớn. Lâm Thế Ưu đi được một quãng liền quay lại gắt tôi:
- La cái gì đấy???
- Có...có...có ma...ma...núu áo...tôi!-Tôi nói lắp ba lắp bắp.
- Ma đâu?-Anh tới gần, lườm tôi sắc lẹm.

- Phía...phía...phía sau!-Tôi run rẩy.

- Á! Sao áo em có máu?!!!

- Máu??? Á!!!!

Tôi sợ điếng người, chạy vọt đi tức khắc. Chạy, chạy và chạy...Miễn là thoát khỏi nơi này!

Tôi bỗng thấy sau lưng mình lạnh lạnh, hóa ra, phía sau áo đã bị rách một mảng. Ma cũng biết xé áo người khác hả???

- Chạy cái gì mà nhanh vậy?-Anh từ tốn đến gần tôi. Tôi xoay người lại, cố gắng che dấu mảng áo đó.

- Hừ! Đó chỉ là cành cây móc vào áo thôi. Xón xác!!!-Anh mắng. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Đột nhiên tôi thấy mắt anh lóe lên tia cười cợt...

- Nhớ là đã hứa gả cho anh nhé!!!

- Hồi...hồi nào???

Tôi nhớ không lầm hình như mình có hứa vậy bao giờ.

- Áo em bị rách!

Không để ý đến câu hỏi của tôi, anh mở áo khoác, khoác lên người tôi. Tự nhiên tôi có cảm giác mình...hạnh phúc ghê!!!

Hừm! Nhưng ngoài đời làm gì có chuyện gì lãng mạn như vậy, trước mắt chính là bìa rừng, chưa kịp vui mừng thì anh quay sang hỏi:

- Em có cầm chìa khóa xe của anh không???...Hay là anh bỏ quên ở đâu nhỉ???

3. Vụ án khăn tay.

Đó là lúc mà anh sai tôi đi từ tầng 10 xuống tầng trệt chỉ để lấy chiếc khăn tay. Sau khi kết hôn, tôi cứ thắc mắc nhưng anh lại không nói gì hết. Bất đắc dĩ, tôi phải nhờ tới Hiểu Linh ngây thơ hỏi giùm:

- Cha ơi!-Nó rưng rưng nước mắt.- Mẹ nói sẽ không thêm ở với cha nữa...

- Sao thế???-Anh lo lắng đỡ dành Hiểu Linh. Tôi núp ngoài cửa cười he he.

- Hic! Tại cha sai mẹ đi từ tầng 10 xuống tầng trệt chỉ để lấy khăn tay. Oaoa!!!!-Nó òa khóc. Hay lắm! Làm rất tốt!!!

- Haizz...Tại con không biết, mẹ con mỗi lúc giận lên thì rất dễ thương. Cha cố tình làm vậy thôi. Ai ngờ mẹ con nhất thế, chỉ biết làm theo. Thất vọng quá!!!...Sau này Hiểu Linh phải mạnh mẽ lên, không thể để thế lực tà ác đè bẹp nghe chưa? Không được nhất như là mẹ con!!!

Tôi tức. Ai nói là tôi nhất! Là tôi vì miếng cơm manh áo mà!!! Phản đối triệt để!!!

- ỦA? Mẹ làm gì ngoài này???-Lâm Hiểu Viên bước tới hỏi. Tôi hoảng hốt té ra sàn. Ui da!!!

Oành!

Vừa khi đó, Hiểu Linh đập cửa nhảy phóc ra như nữ hiệp. Mắng Hiểu Viên:

- Anh hai!!! Anh là thế lực tà ác. Em không để anh bắt nạt nữa đâu. Blè!!!

Tôi ngơ ngàng. Hiểu Viên há hốc mồm.

Lâm Thế Ưu! Anh tẩy não con bé rồi hả???

4. Xem mắt.

Haizzz...Lần xem mắt đó không biết là lần thứ bao nhiêu rồi! Trong khi mẹ tôi đon đả cười nói với “thông gia tương lai”, tôi cũng âm thầm đánh giá đối phương. Điều kiện tệ gớm! Chỉ được mỗi cái có tiền.

Không biết vì sao mà tôi lại đem tên bất tài ngồi trước mặt so sánh với Thế Ưu nữa. Mặc dù có nhiều lúc...anh không được bình thường nhưng xét về ngoại hình, tài năng lẫn tiền bạc thì hơn tên này cả dăm. Cái tên ngồi trước mặt tôi cồn chảy cả nước miếng nữa. Gớm!

- Em...em tên gì??-Thằng cha đó nhìn tôi không chớp mắt. Tôi mà không nhin thì hẳn đã vào nhà thương lâu rồi á!!!

- Nguyệt!

- Em...em có sở thích gì???

À há!!! Có cách rồi!!!

- Sở thích là...sắm soi kẻ khác!

Hắn ta chớp mắt một cái, cười:

- Hề hề! Không sao! Con gái kỹ lưỡng là tốt!!! Em có thường đi shopping không???

- Có chứ!!! Không lần nào xài dưới 3 triệu á!!!-Tôi nổ.

- Ó...Hahaha!!! Không sao! Không sao!!! Thế...mẫu đàn ông lý tưởng của em là gì???

- Ồ...Mẫu người của tôi nhỏ nhoi lắm. Đẹp trai cỡ Lâm Chí Dĩnh, với giàu cỡ tỷ phú là tôi vui rồi!!!

...Hắn ta cảm lạnh luôn! Hehe.

Ngoại truyện: Thay đổi trước hôn nhân

Sưu tầm

Như đã nói, Ngân Châu là một đứa khá hồ hệt, nếu không muốn nói là...hơi bị ngu!

Câu chuyện này là một sự kiện trước hôn lễ của Ngân Châu khoảng một tuần...

- Là là la...-Ngân Châu vừa đi mua sắm vừa khẽ hát ngâm nga một giai điệu.

- Em gái...

Một giọng nói lưu manh vô cùng vang lên. Ngân Châu ngẩng đầu không quan tâm (vì không biết là gọi mình) đi tiếp!

- Em yêu...

Giọng nói ấy lại tiếp diễn, càng lúc càng không đứng đắn. Nó vẫn đi tiếp!

- Honey!

Không thèm quay lại.

- Mỹ nhân đi phía trước, xin cho hỏi...!!!!

- Là ai gọi tôi?!--Ngân Châu quay lại, miệng cười duyên đáng làm bao nhiêu người liêu xiêu. (HN: Chơi gì kỳ vậy hả? Tả ta chả đẹp gì hết là sao??? *đá tác giả* . Tg: *Khóc* Chị đẹp theo kiểu tâm hồn trong trắng ạ! Trắng từ trong ra ngoài!!! ...*Nói nhỏ*: Ta khen đều đấy!!!)

- Mỹ nhân!!!

Ngân Châu âm thầm đánh giá người vừa gọi mình. Trông cũng...không phải là tệ nhưng mà...sao cứ như gay thế??? Éo là phát khiếp!!!

- Anh muốn hỏi gì???

- Anh muốn hỏi...Tôi nay em có rảnh không???

Có một tên không biết sống chết giở trò lưu manh giữa chốn đông người, chỉ thấy Cổ Ngân Châu híp mắt lại, giờ cước ột phát ngay bụng hắn...

- Á!!!-Tên lưu manh ấy kêu là thảm thiết.

- Bảo vệ! Bảo vệ!!!! Có tên này muốn quấy rối tôi...!!-Xong, nó hướng bảo vệ kêu lên. Phía xa xa có một người cố gắng nén cười.

Bình!

Trước khi tên xấu số ấy bị lôi đi, Cổ Ngân Châu còn đập lên lưng hắn một cái, mắng:

- Lần sau thấy chị thì biến nghe chưa??? Chị sắp cưới chồng rồi á!!!

...

Tiêu Duẫn lù lù xuất hiện phía sau.

- Cũng còn nhớ mình sắp đám cưới hả???

- Á!!!! Đồ điên này!!! Hừ chết người ta hả???

- Cũng còn nhớ mình sắp đám cưới hả???-Không quan tâm tới vẻ mặt tức giận của nó, anh vẫn lặp lại câu hỏi đó.

- Tôi đâu có điên đâu mà không nhớ chứ!!!!

- ỦM!!! Hay là...em đã yêu thầm tôi rồi nhĩ???

Bình!

Cái túi xách của nó đập cái bình lên đầu anh. Choáng váng!!!

- Có muốn như tên lúc nãy không hả???

Tiêu Duẫn:....

Ngoại truyện: Lâm Thế Ưu

Sưu tầm

Có người nói tình yêu là ngọt ngào, có người nói tình yêu là cay đắng, có người nói tình yêu chỉ là thứ phù phiếm...Tình cảm không phải là tiền bạc, không thể cầm nắm trong tay, chính vì thế mà có rất nhiều người bỏ lỡ. Lúc nhận ra bản thân yêu Nhất Hiểu Nguyệt, hằng đêm anh bắt đầu tự hỏi, liệu bản thân có như một số người, bỏ lỡ tình cảm của chính mình hay không???

Rồi tình cờ, khi bắt gặp cô ấy đi xem mắt một tên công tử khoai không ra khoai, ngô không ra ngô nọ, trong lòng bất giác có đáp án: Không, anh không thể bỏ lỡ và sẽ không bỏ lỡ...!!!

Lần đầu tiên gặp mặt trong tình cảnh hết sức trớ trêu, nhầm phòng tại khách sạn, lại còn nhầm lúc...nữa chứ. Ban đầu, anh còn tưởng cô gái trước mặt kiếm có lấy sự chú ý của anh nên tỏ ra rất khinh bỉ, kể cả khi cô đòi đuổi anh vì lý do đây là phòng bạn cô ấy. Anh tự nhủ: “Chắc con nhỏ này xem tiểu thuyết nhiều quá rồi!!!”

Hic! Ngay cả lần gặp trong thang máy, anh cũng chỉ là thám thính tình hình xem cô gái này muốn gì. Nhưng phát hiện có chút gì đó...không đúng cho lắm.

Ai ngờ, Trái đất đúng là hình tròn, sáng ngày hôm sau lại gặp Nhất Hiểu Nguyệt đến phỏng vấn. Ban đầu nhận cô vào làm chỉ vì nghĩ cô cũng giống như mấy đứa hám tiền khác, định khi nào rảnh rồi thì “ăn” cô. Nhưng sau mấy ngày làm việc anh bắt đầu phát hiện mình đánh giá sai về cô. Nhất Hiểu Nguyệt là người nhất gan.

Lúc trêu tức cô, bảo cô đi thang bộ xuống lấy khăn tay, rõ ràng là rất tức nhưng mà vẫn ráng cười tươi, chỉ đợi vừa đi vừa nguyên rửa anh. Thực ra, lúc đó thang máy không có bị hư, chẳng qua anh chỉ muốn thử thách cô thể thôi, nhưng...thật thất vọng ghê!

Ai ngờ, vì trò đùa của anh mà cô ấy gặp rắc rối. Thật có lỗi!!!

Anh không biết mình bắt đầu có tình cảm với cô ấy khi nào, ban đầu cũng thấy cô gái này...là lạ, hơi bị...sao nhĩ??? Giống giống như đột biến gen í!!! (Tg:)

Rồi kể cả lúc đi công tác ở Hàn Quốc. Lúc nghe cô đòi hai phòng, không biết sao mà anh thấy thiệt mắc cười. Nhưng khi nghe cô ấy nói mình cướp nhà băng đi Hàn thì anh nhin cười không nổi. Anh rất giống nhà băng??? Về sau, khi gặp gỡ cô bạn Cổ Ngân Châu của bà xã mình, anh mới biết hóa ra nguừ tầm nguừ, mã tầm mã là thế này, đột biến gen chỉ có nước chơi với quái vật thôi!!!!

Có một lần, anh từng trêu:

”- Hay là tối nay chúng ta...đi khách sạn nhé??? Yên tâm, tôi sẽ không phụ lòng em đâu, tiền bạc không thành vấn đề!!!

Kết quả, cái người ngày thường nhát gan liền...vả cái bóp vào mặt anh. Trời ơi!!! Còn gì mà là mặt tui nữa hả???

- Lâm Thế Ưu!!! Anh tưởng có tiền là ngon hả? Tôi không phải hạng người tham lam, ham hố hư vinh nha!!!-Cô ấy tức giận.

- Haiz...Kiêu thế! Một đêm thôi đã kiếm nhiều tiền thế mà chê ư?!-Anh bắt giắc có cảm giắc xem thường cô. Kiêu căng lắm vào làm gì???

- Im ngay!!! Tôi không phải hạng con gái lẳng lơ đâu!!!-Cô ấy tức đến mức muốn nhà tới siết cổ cho anh chết luôn.

...”

Lúc đó, anh cứ nghĩ là cô muốn giả bộ, nào ngờ, ngày hôm sau trên bàn làm việc liền xuất hiện đơn thôi việc, người thì mất tâm mất tích. Anh mới biết mình đùa hơi quá trớn!!! Hề hề...

Bất quá, bây giờ cô ấy đã là bà xã của anh rồi!!!!

52. Chương Ngoại Truyện Đặc Biệt 1

Ngoại truyện đặc biệt - Part1

Sưu tầm

Đây là câu chuyện về rất lâu trước đó. Từ khi Ngân Châu và Hiểu Nguyệt học lớp 11...

Khi đó, tình bạn của họ không có quái thai như bây giờ, nhưng vì xảy ra một biến cố mà...

Còn nhớ rõ, ngày hôm ấy chính là bữa thi cuối cùng. Hai cô bạn thân sau khi chắc chắn làm bài ok thì mới thủ thí:

- Hiểu Nguyệt! Bà tin trên đời này có ma không???

- Có...mới lạ!

- Hừ!!! Tối nay, 8h, đợi tôi ở trường. Tôi sẽ dẫn bà đi một nơi hết sức kinh dị. Có can đảm hãy đi theo!!!!

HỨ! Đừng có mà xem thường Hiểu Nguyệt nhé!!! Cô ấy can đảm, thần kinh là cái loại thép gì ấy, siêu bền, siêu cứng và siêu chảnh nữa!!!!

- 8h? Không biết mẹ có cho ra đường không???

- Hi! Thì bà cứ nói là qua nhà tôi ăn mừng bài làm tốt!!!

- Tôi sẽ thử!!!

8h...

Tối hôm ấy, con đường trường cô đông vô cùng. Xe chạy lao vun vút. Phía xa xa nghe tiếng gọi của bạn mình:

- Hiểu Nguyệt!!!!!!

- Hi!!! Tôi đã tới!!! Bây giờ chúng ta khởi hành đi đến ngôi nhà cổ ấy thôi!!!!!!!! Hìhì!!!

- Ồ!

Đáng tiếc, trên đường đi xảy ra một vài sự cố nhỏ nhỏ. Hai người họ cãi nhau...

Đường đi dài, đồ ăn? No!...Điện thoại? No!...Đèn pin? No!...Tức nói theo cách khác, hai người họ là đi tay không tới gặp mấy anh ma chị quỷ. (Tg: Giờ chắc mọi người bít tại sao chị ấy sợ ma chứ gì?!!!)

Kréc, kréc, kréc...!!!

Tiếng dế kêu rên rĩ bao trùm lấy ngôi nhà cổ. Nhất Hiểu Nguyệt biết ngôi nhà này mà! Thỉnh thoảng cô có đi ngang ngôi nhà này. Nó âm u đến mức tưởng chừng ánh mắt trời không cách nào rọi tới. Âm u, lạnh lẽo và hoang vắng.

Lúc trước, ngôi nhà này có ba người. Một gia đình hạnh phúc và giàu có nổi tiếng ở vùng này! Bỗng dưng một ngày vợ và con phát hiện chồng mình ngoại tình. Gia đình hạnh phúc thoáng trong một đêm đổ vỡ!

Người chồng thì đi biệt xứ. Người vợ ngày đêm ngóng chờ đến chết già chết khô, như cành hồng không một sức sống. Nghe đồn, bộ xương bà ta vẫn còn lặng lẽ ngồi bên khung cửa sổ như trông hình bóng chồng mình. Đứa con thì càng ác ôn hơn. Một tên cướp đột nhập vào nhà, đang vợ vét thì bị đứa nhỏ phát hiện, nó khóc toáng lên và bị tên cướp siết cổ chết. Sau đó đem xác đứa nhỏ treo lủng lẳng trên trần nhà!!!

Khoảng chừng 7h đêm, ngoài phố nhộn nhịp thanh âm nhưng căn nhà chỉ có tiếng rên rĩ thê lương như khóc, tiếng lịch bạch như có người chạy trong căn nhà. Thỉnh thoảng còn có tiếng hát ầu ơ, tiếng khóc cười của trẻ con.

...Két!!!

Nhất Hiểu Nguyệt vẫn còn giận Cổ Ngân Châu vì tính hồ hởi, Ngân Châu thì giận Hiểu Nguyệt không biết cảm thông cho bạn bè. Họ cứ như thế, khoanh tay làm mặt lạnh đi vào ngôi nhà cổ. Tiếng cửa rít lên thấu tận tâm can. Nhất Hiểu Nguyệt thần kinh sắt thép của siêu nhân, không chút lưỡng lự tiến vào...Một cơn gió lốc ào đến...

53. Chương Ngoại Truyện Đặc Biệt 2

Ngoại truyện đặc biệt - Part 2

Sưu tầm

...Két!!!

Nhất Hiểu Nguyệt vẫn còn giận Cổ Ngân Châu vì tính hồ hởi, Ngân Châu thì giận Hiểu Nguyệt không biết cảm thông cho bạn bè. Họ cứ như thế, khoanh tay làm mặt lạnh đi vào ngôi nhà cổ. Tiếng cửa rít lên thấu tận tâm can. Nhất Hiểu Nguyệt thần kinh sắt thép của siêu nhân, không chút lưỡng lự tiến vào...Một cơn gió lốc ào đến...

- Nguyệt...Bà...bà không sợ???-Cổ Ngân Châu chùn bước, căn nhà hoang vu thế này...Hic!

- Hừm!-Nhất Hiểu Nguyệt vẫn còn giận. Cô ấy khoanh tay đi thẳng. Thực ra cũng chỉ là lời đồn thổi, có gì mà phải sợ. Chẳng qua là một căn nhà cũ không người. Ma với có!!! Đồ chết nhất!!!

- Hứ! Không thèm!!!!-Cổ Ngân Châu thấy mình hồi hoàng mà không được báo đáp đâm ra giận lẫy.

Hứ!!!

Tiếng gió rít lên, ngọn lửa quyết tâm trong lòng Ngân Châu bắt đầu run rẩy.

Nhất Hiểu Nguyệt đang đi bỗng dưng thấy dưới chân mình man mát...là một con dao đâm máu!!!

Á!!!

Cô hoảng sợ lùi lại một bước. Trong lòng run run.

Ngân Châu cũng không kém. Rõ ràng phía sau mình chẳng có ai nhưng cô lại bị cái gì đó nắm tóc. Quay ra sau thì...chỉ là cái cửa, chẳng có gì hết!!!

- Hay...Chúng ta làm lành đi?!!-Cổ Ngân Châu run rẩy. Thì sao chứ??? Bạn bè mấy năm trời, vì chút chuyện này mà giận sao???

- Ừ...Ừ!!!!-Nhất Hiểu Nguyệt gật đầu rồi rít.

Hahahahaha....!!!

Trong nhà âm vang tiếng cười ma quái.

Hai người nép sát vào nhau, run run bước lên lầu...

- Nguyệt! Hức...-Cổ Ngân Châu như sắp khóc. Thần kinh thép của Nhất Hiểu Nguyệt bắt đầu run rẩy.

- Tôi...tôi đây nè!

Cô vừa trả lời vừa đẩy cái cửa gỗ đóng đầy bụi.

Một cơn gió ma quái thổi ngang qua, thổi tê liệt dây thần kinh của cô.

Gió vén bức màn bên cửa sổ, hiện ra...cái gì đó..cứng cứng...trắng trắng giống như...xương-người!!!! Á!!!

Chính là bộ xương trong truyền thuyết ư???

Ngay cả Nhất Hiểu Nguyệt cũng không cách nào bình tĩnh nổi nữa, cô dùng tốc độ nhanh nhất trong đời mình đóng sập cửa, chạy như tên bay xuống tầng lầu, tất nhiên là bỏ rơi bà bạn mình rồi!!!

- Á!!!!

Cô vừa chạy vừa hét inh ỏi. Thấy cô hoảng sợ là hét như thế, Ngân Châu không biết chuyện gì cũng khóc toáng lên. Cả hai ù chạy ra khỏi ngôi nhà cổ, chạy một mạch không dám ngoảnh lại luôn!!!

Kể từ đó, cái biệt danh “thần kinh thép” cũng già từ Hiểu Nguyệt luôn!!! Đã thế cô nàng còn có căn bệnh sợ ma nữa chứ!!!

Bất quá, một năm sau khi Cổ Ngân Châu đi ra nước ngoài học, ngôi nhà cổ ấy đã san bằng để làm khu chung cư rồi!!! May ghê!!!!

Những bức đồng lúc nhỏ, nào ngờ lại làm tình bạn hai người thêm gắn bó.

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bien-thai-tranh-xa-ta-ra>